Beckovské noviny

Ročník XV. číslo 3 - september 2010 0,27 eur

Nové parkovisko pred Obecným úradom v Beckove

Základná škola s materskou školou J. M. Hurbana v Beckove v novom školskom roku v novom šate

Na slovíčko pán starosta...

Pán starosta, ako si spomínate na obdobie, keď ste boli prvýkrát zvolený za starostu obce Beckov?

Bolo to obdobie krátko po nežnej revolúcii, kedy ma oslovili niektorí občania, aby som kandidoval na funkciu starostu. Nakoľko mi občania prejavili dôveru, začalo sa obdobie, v ktorom som zotrval až doteraz.

Ako vnímate čo do náročnosti doterajšie volebné obdobia?

Už vtedy som mal skúsenosti s prácou s ľuďmi, a preto som vo svojich začiatkoch nemal žiadne zásadné problémy. Výkon funkcie starostu vždy potreboval a potrebuje celého človeka, ktorý vníma svoju prácu nie ako povolanie, ale ako poslanie a službu občanom. Samozrejme, že boli určité volebné obdobia, ktoré boli menej náročné a iné, ktoré boli podstatne náročnejšie.

Viete, nedávno som sa musel zamyslieť nad tým, aký úžitok som priniesol obyvateľom tejto obce ako starosta. Stretol som sa totiž v s názorom, že žiadny. Nie že by ma to bolo urazilo, lebo, ako som už spomínal, som v službe a moju prácu má nárok posudzovať každý občan tejto obce, ale donútilo ma to sa trochu zastaviť a pozrieť sa za seba.

To prvé volebné obdobie bolo výnimočné tým, že sa skonštituovala Slovenská republika a moja výhoda bola tá, že som sa „vyvíjal spolu s ňou“. Chcem tým povedať, že všetko išlo od začiatku - postavenie obcí sa zmenilo, legislatíva sa menila... a my spolu s obecným zastupiteľstvom sme sa neprispôsobovali „starému“, ale začali sme „stavať na novom“. Samozrejme, nevenoval som sa len zavádzaniu týchto zmien do praxe, ale v obci sme pokračovali vo výstavbe vodovodu. Oplotenie cintorína a parkovisko pred ním, bola druhá najväčšia investičná akcia v tomto období.

Ďalšie dve volebné obdobie boli v znamení ekonomického rastu, kde sme si mohli dovoliť realizovať smelšie plány. Stavali sme Dom rozlúčky, dokončili školskú telocvičňu a v roku 1996 sme slávnostne sprístupnili NKP Hrad Beckov za prítomnosti bývalého prezidenta SR, čím sme odštartovali rozvoj cestovného ruchu. V tomto období bola prevedená plynofikácia celej obce, prispeli sme k vybudovaniu telefónnej siete a vybudovali sme káblovú TV v obci. Významným krokom bolo sprevádzkovanie čistiarne odpadových vôd so súbežným vypracovaním projektovej dokumentácie na stavbu kanalizácie. Získali sme aj mimorozpočtové zdroje z Úradu vlády a Ministerstvo kultúry SR, ktoré sme použili na rekonštrukcie vlastného majetku vrátane hradu (rekonštrukcia striech na budove kultúrneho domu s obecným úradom a na klube pri parku).

V ďalších rokoch sa nám vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie otvorila nová cesta. Bolo potrebné pripraviť sa na to, že budeme mať možnosť získať peniaze z európskych fondov.

Ktoré obdobie pokladáte za najnáročnejšie?

Z pohľadu zmien, ktoré nastali, to asi boli tie dve posledné. Obec prebrala mnoho nových úloh, ktoré dovtedy zabezpečoval štát a my sme sa tomu museli aj po organizačnej stránke prispôsobiť. Nemohli sme si dovoliť robiť chyby, za ktoré by sme doslova museli platiť, a preto aj so súhlasom obecného zastupiteľstva som vytvoril na obecnom úrade odborne zdatný pracovný tím. Viem, že mnoho občanov má výhrady v tomto smere, ale starostu musia zaujímať len výsledky a to, či týchto ľudí dokáže zaplatiť zo schváleného rozpočtu určeného pre tento účel.

V tomto období nám dala najviac zabrať príprava projektov, ktorým muselo predchádzať značné množstvo právnych úkonov týkajúcich sa hlavne majetkového vysporiadania pozemkov. A keďže s Európskou úniou "prišla" aj energetická kríza, boli sme nútení zabezpečiť zníženie energetickej náročnosti všetkých budov, ktoré sú v majetku obce. Objekty sa splynofikovali a vymenili sa okná a vstupné dvere na lekárni, zdravotnom stredisku, materskej škole, obecnom úrade a v neposlednom rade na základnej škole. Je pravdou, že sme sa nevenovali rekonštrukcii ciest a chodníkov vo veľkom a rekonštruovali sme len to, čo bolo nutné, ale žiadne zastupiteľstvo a - neverím, že nejaký zodpovedný - starosta by sa nepustili do takýchto rekonštrukcií, pokiaľ nie sú všetky siete položené v zemi. Mám na mysli hlavne kanalizáciu, ktorá je projekčne pripravená a má vydané stavebné povolenie. Možno by som mohol ešte spomenúť, že sme pripravili štúdiu pre nový stavebný obvod a priebežne pripravovali podmienky pre výstavbu rodinných domov a bytoviek. O ostatných investičných aktivitách sa už popísalo dosť a nebudem sa opakovať, však občania nielen vedia, ale už aj vidia.

Za toto obdobie vo funkcii ste spolupracovali s mnohými poslancami a občanmi. Ako hľadíte na túto doterajšiu spoluprácu?

Za obdobie môjho doterajšieho pôsobenia som spolupracoval s mnohými poslancami, ktorí dali svoje schopnosti do služieb obce, niektorí viac, niektorí menej, ale môžem skonštatovať, že táto spolupráca bola väčšinou na patričnej úrovni. Aj vďaka tomu, že som sa stretával s ľuďmi iných názorov, či už politických alebo názorov na riešenie jednotlivých problémov, posúvalo to a posúva moju prácu, resp. výsledky našej práce dopredu. Samozrejme, že je potrebné všetkým, ktorí doteraz v obecných zastupiteľstvách pracovali, poďakovať, lebo som presvedčený, že každý išiel do tejto funkcie s vôľou a potrebou pomôcť obci a jej občanom. Aj napriek tomu, že si niektorí občania myslia niečo iného. Osobne si spomínam na poslancov, ktorí významnou mierou vstupovali do formovania vývoja obce v kladnom slova zmysle, bolo ich veľa.

Čo Vám popri tom všetkom funkcia starostu dala a čo vzala?

Dvadsať rokov v živote človeka je veľa, je to prakticky obdobie, za ktoré vyrástla jedna generácia ľudí. Mnohí ľudia si myslia, že je možné pri tejto funkcii majetkovo zbohatnúť. Som presvedčený, a tak to aj cítim, že som za toto obdobie naozaj zbohatol. Nie však čo do majetku, ale určite som nadobudol nesmierne množstvo skúseností, ktoré pokladám za svoje skutočné bohatstvo. Toto obdobie ma obohatilo o kontakty a spoznanie mnohých významných a vplyvných, ale hlavne dobrých ľudí, ktorým ide nie o seba, ale o tých, čo majú okolo seba. Toto obdobie mi prinieslo viac, ako „dve vysoké školy“, bolo to obdobie naozajstnej školy života. Som za to všetkým nesmierne vďačný.

Stretli ste sa za toto obdobie aj s ľuďmi, ktorí Vám ublížili?

Stretol, ale nakoľko som človek, ktorý vie odpúšťať, snažím sa čo najrýchlejšie na to zabudnúť. Pri riešení rôznych situácií a problémov nie je možné každému vyhovieť.

Predsa sa len chcem opýtať, ktoré investičné akcie sú rozbehnuté a treba ich dokončiť?

V tomto období je prakticky úplne pred dokončením rekonštrukcia Základnej školy s materskou školou J.M. Hurbana, ktorá pozostávala z výmeny okien, dverí, zo zateplenia a novej fasády a dovybavenia rôzneho interiérového nábytku a učebných pomôcok v škole a v materskej škole; pred dokončením je tak isto rekonštrukcia záchytného parkoviska pred obecným úradom, ktoré bolo vôbec podmienkou získania finančných prostriedkov z eurofondov. V tomto období pokračujú práce na rekonštrukcii NKP Hrad Beckov a dolaďuje sa príprava rekonštrukcie Trojičného námestia, ktorého začatie realizácie sa odsunulo na obdobie marec 2011.

Pán starosta, budete naďalej kandidovať?

Nakoľko cítim veľkú zodpovednosť za všetko to, čo sa v tomto volebnom období pripravilo a rozbehlo, budem kandidovať aj v týchto komunálnych voľbách na funkciu starostu obce. Som si vedomý toho, že sa nám podarilo získať takú čiastku finančných prostriedkov z eurofondov, s ktorou sa môže pochváliť máloktorá obec na Slovensku. Samozrejme, že sa to odvíja od prejavenej vôle občanov v komunálnych voľbách.

Pán starosta, v mene našich občanov a čitateľov Vám ďakujem za rozhovor.

Dana Badžgoňová

Z rokovaní Obecného zastupiteľstva

Uznesenia zo zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce Beckov zo dňa 29.6.2010:

Uz. č.552/2010 – OZ vzalo na vedomie kontrolu uznesení zo zasadnutia, ktoré sa konalo dňa 14.5.2010 bez pripomienok.

Uz.č.553/2010 – OZ vzalo na vedomie Správu o činnosti a hospodárení OHZ Beckov za rok 2009 a plán činnosti na r. 2010 bez pripomienok.

Uz.č.554/2010/a) – OZ schválilo Záverečný účet obce Beckov a celoročné hospodárenie za rok 2009 bez pripomienok.

b) OZ schválilo použitie prebytku hospodárenia na tvorbu rezervného fondu vo výške 10 % t.j. 6.165,80 eur.

Uz.č.555/2010 – OZ vzalo na vedomie stanovisko hlavného kontrolóra k záverečnému účtu obce za rok 2009.

Uz.č.556/2010 – OZ schválilo dodávateľa pre rekonštrukciu cesty pri bytovkách firmu Cesty Nitra, a.s. za cenu uvedenú v ponuke.

Uz.č.557/2010/ a) – OZ vzalo na vedomie informáciu o stave projektov financovaných zo štrukturálnych fondov.

b) OZ schválilo Dodatok č.2 k Zmluve na uskutočnenie stavebných prác a zmluve o dielo zo dňa 30.4.2010 na projekt „Regenerácia centrálnej časti obce Beckov“, obsahom ktorej je vykonanie prác, ktoré neboli súčasťou rozpočtu schváleného pre poskytnutie NFP č. 221401520121.

Uz.č.558/2010 / a) – OZ schválilo prijatie úveru vo výške 393 000,00 Eur poskytnutého zo strany Dexia banky Slovensko, a.s. so sídlom: Hodžova 11, 010 11 Žilina, Slovenská republika, IČO: 31575 951, IČ DPH: SK20 20372541, zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu v Žiline, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 148/L (ďalej len „banka“) za podmienok dojednaných v príslušnej úverovej zmluve, s možnosťou opakovanej prolongácie zmluvy, vrátane možnosti zmeny úveru na dlhodobý termínovaný úver na účely zabezpečovania financovania investičného projektu: Regenerácia centrálnej časti obce Beckov s podporou projektu v zmysle príslušných predpisov o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva: NFP na základe schválenej žiadosti NFP221401520121 v rámci Regionálneho operačného programu (ROP- 4.1a-2009/01) prioritná os 4. Regenerácia sídiel, Opatrenie 4.1. Regenerácia sídiel.

b) Obecné zastupiteľstvo schválilo vystavenie vlastnej vista blankozmenky na rad banky za účelom zabezpečenia pohľadávky banky z prijatého úveru, vrátane možnosti vystavenia vlastnej vista blankozmenky na rad banky za účelom nahradenia poskytnutého zabezpečenia pohľadávky banky z prijatého úveru pre prípad prolongácie prijatého úveru alebo zmeny úveru na dlhodobý termínovaný úver.

Uz.č.559/2010/a – OZ schválilo prijatie úveru vo výške 820 000,00 Eur poskytnutého zo strany Dexia banky Slovensko, a.s. so sídlom: Hodžova 11, 010 11 Žilina, Slovenská republika, IČO: 31575 951, IČ DPH: SK20 20372541, zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu v Žiline, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 148/L (ďalej len „banka“) za podmienok dojednaných v príslušnej úverovej zmluve, s možnosťou opakovanej prolongácie zmluvy, vrátane možnosti zmeny úveru na dlhodobý termínovaný úver, na účely zabezpečovania financovania investičného projektu: Muzeálne nádvorie NKP Beckov s podporou projektu v zmysle príslušných predpisov o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva: NFP na základe schválenej žiadosti NFP22130120011 v rámci Regionálneho operačného programu (ROP-3.1b-2009/02), prioritná os 3. Posilnenie kultúrneho potenciálu regiónov a rozvoj cestovného ruchu, Opatrenie 3.1.Posilnenie kultúrneho potenciálu regiónov.

b) Obecné zastupiteľstvo schválilo vystavenie vlastnej vista blankozmenky na rad banky za účelom zabezpečenia pohľadávky banky z prijatého úveru, vrátane možnosti vystavenia vlastnej vista blankozmenky na rad banky za účelom nahradenia poskytnutého zabezpečenia pohľadávky banky z prijatého úveru pre prípad prolongácie prijatého úveru alebo zmeny úveru na dlhodobý termínovaný úver.

Uz.č. 560/2010 - OZ vzalo na vedomie informáciu o príprave Beckovských slávností bez pripomienok.

Uz.č.561/2010 – OZ schválilo pomoc Obce Beckov pre postihnuté obce povodňami formou finančnej pomoci.

Uz.č.562/2010 – OZ vzalo na vedomie prípravu ku komunálnym voľbám v roku 2010.

Uz.č.563/2010 – OZ vzalo na vedomie záporný výsledok ankety ohľadne zaradenia programu Nova Šport do systému káblovej televízie.

Uz.č.564/2010 – OZ vzalo na vedomie stanovisko p. Jána Pavlíčka, poradenstvo a inžiniering v cestnej doprave ohľadne dopravného značenia a riešenia dopravného značenia a riešenie situácie v cestnej premávke na križovatke ciest od cesty II/507 k ihrisku a cesty od PD Beckov v obci Beckov.

Uznesenia z verejného zhromaždenia občanov obce Beckov a mimoriadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva zo dňa 30.7.2010:

Uz. č. 565/2010 – Obecné zastupiteľstvo vzalo na vedomie informáciu o realizácii projektov spolufinancovaných zo štátneho rozpočtu a európskych fondov.

Uz.č.566/2010 – a) OZ vzalo na vedomie pripomienky občanov vyplývajúce z verejného zhromaždenia občanov.

b) OZ odporučilo s uvedenými pripomienkami sa zaoberať.

Uznesenia zo zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce Beckov zo dňa 20.8.2010:

Uz. č. 567/2010 – OZ vzalo na vedomie kontrolu uznesení zo zasadnutí, ktoré sa konali dňa 29.6.2010 a 30.7.2010 bez pripomienok.

Uz.č.568/2010 – OZ vzalo na vedomie informáciu o stave prác na projektoch financovaných zo štátneho rozpočtu a európskych fondov.

Uz.č.569/2010 – OZ schválilo Zmluvu o dielo na autorský dozor na projekty Regenerácia centrálnej časti obce Beckov (A – Ctiborovo námestie, B – Parkovisko pred OcÚ), Muzeálne nádvorie NKP Beckov a Hradná kaplnka za cenu podľa Sadzobníka UNIKA 2010, po ukončení a skolaudovaní stavieb.

Uz.č.570/2010 – OZ schválilo práce a dodávky naviac súvisiace s dokončením projektu Rekonštrukcie a modernizácie ZŠ s MŠ Beckov financované z rozpočtu obce v roku 2010 vo výške do 30 000 eur.

Uz.č.571/2010 – a) OZ vzalo na vedomie správu k určeniu rozsahu výkonu funkcie starostu obce na funkčné obdobie 2010-2014 v zmysle § 11 ods.4 písm. i) zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení zákona č. 102/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o obecnom zriadení.

b) OZ určilo rozsah výkonu funkcie starostu obce Beckov na celé funkčné obdobie 2010-2014 podľa § 11 ods.4 písm. i) zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení zákona č. 102/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o obecnom zriadení na plný úväzok.

Uz.č.572/2010 – OZ schválilo Zásady hospodárenia s majetkom obce v zmysle § 9 ods.1 zákona č.138/1991 Zb.o majetku obcí v znení neskorších predpisov a § 8 zákona č.369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov bez pripomienok.

Uz.č.573/2010 – a) OZ schválilo Zásady postupu pri vybavovaní sťažností v podmienkach obce Beckov.

b) OZ zriadilo komisiu OZ na vybavovanie sťažností v zložení: J. Zbudila, Ing. V. Maslo, A. Kabelíková, P. Strieženec, P. Hladký, náhradník Ľ. Prokopenský.

c) OZ uložilo zamestnancom obce Beckov oboznámiť sa so Zásadami postupu pri vybavovaní sťažností. Z: pracovníci OcÚ; T: do 31.8.2010.

Uz.č.574/2010 - OZ schválilo Rokovací poriadok Obecného zastupiteľstva v Beckove v zmysle zákona č. 102/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.369/1990 Zb. o obecnom zriadení v súlade s § 12 ods. 1 až 6 bez pripomienok.

Uz.č.575/2010 – OZ vzalo na vedomie čerpanie rozpočtu obce Beckov za I.polrok 2010 bez pripomienok.

Uz.č.576/2010 – OZ vzalo na vedomie čerpanie rozpočtu ZŠ s MŠ J.M. Hurbana v Beckove za I. polrok 2010 bez pripomienok.

Uz.č.577/2010 – a) OZ vzalo na vedomie ponuku ICS Systems s.r.o. Mýtna 558/10, Stará Turá na vybudovanie optickej infraštruktúry v obci Beckov s tým, že požaduje od spoločnosti predloženie štúdie.

Uz.č.578/2010 –OZ vzalo na vedomie informáciu o projekte sociálnych služieb v Penzióne Modrová. Požaduje od realizátorov tohto projektu ekonomické vyjadrenie.

A. Benková

REFERENDUM 18.9.2010

Výsledky hlasovania v obci Beckov:

Počet oprávnených občanov zapísaných do zoznamu na hlasovanie: 1092
Počet oprávnených občanov, ktorým sa vydali hlasovacie lístky: 286
Počet odovzdaných hlasovacích lístkov: 285
Počet platných hlasovacích lístkov: 284
Počet neplatných hlasovacích lístkov: 1
Referenda sa zúčastnilo 26 % oprávnených občanov.

Otázka	Počet hlasov „ÁNO“	Počet hlasov „NIE“
č. 1	237	42
č. 2	277	1
č. 3	272	8
č. 4	259	16
č. 5	214	56
č. 6	214	35

Znenie otázok:

1. Súhlasíte s tým, aby NR SR zákonom zrušila povinnosť fyzických osôb a právnických osôb platiť úhradu za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom?

2. Súhlasíte s tým, aby NR SR zákonom rozšírila možnosť prejednať konanie poslanca NR SR ako priestupok na všetky priestupky podľa zákona o priestupkoch?

3. Súhlasíte s tým, aby NR SR ústavným zákonom znížila počet poslancov NR SR na 100 s účinnosťou od nasledujúceho volebného obdobia?

4. Súhlasíte s tým, aby NR SR zákonom ustanovila, že orgány verejnej moci môžu obstarávať osobné motorové vozidlá s obstarávacou cenou maximálne 40 tisíc eur?

5. Súhlasíte s tým, aby NR SR ustanovila možnosť voliť poslancov NR SR a poslancov Európskeho parlamentu prostredníctvom internetu?

6. Súhlasíte s tým, aby NR SR zákonom vyňala osoby poverené výkonom verejnej moci z možnosti uplatniť právo na odpoveď podľa tlačového zákona?

(Komisia pre referendum, 18.9.2010)

OBNOVA NKP HRAD BECKOV (6.)

Onedlho uplynú dva roky od prvej informácie o zámeroch rekonštrukcie národnej kultúrnej pamiatky Hrad Beckov uverejnenej v Beckovských novinách, ktoré v ďalšom období oboznamovali beckovskú verejnosť s prípravami projektov „Muzeálne nádvorie národnej kultúrnej pamiatky“ a „Regenerácia centrálnej časti obce Beckov“, pre realizáciu ktorých sa podarilo získať finančné zdroje z fondov EÚ. Toto leto obyvatelia Beckova, ale aj návštevníci obce zaregistrovali začatie prác na dolných častiach národnej kultúrnej pamiatky a na priestranstve pred obecným úradom. Znamená to, že úsilie vynaložené na prípravu projektov prináša prvé „hmatateľné“ výsledky.

Karol Pavlovič, starosta obce

Skutočne môžem potvrdiť, že v lete tohto roku etapu príprav projektov spolufinancovaných z tzv. eurofondov vystriedala fáza ich realizácie. Východiskom pre jej odštartovanie boli schválené nenávratné finančné príspevky z fondov EÚ na spolufinancovanie projektov „Muzeálne nádvorie národnej kultúrnej pamiatky“ a „Regenerácia centrálnej časti obce Beckov“. Možnosť využitia prostriedkov v prípade prvého z uvedených projektov bola podmienená ešte splnením požiadavky na založenie osobitnej príspevkovej organizácie obce „Beckovské muzeálne nádvorie“, poverenej správou majetku národnej kultúrnej pamiatky po skončení realizácie prác. K začatiu stavebných prác sa, samozrejme, mohlo pristúpiť až na základe výsledkov uskutočneného výberového konania na výber dodávateľa prác. Vzhľadom k vecnej i technickej prepojenosti projektov sa uskutočnil výber dodávateľa pre komplexné zabezpečenie obidvoch projektov. Po absolvovaní všetkých našou legislatívou stanovených postupov a úkonov mohol dodávateľ, ktorý vzišiel z uskutočneného výberového konania, združenie INFRASTAV, začať s prípravami i vlastnými stavebnými prácami. Ako si už iste občania Beckova všimli, v júni sa začali práce v dolnom areáli národnej kultúrnej pamiatky na realizácii projektu „Muzeálne nádvorie národnej kultúrnej pamiatky“ a takmer súčasne aj práce na výstavbe parkoviska pred budovou Obecného úradu Beckov, ako časti projektu „Regenerácia centrálnej časti obce Beckov“. V čase, kedy tento článok vychádza, by táto časť projektu mala už byť dokončená.

V júni sa začalo s realizáciou projektu „Muzeálne nádvorie národnej kultúrnej pamiatky“. Nakoľko v súvislosti so začatím prác musela byť národná kultúrna pamiatka pre verejnosť uzatvorená, občania Beckova a možno i širšia verejnosť uvíta informácie o tom, čo sa od júna robí „pred“ i „za múrmi“ hradu?

JUDr. Oliver Baláž
riaditeľ príspevkovej organizácie Beckovské muzeálne nádvorie

V súlade s projektom ako prvé začali práce na sanácii hradných murív, inak povedané odstránenie buriny z hradieb, vyšpárovanie uvoľnených častí, ošetrenie a začistenie omietok a realizácia trávových korún. Ďalej sa začalo s pokládkou inžinierskych sietí (elektrina, voda, kanalizácia) pre fungovanie hygienických zariadení na dolnom nádvorí a s výstavbou „muzeálnych“ domčekov v priestoroch, kde boli pôvodne hospodárske budovy, pódia a toaliet. Nakoľko sa však jedná o areál národnej kultúrnej pamiatky realizácii všetkých prác musí podľa platnej legislatívy predchádzať uskutočnenie archeologického a architektonicko-historického prieskumu. Na jednej strane je to činnosť, ktorá realizáciu projektu robí technicky i časovo náročnejšou, na druhej strane môže pomôcť k odkrytiu zaujímavých historických objektov alebo predmetov, ktoré môžu prispieť k zvýšeniu atraktivity kultúrnej pamiatky pre turistickú verejnosť. A to sa práve aj stalo. Od začatia prác uskutočneným archeologickým prieskumom došlo k odhaleniu zvyškov pôvodného „základového múru“ pôvodných budov na dolnom nádvorí, ktorý sa zakonzervoval a zakomponoval do stavieb v tejto časti nádvoria. Významným objavom však bolo najmä odkrytie pôvodného vstupu do hradu, tzv. „barbakánu“ (vstupná brána s obranným opevnením) s tzv. „vlčou jamou“, ktorý sa nachádzal asi 1 až 2 m pod povrchom na mieste prekrytom provizórnym dreveným mostíkom niekoľko metrov od doterajšej predajne lístkov. Podľa môjho názoru rekonštrukcia pôvodného vstupu do hradu spolu s rekonštrukciou súvisiacej tzv. „hranolovej“ veže určite prispeje k výraznému zatraktívneniu vonkajšieho vzhľadu areálu hradu pre turistov a návštevníkov hradu a obce.

Takmer súčasne začali práce na výstavbe parkoviska na priestranstve pred budovou Obecného úradu. Na prvý pohľad je to miesto trochu vzdialenejšie od hradu a od centra obce. Ako súvisia tieto práce s realizáciou projektov „Muzeálne nádvorie národnej kultúrnej pamiatky“ a „Regenerácia centrálnej časti obce Beckov“?

Ing. Marika Jurčacková, koordinátor projektov

Z hľadiska svojej funkcie výstavba parkoviska pri Obecnom úrade súvisí s obidvomi projektmi. Riešenie problému parkovania je aktuálne tak pre návštevníkov národnej kultúrnej pamiatky, ako aj obce Beckov. Pre návštevníkov by bolo zrejme parkovanie v blízkosti cen-

tra obce pohodlnejšie, avšak z hľadiska podmienok Krajského pamiatkového úradu, ktorý nesúhlasil s výstavbou parkoviska v historickej časti obce a možností je realizácia na danom mieste jediným možným riešením. Pri zabezpečení povinných parametrov projektu týkajúcich sa pomeru parkovacej plochy, komunikácií, chodníkov a zelene parkovisko umožní parkovanie pre 4 autobusy, 28 osobných áut, z toho 2 pre ZŤP. Výstavba parkoviska bola ukončená do konca

septembra t.r.. Z praktických dôvodov je nevhodné začať s rekonštrukciou námestia. Vzhľadom k tomu, že zásobovacia komunikácia pre hrad musí byť k dispozícii, a tá cez námestie je najvhodnejšia, rekonštrukcia námestia sa začne až v budúcom roku.

Na základe spomínaných informácií možno predpokladať, že realizácia projektov bola odštartovaná úspešne. Aké sú perspektívy ďalšieho postupu pri realizácii projektových zámerov?

Karol Pavlovič, starosta obce

Začatie realizácie projektov „Muzeálne nádvorie národnej kultúrnej pamiatky" a „Regenerácia centrálnej časti obce Beckov" je nepochybne zadosťučinením pre všetkých, čo sa podieľali na ich príprave. Treba však povedať, že náročnú prácu v etape prípravy vystriedala ešte náročnejšia práca pri zabezpečovaní realizácie projektov. Rea-

lizácia asi každej stavby v našich podmienkach nie je bezproblémovou záležitosťou a realizácia projektov týkajúcich sa kultúrnych pamiatok a historických stavieb určite nie je výnimkou. Dodržanie podmienok verejného obstarania, harmonogramov a technologických postupov je podmienené náročnou a intenzívnou riadiacu a koordinačnou činnosťou a úzkou spoluprácou všetkých zainteresovaných subjektov a zodpovedných osôb za jednotlivé úseky činnosti a realizáciu prác. Plnenie úloh zo strany Obecného úradu v tomto procese vyžaduje popri zabezpečovaní štandardných funkcií aj mimoriadne nasadenie všetkých pracovníkov úradu pre úspešné dosiahnutie cieľov. Som však presvedčený, že výsledkom vynaloženého úsilia budú nové hodnoty, ktoré prispejú k budúcej prosperite obce Beckov.

Ing. Jozef Pamětický

Najdrahšie obrazy na Slovensku – diela Ladislava Mednyánszkeho

V nedeľu 27. júna 2010 usporiadala aukčná spoločnosť Darte v Košiciach dražbu, na ktorej sa vydražilo 156 obrazov – medzi nimi aj tri krajiny Ladislava Mednyánszkeho.

Obraz Večerná nálada sa predal za 250 tisíc eur, čo je najdrahšie vydražený obraz na Slovensku. Druhá krajinomaľba Vnútro lesa s potokom bola predaná za 230 tisíc eur, čím sa dostala na druhú priečku aukčných rekordov na Slovensku. Až do nedele bol najdrahším obrazom obraz V poli na jeseň od Ľudovíta Fullu, ktorý predali za 100 tisíc eur, teraz sa dostal na tretie miesto. Tretím vydraženým dielom Ladislava Mednyánszkeho bol menší obraz Stromová aleja, za ktorú vydražiteľ zaplatil 18 tisíc eur.

Ladislav Mednyánszky, Večerná nálada; olej na plátne;165 x 231 cm

Nový majiteľ Mednyánszkeho obrazov pochádza zo Slovenska a svoje prírastky do zbierky plánuje sprístupniť verejnosti. Diela vraj pochádzali zo súkromných zbierok v Maďarsku a z národnej galérie v Budapešti. ***(b)***

Pozri: www.dartesro.sk

Návrhy Komisie ochrany verejného poriadku sa v Beckove už úspešne realizujú

V 34. týždni roku 2010 Slovenská televízia vo svojich spravodajských reláciách uviedla dva šoty z aktuálneho diania v našej republike.

V prvom premiérka pani Iveta Radičová v rámci protipovodňových opatrení vysvetlila záchyt dažďovej vody hneď na mieste dopadu, jej rozptýlenie do terénu z lesných a poľných ciest pomocou odrážok, úpravou zvážnic a orbou umožniť vsakovanie vody do pôdy.

V Beckove sme takto pred tromi rokmi realizovali úsek „Piesková dolina", aby sa zabránilo povodniam v časti obce zvanej „Matiáška". Vec bola realizovaná za pomoci Obvodného úradu životného prostredia v Novom Meste nad Váhom, odborníka na túto problematiku pána Ing. Martina Neboháča, občanov obce bývajúcich v uvedenom úseku, členov PZ Hurban Beckov a starostu obce.

V takejto činnosti treba pokračovať aj v časti nazývanej „Kamienka". Obecný úrad v Beckove musí nájsť pri údržbe ciest spoločnú reč s vlastníkmi týchto ciest.

Druhý šot: pán primátor Michaloviec vyriešil problematiku krádeží vozidiel na parkovisku pri cintoríne počas pohrebných obradov a pamiatky zosnulých tým, že dáva pracovníka, aby vykonal ostrahu počas týchto obradov a sviatkov – krádeže okamžite prestali.

KOVP pre tieto isté príčiny v Beckove už pred štyrmi rokmi zaviedla také isté opatrenia a prítomnosť jej člena v týchto inkriminovaných miestach splnila svoj účel. Komisia ochrany verejného poriadku, obchodu a služieb si zodpovedne bude plniť svoje povinnosti až do konca volebného obdobia v roku 2010.

Pavol Hladký, predseda KOVPOaS

Predstavujeme vám:

IVANA HUDECOVÁ – hlavná kontrolórka obce

Pani Mgr. Ivana Hudecová nie je nový človek na obecnom úrade ani v obci – v Beckove má svoj domov, bola poslednou riaditeľkou miestneho domova dôchodcov a dva roky pracovala ako účtovníčka obecného úradu. Bola členkou sociálnej komisie a od 1. apríla t.r. je hlavnou kontrolórkou obce.

1. Ivanka, ako sa Beckov stal tvojím domovom?

Pochádzam z Bánoviec nad Bebravou, kde som prežila krásne obdobie svojho života spolu s tromi mladšími bratmi, ale narodila som sa v Bojniciach, nakoľko mama tak, ako aj jej predkovia, pochádza z obce Cígeľ pri Prievidzi. Otcove korene siahajú tri generácie do Bánoviec nad Bebravou. Mama žije v tomto meste doteraz, otec, bohužiaľ, v novembri 2006 podľahol dlhej a ťažkej chorobe.

Do Beckova sme sa spolu s manželom a deťmi Mirkom a Dominikou presťahovali v roku 1988. Využili sme, ako mladá rodina, ponuku na pridelenie bytu, ktorá sa spájala s manželovou prácou vo vtedajšom Jednotnom roľníckom družstve Kálnica - Beckov. Ja som bola ešte na materskej dovolenke a manžel nastúpil do novej práce v poľnohospodárskom družstve.

2. Ako si spomínaš na roky riaditeľovania v DD?

Do Domova dôchodcov som nastúpila 1. decembra 1993 na funkciu sociálnej pracovníčky, pôvodne na dobu určitú na zastupovanie počas materskej dovolenky. Bola som nezamestnaná, a tak som bola veľmi rada tejto ponuke. Postupne sa situácia vyvinula tak, že v marci 1995 odišla zo zamestnania ekonómka a ja som prijala ponuku p. riaditeľky pracovať v tejto funkcii na trvalý pracovný pomer. Ekonómkou som bola do februára 2002, kedy som bola po odchode riaditeľa poverená riadením Domova dôchodcov a DSS. Menovaná do funkcie riaditeľky som bola po výberovom konaní 25. júna 2002 a túto prácu som vykonávala až do zrušenia Domova dôchodcov a DSS 31. decembra 2006. S prácou v domove som bola spokojná, dala mi vynikajúce pracovné skúsenosti v rôznych oblastiach sociálnej práce, v komunikácii so samotnými klientmi, ich rodinami a v neposlednom rade so spolupracovníkmi. Práca v každom zariadení sociálnych služieb je veľmi náročná pre všetkých zamestnancov, pretože pomáhate klientom, ktorí sú na vašu pomoc odkázaní a sami sa už, či pre svoj vysoký vek alebo zlý zdravotný stav, nedokážu o seba postarať. Niektorí klienti sa s touto situáciou vyrovnajú pomerne rýchlo, iní sa s ňou nevyrovnajú nikdy. Vyžaduje to veľkú dávku empatie, tolerancie a sebadisciplíny, ktorú musíte tejto práci venovať.

3. Prijala si ponuku starostu obce stať sa zamestnankyňou obecného úradu. Popri tom si aj ukončila štúdium. Prečo si sa rozhodla získať vysokoškolské vzdelanie?

Tu sa opäť "opakovala história". Po ukončení činnosti Domova dôchodcov a DSS som bola znovu nezamestnaná. Ponuka p. starostu mi preto prišla vhod a pokiaľ si spomínam, ani som dlho nerozmýšľala, či áno alebo nie. A 14. mája 2007 som znovu nastúpila do pracovného pomeru na dobu určitú počas zastupovania materskej dovolenky. Mojou pracovnou náplňou ako samostatného odborného pracovníka bola správa daní a poplatkov. Od 1. apríla 2008, po odchode kolegyne, sa môj pracovný pomer zmenil na dobu neurčitú a začala som pracovať ako účtovníčka. Avšak, keďže som súčasne popri zamestnaní študovala v 6. ročníku vysokej školy, pracovala na diplomovej práci a pripravovala sa na tri štátne záverečné skúšky, nemohla som z časových dôvodov zosúladiť pracovné povinnosti so štúdiom. Musela som vyriešiť moju vnútornú dilemu, či práca alebo úspešné ukončenie štúdia. Rozhodla som sa pre druhú alternatívu a k 31.12.2008 som skončila pracovný pomer na obecnom úrade a znovu som bola nezamestnaná. Avšak nie nadlho, nakoľko vo februári 2009 som nastúpila na polovičný pracovný úväzok ako vedúca sociálnych služieb v Zariadení pre seniorov JOB a DSS Refugium, n.o. Trenčín. Do práce som chodila len každý druhý deň, takže mi zostával čas aj na štúdium, 5. júna 2009 som zložila poslednú štátnu záverečnú skúšku a v júli som bola promovaná na magistru v odbore právo.

Prvotný dôvod, prečo som sa rozhodla získať vysokoškolské vzdelanie bol, že nástup na štúdium na vysokej škole bol podmienkou môjho menovania do funkcie riaditeľky zariadenia sociálnych služieb. Avšak už v priebehu prvého semestra som si uvedomila, že štúdium ma baví, zaujíma a že neštudujem len kvôli funkcii, ale v prvom rade kvôli sebe samej. Získala som neuveriteľné množstvo teoretických vedomostí a prehľad, ktoré mi pomohli a pomáhajú v praxi. Samozrejme, musela som aj niečo obetovať. Študovala som „na dovolenku", teda bez výhody študijného voľna, takže som šesť rokov nepoznala, čo slovo dovolenka znamená a drvivú väčšinu voľného času som venovala škole. Ale neľutujem.

4. Čo na to Tvoja rodina? Asi neboli vždy spokojní, keď v dome boli dve „študentky", pretože aj dcéra Dominika študuje na vysokej škole.

Keď som nastúpila do prvého ročníka, boli sme študenti v rodine traja, pretože aj syn, aj dcéra navštevovali v tom čase strednú školu. Manžel aj deti ma v štúdiu vždy podporovali, boli ku mne tolerantní, hlavne keď som sa pripravovala na skúšky. Nespomínam si, že by boli niekedy nespokojní, a aj keď niekedy došlo k „zvýšeniu hlasu", vždy sme si dokázali problém vydiskutovať a vyriešiť. Taktiež som mala veľkú podporu v rodičoch. Ďakujem celej svojej rodine za všetko, čo pre mňa bola ochotná obetovať a za oporu, ktorou mi bola počas štúdia a ktorou mi vlastne stále je. Medzi tým syn absolvoval stavebnú priemyslovku a pracuje ako živnostník v stavebníctve, dcéra po ukončení gymnázia a pobyte v zahraničí pokračuje v štúdiu na Fakulte sociálnych vied Univerzity Karlovej v Prahe. V septembri nastupuje do druhého ročníka v odbore Medzinárodné teritoriálne štúdia. Verím, že sa jej v štúdiu bude dariť aj naďalej tak, ako sa jej darilo v ročníku prvom.

5. Obec Beckov Ťa zvolila do funkcie hlavnej kontrolórky obce, bola si členkou sociálnej komisie, stále sa zapájaš do verejného diania. Máš aj iné záujmy, koníčky? Ako tráviš voľný čas?

Možnosť vykonávať funkciu hlavného kontrolóra obce bola pre mňa novou výzvou v pracovnej oblasti a keďže som spĺňala ustanovené predpoklady, tak som skúsila a podala som prihlášku. Voľného času som už mala podstatne viac a pracovný úväzok predstavuje 11 hodín mesačne, tak som si povedala: „A prečo nie?" Na obecnom úrade som pracovala síce len necelé dva roky, ale si myslím, že určité skúsenosti v problematike obecnej samosprávy som získala a právnou úpravou finančného hospodárenia obcí som sa zaoberala aj v diplomovej práci. Členkou sociálnej komisie obce som bola od roku 2006 až do zvolenia za hlavného kontrolóra, kedy som sa členstva v nej kvôli nezlučiteľnosti funkcií vzdala. A záujmy? Od detstva som mala rada pohyb a knihy. Na základnej škole som navštevovala oddiel športovej gymnastiky a počas strednej školy tanečnú skupinu Dotyky pri vtedajšom Mestskom osvetovom stredisku v Bánovciach nad Bebravou. A keďže vek nezastavíš, z pohybových aktivít mi zostali prechádzky k Váhu s našim psom a v Trenčíne som začala navštevovať hodiny pillatesu. Samozrejme sa snažím čo najviac času stráviť so svojou rodinou, nakoľko manžel a syn kvôli pracovným povinnostiam a dcéra kvôli štúdiu, sú podstatnú časť roka mimo domov.

6. Poznáme Ťa ako človeka, ktorý ide trpezlivo za svojím cieľom – kam kráčaš v súčasnosti?

V súčasnosti som sa opäť začala venovať štúdiu. Začínam pracovať na rigoróznej práci a pripravovať sa na rigoróznu skúšku na Katedre finančného práva a daňového práva Právnickej fakulty Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach. A kam dôjdem – ukáže čas.

Ďakujem za rozhovor a v mene našich čitateľov i RR BN ti želáme vo funkcii hlavnej kontrolórky obce, ale aj v zamestnaní a osobnom živote veľa zdravia, úspechov a spokojnosti!

Dana Badžgoňová

Vyhodnotenie ankety – doplnenie televízneho kanála Nova-Sport

V dňoch 1.6.2010 – 15.6.2010 sa na základne poslaneckého návrhu uskutočnila anketa ohľadne zaradenia alebo nezaradenia televíznej stanice Nova šport do káblovej televízie v obci. Na anketovom lístku boli uvedené tieto podmienky doplnenia stanice Nova šport: Stanica Nova šport bude doplnená ako nová. V ponuke KT zostanú všetky ostatné stanice zaradené k 1.1.2010.

Poplatok za pridanie stanice Nova šport sa pre všetkých 231 užívateľov zvýši ešte tento rok o 0,70 eur mesačne, t.j. zo súčasných 6 eur na 6,70 eur/mesiac.

Prvotné náklady so zaradením Nova šport vo výške cca 500 eur sa rozdelia rovnakou časťou medzi všetkých užívateľov, t.j. 500:231 = 2,17 eur. Túto sumu bude potrebné uhradiť jednorázovo v termíne do 1 mesiaca od zriadenia novej stanice.

Celkový počet účastníkov káblovej televízie v obci Beckov k 31.5.2010		231
Počet rozdaných anketových lístkov:		231
Počet anketových lístkov odovzdaných na obecný úrad:		49
z toho:	súhlasím	34
	nesúhlasím	15
	neplatné lístky (nevyplnené)	0
Počet nevrátených anketových lístkov:		182

Občania neodovzdaním anketového lístka vyjadrili nesúhlas s doplnením stanice. Za doplnenie kanála Nova šport bolo 15% účastníkov KT. Podľa Smernice pre výmenu a doplňovanie staníc KT v obci Beckov zo dňa 12.1.2009, bod 2) sa k návrhu výmeny alebo doplnenia novej stanice musí kladne bez pripomienok vyjadriť nadpolovičná väčšina užívateľov KT. Keďže v prípade doplnenia stanice Nova šport nebola táto podmienka splnená, uvedená stanice do káblovej televízie doplnená nebude. ***I. Martišová***

BECKOVSKÉ MALEBNOSTI

Beckov je krásna dedinka, ktorá leží v lokalite Bielych Karpát a má niečo vyše 1300 obyvateľov...

Ale je to aj dedinka s veľmi nevšímavými občanmi. Aj keď vidíme a priamo sa nás to netýka, tak sme hluchí a slepí. Týmto chcem poukázať na miesto posledného odpočinku, čiže na cintorín.

Leží na krásnom rovnom mieste, pracovníci prevádzky sa snažia ho vykosiť, vyhrabať, upraviť dreviny, aby ozaj lahodil oku či už náhodnému návštevníkovi alebo tým, ktorí tam majú svojich blízkych.

Pravidelne tam stretávam návštevníkov, ktorí chodia k miestu posledného odpočinku svojich blízkych a strávia tam čas, ktorí im stačí, aby sa pozdravili alebo požalovali na krivdy tohto sveta a počas tejto chvíľky určite vidia tých, ktorým nie je sväté ani miesto posledného odpočinku a vynášajú komunálny odpad do kontajnerov, ktoré podľa zákona č. 470/2005 slúžia len na cintorínsky odpad – do toho sú zahrnuté zvyšky kvetinovej výzdoby, ako sú vence, kytice, napadané lístie, kahance, sviečky a tiež ozdobné predmety týkajúce sa cintorína.

Niektorí občania našej obce nemajú úctu ani k tomuto miestu. Keby sa naši predkovia zobudili, veľmi by sa čudovali, čo všetko je tam – ani za svojho pozemského života nemali to, čo majú po smrti! Za svojho života si niektorí mohli vychovať jedno prasiatko. A dnes? Môžu si vychovať aj dve, toľko je toho v kontajneroch: repa, zemiaky, jabĺčka, sem tam sa nájdu balíčky mäsa pekne naporcované – čo by si mohli viac priať? O topánkach, oblečení či kobercoch ani nehovorím, každý deň by mohli byť oblečení inak. Pneumatiky – niektorí naši predkovia ani netušili, že takéto niečo bude existovať! A nielen pneumatiky, ale aj nárazníky, blatníky a nájde sa i volant. Treba len trochu zručnosti a môžu sa susedsky navštevovať z jedného cintorína na druhý!

Máme predsa zberný dvor, kam takýto odpad patrí. Obecný úrad zrušil žetóny, komunálny odpad vyvážajú dvakrát do mesiaca, plasty tiež zbierajú po vyhlásení, a preto nemôžem pochopiť prečo sa takýto odpad nosí do kontajnerov na cintoríne.

V týždni od 21.6.2010 do 25.6.2010 boli kontajnere vyvezené, ale v nedeľu 27.6.2010 bol jeden spolovice zaplnený veľkými vrecami s plastovými fľašami a tiež dvoma veľkými modrými vrecami s domovým odpadom. Pri takomto tempe napĺňovania kontajnerov rýchlo ubúdajú peniaze z obecnej pokladnice, pretože vývoz kontajnerov nestojí málo peňazí. Každý občan by mal byť uvedomelý a keď vidí, že sa do kontajnerov dáva komunálny odpad, upozorniť, že sa koná protizákonne. A tak by sme ušetrili nejaké peniažky v pokladnici a za to by sa mohli spraviť chodníky alebo iné veci v obci.

Veronika Bučková

Autorka naozaj nepreháňa: cestou na cintorín 19. augusta 2010 som urobila „vzácny" nález – pod tujami cestou k Domu smútku... dobre hádate, je to záchodová misa!

DOTYK SLOVENSKÉ KRÍZOVÉ CENTRUM

SLOVENSKÉ ELEKTRÁRNE Enel

SKC DOTYK

nezisková organizácia realizuje od 1.8.2010 projekt zameraný na dokončenie externých stavebných úprav objektu ZNB „ALTERNA" - „TENTO PROJEKT FINANČNE PODPORILI SLOVENSKÉ ELEKTRÁRNE, a.s. ČLEN SKUPINY ENEL Z 2% PODIELU ZAPLATENEJ DANE Z PRÍJMU" výška finančného príspevku 8.000 eur.

Kontakt: SKC DOTYK, 916 38 Beckov, č.87, Tel. 0903 704 784, web: www.dotyk.sk, e-mail: dotyk@centrum.sk

PARTNERSKÉ OBCE BECKOV & SLAVKOV

Mikroprojekt „Folklorní tradice putují přes hranice"

Na obecnom úrade môžete vidieť od júla 2010 informačnú tabuľu (foto na str. 27), na ktorej sa predstavujú partnerské obce Beckov a Slavkov v rámci projektu Regiónu Biele Karpaty: „Folklorní tradice putují přes hranice". Druhá tabuľa bude umiestnená v obci pred lekárňou. Je súčasťou propagačných aktivít oboch partnerských obcí v rámci rozvoja cestovného ruchu a cezhraničnej spolupráce.

Tento mikroprojekt je spolufinancovaný Európskou úniou, z prostriedkov Fondu mikroprojektov spravovaného Regiónom Biele Karpaty. ***(b)***

V BECKOVE SA STRIEĽALO!

Dňa 17.7.2010 poľovnícke združenie PZ HURBAN – BECKOV usporiadalo na svojej strelnici preteky v streľbe na asfaltové terče pod názvom „BECKOVSKE KOLO", nad ktorými prevzal záštitu starosta obce Karol Pavlovič. Strieľalo sa za tropického počasia, kde v rozstrele zvíťazil Erik Trautenberger z Kočoviec, druhý skončil Pavel Kováč z Moravy, obec Karolínka, tretí Ivan Pisca z Častkoviec, štvrtý Miloš Gúčik s dcérkou Kamilkou z Nového Mesta nad Váhom, piaty Ing. Ján Kováčik z Nového Mesta nad Váhom a šiesty skončil Ján Krchnavý z Kálnice.

Podujatie sponzorsky podporili: starosta obce Beckov Karol Pavlovič, TESCO STORE, a.s., Distribučné centrum Beckov, DETMAR, spol. s.r.o., Milan Haberla z Majdána, Lesy Čavič, EKOPOL, spol. s.r.o., REX s.r.o., Krajčírstvo Čaňová. ***Pavol Hladký***

Sprava doľava - Erik Trautenberger, Pavel Kováč, Ivan Pisca, Miloš Gúčik, Ing. Ján Kováčik, Ján Krchnavý.

Pani učiteľka Pišojová

"Škola bez disciplíny je ako mlyn bez vody." J.A. Komenský

Pani učiteľka Oľga Pišojová učila dlhé roky na prvom stupni našej základnej školy prvý až tretí ročník. Pred osemnástimi rokmi odišla do penzie a tento rok 7. októbra 2010 oslávi svoje 75. narodeniny. Skôr, ako jej zagratulujeme, popýtajme sa jej na niektoré udalosti z uplynulých rokov.

P.uč. Pišojová pred figovníkom 9. septembra 2010

Ako mladá učiteľka ste nezačali v rodnej obci, ale na Kysuciach. Ako to bolo?

Skončila som štvorročnú pedagogickú školu s maturitou v Trenčíne. Chcela som pracovať v Beckove, ale tu som nemala miesto, tak som išla na Kysuce. Vtedy nám dávali umiestnenky, mohli sme ísť učiť na Kysuce alebo robiť pionierske vedúce, ale to som nemala mienku robiť. Chcela som získať prax učiteľky na prvom stupni a vrátiť sa domov.

Keď som na Kysuciach začínala, učila som na základnej škole v Novej Bystrici – Vychylovke– bol to školský rok 1956/57, v prvej triede bol 56 detí, čo bolo neúnosné a ani úradné predpisy to nepovoľovali, tak museli prijať ešte jednu učiteľku – mali sme dve prvé triedy. Riaditeľ chcel, aby som učila na 2. stupni, ale bolo treba pokračovať diaľkovo v štúdiu a dopravné spojenie do Žiliny bolo vtedy zlé. Odmietla som, chcela som späť do Beckova a učiť len na 1. stupni. Môj prvý plat bol niečo cez 900 korún!

V Novej Bystrici som sa aj vydala a narodilo sa mi prvé dieťa. Keď som mala mať druhé dieťa, nastala neúnosná situácia v práci aj doma, lekár bol až v druhej dedine, ale podarilo sa mi prísť sem. Najprv som musela mať miesto, až potom som mohla dať výpoveď. Išla som pomôcť rodičom a oni pomáhali mne. Kde stojí tento dom, tak tu bola veľká roľa, volali to "Prokopenskovec", lebo Prokopenskí tu mali zeleninovú záhradu.

Kedy ste prišli do Beckova a začali učiť na miestnej ZŠ? Koľko rokov ste pracovali ako učiteľka?

Do Beckova som prišla v lete 1961, v auguste sa mi narodil syn Pavol a od 1. decembra 1961 som začala učiť na 1. stupni základnej školy. Učila som do roku 1991, teda 30 a pol roka, naposledy som mala prvákov, tak som dokončila celý školský rok 1991/1992.

Kto Vám pomáhal s deťmi?

Syn mal len 4 mesiace a dcéra nemala ešte dva roky – pomoc som potrebovala. Pomáhala mi mama, suseda Masárová, neskôr deti išli do materskej školy. Stavali sme vtedy chalupu, musela som ísť do práce. Učiteľská robota bola skôr výhodou, nemusela som byť osem hodín v práci...

Bolo náročné zvládať deti, keď mama učila na tej istej škole, kde chodili aj ony?

Aj, bolo... Janka sa lepšie učila, bola viac študijný typ ako Paľko, ten mal viac iné záujmy (napríklad s Filinom sa voziť na koňoch).

Aké ste mali ďalšie záujmy, koníčky v aktívnom veku?

Popri zamestnaní učiteľky som robila viac v Červenom kríži, bola som aj pokladníčka ZČSSP (Zväz československo-sovietskeho priateľstva), vtedy boli také časy. Ostatné záujmy boli skôr súkromné – ručné práce, záhrada, kvety, čítanie kníh. Bola som zadobre s pani Hrušovskou ako častá návštevníčka ľudovej knižnice. Dnes mi knižky nosí dcéra Janka z Považskej Bystrice, chodiť do knižnice v Beckove je pre mňa už ďaleko.

Ako ste sa vyrovnali so zmenami, ktoré priniesol odchod do penzie v roku 1992?

Pomerne ťažko. Koľkokrát som sa ráno zobudila, že som zmeškala! Bože, veď ty si už doma! Chvíľu, asi 4 mesiace, som zastupovala za p.uč. Kvašňovskú. Dodnes ma pozývajú zo školy na rôzne stretnutia, zúčastnila som sa aj osláv 50. výročia založenia školy v Beckove. Ale už to nie je ako kedysi, takmer všetci učitelia sú vymenení...

Často sme vás videli chodiť do knižnice – vždy ste boli veľká čitateľka a k tomu ste viedli aj deti. Vidím na stole otvorenú knihu... Kniha je Váš stály spoločník?

Čítam doteraz. Využívam, že mám teraz čas – čo budem už robiť? Robila som ručné práce, ale bolia ma už ruky, prestala som. Teraz ma bolia oči. Nič sa nedá zastaviť, ani roky.

Posledné roky boli veľmi ťažké, prišli ste pred štyrmi rokmi o manžela a 6. júna 2009 aj o syna. Choroby blízkych aj vlastné ťažko precvičia každého človeka, donútia ho ísť až na dno svojich možností. Staráte sa o seba sama – ako?

Čo mám robiť? Pomáha mi dcéra Janka, operie mi, aj záhradu obrába ona. Uvariť si uvarím, aj si nakúpim, obchod je blízko. Motkám sa. Čo mám povedať? Sú na tom aj horšie. Koľké mladšie odo mňa sú už tam. Každý máme svoje chodníčky...

Prví žiaci. Základná škola v Novej Bystrici v r.1957

Pochádzate z veľkej rodiny, spomínali ste, že Vás bolo osem detí, z toho jedna sestra umrela pri narodení a druhá v čase dospievania. Teraz, keď už ste sama a nestaráte sa o chorého muža a syna, máte ešte za kým zo súrodencov chodiť?

Olga Pisojova s mamou

Žije mi už len jeden brat v bánovskom okrese. Bol u mňa na jar v tomto roku. Už má 78 rokov. Telefonujeme si. Teraz, keď už by mohlo byť dobre, som kaput – je to pod psa. Som len doma, nechodím už nikam.

Ako ďalej? Radujete sa zo svojej dcéry Janky a vnukov, zaťa – sú Vašimi najbližšími pomocníkmi?

Áno, pomáhajú mi, ako sa im dá. Janka chodí ku mne pravidelne každé dva týždne, keď nemôže, príde vnuk či zať. Nemôžu stále, majú zamestnanie, dvaja vnuci chodia do školy, niet času. Chcú, aby som prišla k nim, ale ja zatiaľ nechcem. Čo by bolo s domom? Tu som vo svojom, nezávislá. Zatiaľ. Neskôr uvidíme.

Na záver: každodennú spoločnosť p.uč. Pišojovej robia dve krásne mladé mačky – takmer čierny kocúr, ktorý sa ujal svojej "neterky", keď stratila matku a dnes je z nej krásna mladá "cica". Sú obdivuhodne priateľské, vychované, slušne sa správajúce a svojej gazdinej neúnavne oplácajú jej starostlivosť a lásku svojou oddanou prítomnosťou...

Drahá pani učiteľka, ďakujeme Vám za prvé tri roky v škole, počas ktorých ste nás naučili čítať, písať a počítať, vštepili ste nám všakovaké užitočné návyky, zručnosti a vedomosti, ale hlavne boli ste to Vy, kto bol našou prvou pani učiteľkou. Za to všetko sme Vám dodnes vďační, a preto dovoľte, aby sme Vám k Vašim okrúhlym narodeninám zablahoželali a popriali veľa zdravia, šťastia a rodinnej pohody, ako aj pokojné roky blížiacej sa staroby v láskavom prostredí najbližších.

Za všetkých 35 bývalých prváčikov v školskom roku 1967/68 gratuluje a ďakuje za rozhovor bývalá žiačka

Dana Badžgoňová

FIRMA JÁN BOLECH

Dnes vám predstavujeme Firmu Ján Bolech, ktorá 1. decembra 2010 oslávi dvadsiate výročie svojho vzniku v obci Beckov. Zopár otázok sme položili jej majiteľovi p. Jánovi Bolechovi.

Aká je prevládajúca činnosť Vašej firmy? Prečo ste sa rozhodli podnikať v tejto oblasti? Do akej miery ste pokračovateľom predchádzajúcej výrobne v tomto objekte?

Pred dvadsiatimi rokmi som začal svoje podnikanie v prenajatých priestoroch v Poľnohospodárskom družstve v Kálnici. Vyrábali sme silážne plachty, a to technológiou zvarovania na zváracích strojoch. Na začiatku som zamestnával ženy z Kálnice a Beckova, a to od štyroch až po šestnásť pracovníčok. Tieto začiatky podnikania boli veľmi zaujímavé a aj úspešné. Postupne sme rozširovali svoje obchodné styky nielen na Slovensku, ale aj do Českej republiky. A keď sa republiky rozdelili, tak som si založil firmu aj v Čechách, ktorá je úspešná až dodnes. A keď sa obchodu darilo, tak po 4 rokoch som kúpil v Beckove priestory, kde som kedysi pracoval ako vedúci strediska výrobného družstva Ava. Takže som sa vrátil tam, kde som vlastne začínal. Tu sme rozšírili svoju činnosť aj počet zamestnancov. Vyrábali sme fólie na fóliovníky, rôzne obaly a sáčky, ale hlavnou činnosťou naďalej zostávajú silážne plachty. Postupne sme svo-

je aktivity rozšírili a začali sme predávať silážne vaky pre poľnohospodárov. Plachty sa už nezvárajú, ale dovážame ich hotové z Nemecka, ako aj silážne vaky. Takže sme sa začali zameriavať viac na obchod, ako na výrobu.

Vašou hlavnou činnosťou je predaj silážnych vakov a plachiet pre poľnohospodárske účely. Odkiaľ máte obchodných partnerov?

Ako som už spomenul, hlavnú časť tovaru – silážne vaky a silážne plachty – dovážame z Nemecka. Ale významnú spoluprácu máme aj s dodávateľmi z Kanady, Argentíny a Fínska.

Silážne plachty a silážne vaky sú určené pre poľnohospodárov. Máme svojich stálych odberateľov v Slovenskej, ale aj v Českej republike a našim cieľom je neustále zvyšovať počet odberateľov, ktorých chceme uspokojiť naozaj kvalitnými výrobkami.

Na čo sa konkrétne zameriava Vaša prevádzka vo Veľkých Bierovciach?

Okrem prevádzky v Beckove mám už 5 rokov otvorenú prevádzku vo Veľkých Bierovciach, kde sme vybudovali záhradné centrum. Tu sa zameriavame na pestovanie kvetov a okrasných stromkov a hlavne na predaj rôzneho druhu záhradníckeho tovaru.

Koľko máte dnes zamestnancov? Je to viac alebo menej ako pred 20-timi rokmi? Postihla aj vás hospodárska kríza?

Čo sa týka zamestnancov firmy, tak už nezamestnávam veľa zamestnancov, a to hlavne preto, ako som spomenul, že výrobu nahradil obchod a už nie je potrebné pre mňa zamestnávať toľko zamestnancov ako kedysi. Pohybovalo sa to okolo 15-20 zamestnancov. Momentálne celá firma má 5 zamestnancov. Samozrejme, že kríza sa dotkla aj nás, ako každého, ale myslím, že máme na trhu veľmi dobrú pozíciu, ktorá nám pomohla prekonať aj toto obdobie.

Máte v pláne rozšíriť výrobu, vybudovať či otvoriť nové pracoviská v SR?

Výrobu určite rozširovať nemienim, ale čo sa týka sortimentu tovaru, tak stále hľadáme nové zdroje a aj teritória predaja.

Ako vníma Vaše podnikateľské aktivity Vaša rodina? Zvykli si už za tie roky? V čom vidíte najväčší problém skĺbenia pracovného a súkromného života?

Moja rodina je súčasťou mojej firmy a všetci sa veľmi zapájajú do podnikania. Manželka, syn aj dcéra sú mojimi najbližšími spolupracovníkmi, veľmi ma podporujú v podnikaní od začiatku. Aj vďaka ich pochopeniu a pomoci je naša rodinná firma úspešná a darí sa jej. Náš súkromný a pracovný život je preto prepojený, lebo si dôverujeme a cieľom všetkých je napredovanie a úspech firmy.

Ako trávite dovolenky, aké máte záujmy, koníčky?

Všetok svoj voľný čas venujem svojej rodine. Keďže sú deti už dospelé, dovolenky trávim so svojou manželkou. Avšak mám ešte svoj veľký koníček, ktorým je folklór. Už dvanásť rokov tancujem v seniorskom folklórnom súbore Družba a taktiež som hlavným usporiadateľom folklórneho festivalu seniorských súborov v Krivosúd Bodovke.

A na záver: Máte svoje krédo, svoje zásady, s ktorými sa môžete podeliť s našimi čitateľmi?

Som človek, ktorý zažil dve zriadenia, v obidvoch som sa snažil, aby som bol človekom, ktorý keď niečo robí, tak to robí naplno a svedomito. A samozrejme tak, aby som vždy za sebou mal čistý štôl, aby som bol podnikateľom, ktorý nikdy nesklame svojich obchodných partnerov, aby im moje meno bolo zárukou kvality a dobrých vzťahov a samozrejme, aby som zabezpečil svoju rodinu. Prajem všetkým hlavne dobré zdravie a šťastie, to je zárukou všetkého, čo nás v živote stretáva.

Za rozhovor ďakuje a do ďalších rokov želám veľa podnikateľských úspechov, ako aj veľa zdravia, šťastia a rodinnej pohody.

Dana Badžgoňová

Nový školský rok v materskej škole

Dňa 2. septembra 2010 sa začal nový školský rok nie len v základnej škole. V materskej škole sme okrem nových malých škôlkárov privítali i nové pani učiteľky – Dašu Hrehorovú z Nového Mesta nad Váhom a Stanislavu Gajdošovú zo Starej Turej. Táto zmena nastala potom, ako si pani učiteľky Bc. Soňa Říhová a Katarína Václavková zvolili prestup do MŠ v Novom Meste nad Váhom. Ako dôvod odchodu udali svoju neochotu dochádzať z Nového Mesta do Beckova.

Ďalšou novinkou, ktorá čakala na deti i rodičov v materskej škole, sú nové šatňové steny pre deti, nové ležadlá v spálni detí v mladšej skupine a nové stoličky pre deti vo veľkej skupine, čo prispelo ku skultúrneniu prostredia MŠ. Poďakovanie za to patrí vedeniu obce.

Do budúceho školského roku by sme privítali výmenu podlahovej krytiny v budove a výmenu svietidiel, ktoré sú v nevyhovujúcom technickom stave a opravu fasády budovy. Pevne verím, že sa peniaze na tieto nevyhnutné úpravy v rozpočte obce nájdu a bude to pekný darček k tridsiatim narodeninám MŠ.

Janka Bagová, zástupkyňa riaditeľky pre MŠ

PAMIATKA POSVÄTENIA KOSTOLA

Čo majú spoločné Vianoce a hody? O tom, milí priatelia, že evanjelická cirkev a.v. žije a koná svoje poslanie, prináša ľuďom evanjelium aj tu v našom Beckove hovoria niektoré skutočnosti. Nie sú to iba Služby Božie najnavštevovanejšie v roku – štedrovečerné. Takú vianočnú atmosféru, keď je plný kostol, si praje zaiste každý farár a pravidelný účastník Služieb Božích nielen jeden večer v roku, ale pravidelne. Život v cirkevnom zbore je počas celého roka v pohybe. Stále sa niečo deje. Svedčia o tom aktivity, ktoré sa snažíme s Božou pomocou a požehnaním robiť. Ale nielen aktivity, je to aj nemalá, nie vždy nami docenená služba ľudí, ktorých nevidieť, ale bez ktorých by Služby Božie neboli Službami Božími – je to služba kostolníctva, upratovania a kantorovania.

Prečo o tom píšem? Lebo si myslím, že taká atmosféra ako na Vianoce, by sa dala napríklad prežívať práve v deň, kedy si evanjelici pripomínajú Pamiatku posvätenia chrámu Božieho. Je to vlastne deň, ktorý sa zvykne ľudovo označovať „hody". Je to deň, kedy môžeme hodovať - radovať sa, ďakovať a jasať, lebo máme vďaka našim predkom kostol. Oni tu v Beckove po Toleračnom patente využili patentom zaručovanú slobodu a zo skromných prostriedkov za jeden rok dokázali postaviť kostol – pôvodne bez veže, ktorý tu stojí po nemalých úpravách a prístavbe veže dodnes. Stojí tu Boží stánok pre ľudí. Od posviacky (1792) uplynulo už 218 rokov. V tom čase si evanjelici dokázali vystaviť Boží chrám a dať ho do užívania, aby slúžil nielen im, ale aj ich potomkom tomu účelu, pre ktorý bol vysvätený.

Túto radostnú udalosť sme si pripomenuli na Službách Božích poslednú septembrovú nedeľu, a robíme tak každoročne. Vďaka mládeži boli Služby Božie oživené spevom mládežníckych piesní a z úst sestry Lenky Martišovej zaznela báseň Vincenta Blažka Slove na nedľu. V kázni (Jn 2, 13 – 17; podobne aj Mt 21, 12 – 17) sme počuli výzvu, aby chrám Boží zostal tým, k čomu bol posvätený. A to je totiž to, aby aj tento kostol zostal stánkom Božím s ľuďmi, ktorí horlia za Božie veci. Aby sa v ňom i naďalej zvestovalo čisté slovo Božie, prisluhovali sa sviatosti: Krst Svätý a Večera Pánova, ktoré ustanovil Ježiš Kristus, aby v ňom pri speve duchovných piesní našlo mnoho duší upokojenie, uľavenie a uzdravenie. A predovšetkým, aby tento kostol zostal tým, pre čo ho naši predkovia stavali. Podľa slov Pána Ježiša Krista: môj dom má byť domom modlitby, aby sa z neho stal a zostal dom modlitieb. Miestom, kde sa zbližujeme s Pánom Ježišom Kristom, kde mu prinášame svoje starosti i radosti, a kde upevňujeme svoju vieru a vzťah s Ním.

Ešte je potrebné veľmi veľa, aby bolo vidieť, že cirkevníci majú radi svoj chrám a že im na ňom záleží, že túžia zveľadiť a dedičstvo zachovať pre ďalšie generácie svojich potomkov. Preto Vás, milí priatelia, pozývam predovšetkým k horlivejšiemu a pravidelnému sláveniu nedieľ a sviatkov v našom chráme Božom. Tým sa upevňuje vzťah k Pánu Bohu a k cirkvi. Pozývam Vás k obetavejšiemu prispievaniu na Božie veci, veď prijímame od Pána Boha viac, ako sme schopní sa rozdeliť a dať na Jeho cirkev. Pozývam Vás k prístupnejšej svojpomocnej práci na rekonštrukcii nášho kostola, aby sme sa o 2 roky, ak dá Pán Boh zo svojej milosti život, zdravie a silu, mohli spoločne stretnúť, radovať sa a „hodovať" pri spoločne urobenom diele. Kiež aj Vás zožiera horlenie pre Boží stánok a žije vo Vás túžba srdca po nasýtení duše, po radosti bez okázalosti, po plesaní v úprimnej, pravej viere. Kiež Vás napĺňa skutočná, nefalšovaná a samozrejme nie iba vianočná láska k Pánovi cirkvi, Ježišovi Kristovi a k našej drahej Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania.

Vaša Monika Cipciarová
zborová farárka

Školský rok začína...

Školský rok sme začínali prosbou o Božie požehnanie na Službách Božích v Beckove aj v Kálnici. Deti a mládež obohatili Služby Božie mládežníckymi piesňami. V kázni na text: Žalm 119, 105v., p. farárka povedala, že Božie Slovo je tu pre každého človeka, aby mu slúžilo ako nám slúži sviečka na blízko, aby osvecovalo naše životy, naše vnútro a ukazovalo nám akí sme. Ale Slovo Božie je tu aj preto, aby nám svietilo do diaľky na cesty a chodníky, po ktorých kráčame, aby sme sa nepotkli, aby sme si nezúfali, keď prídu dlhodobé starosti, problémy a ťažkosti. Slovo Božie nám dáva nádej a prináša pokoj skrze Pána Ježiša Krista.

Popoludní sa stretli deti, dorast a mládež na farskom dvore, aby spoločne prežili požehnaný čas pri rôznych aktivitách. Do svojich domovov sme sa rozchádzali až po siedmej hodine naplnení dobrými dojmami, radosťou a požehnaním.

Lenka Martišová

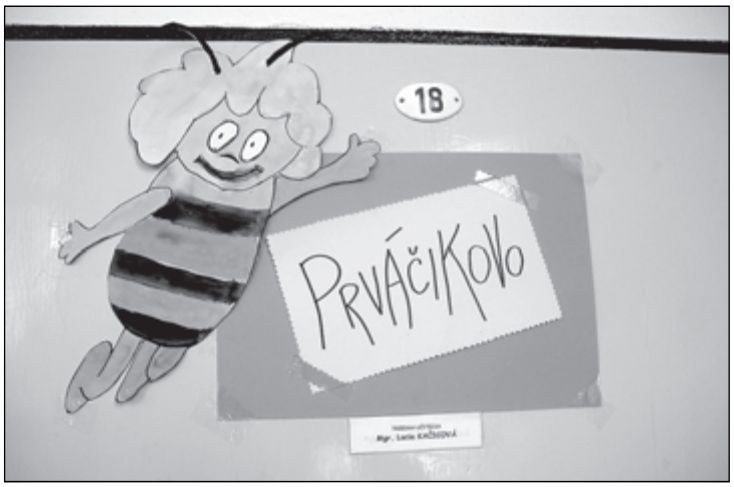
A OPÄ JE TU ŠKOLA...

Ona tu je, zriadená pred viac než 500 rokmi a čakajúca na svoje deti. Je vzdelávacou inštitúciou pre všetkých školopovinných od 6 do 15 rokov. Tá naša, beckovská, sa pomocou zriaďovateľa rozhodla omladnúť. Obec Beckov bola úspešná v podaní projektu na modernizáciu a

rekonštrukciu školy. Realizácia začala 20. apríla tohto roku a odovzdaná by mala byť začiatkom októbra.

Prestavba zahŕňa výmenu okien, zateplenie s novou fasádou, výmenu školského nábytku v 5 triedach, interaktívnu tabuľu s príslušenstvom, notebooky, dataprojektory a ďalšie. Pracovalo sa i v čase vyučovania, cez prázdniny sa dokončili všetky náročné murárske práce a teraz sme v období dolaďovania priestorov, hlavne v prístavbe. Pracovití boli nielen murári, oknári, ale aj zamestnanci školy. Najväčšia záťaž ležala na pleciach p. upratovačiek. Nikdy nebolo konca – kraja piesku, cementu, otvárania a zatvárania školy. Teda všetkým, no hlavne Tebe, Janka Sládková a Renátka Čaňová, srdečne i teraz ďakujeme.

Reálne preverenie celej prestavby nastane v čase, keď začne vykurovacie obdobie. Pevne veríme, že sa nevyskytnú väčšie problémy a škola bude slúžiť ďalším mnohým generáciám z Beckova a okolia.

V tomto roku sme slávnostne otvorili nový školský rok 2. septembra 2010.

Nová škola vítala srdečne a zďaleka svietila novou fasádou. Do nového školského roka nastúpili učitelia i žiaci plní elánu a očakávania, čo nám nasledujúcich 10 mesiacov práce prinesie. Pedagogický zbor sa rozrástol o 2 nové pani učiteľky – **Mgr. Eugéniu Jakubcovú**, ktorá je triednou učiteľkou v 4. ročníku a p. učiteľku **Mgr. Zuzanu Dunajčíkovú**, ktorá je triednou učiteľkou 6. ročníka a bude na našej škole vyučovať dejepis a slovenský jazyk. Prírastok sme zaznamenali nielen v pedagogickom zbore, ale i v počte žiakov. Tento školský rok bude školu navštevovať 144 žiakov, čo je o 9 žiakov viac ako v minulom školskom roku. Veľmi sa tešíme, že žiakov v beckovskej škole pribúda, i napriek zhoršujúcim sa demografickým podmienkam a ich vplyvu na početnosť detí v školách a školských zariadeniach.

Naša škola si zvolila za jeden z jej cieľov smerovať výchovno-vzdelávaciu činnosť k príprave žiakov pre život a najmä ich uplatnenie sa v informačnej spoločnosti 21. storočia. Znamená to u žiakov rozvíjať komunikatívnosť, flexibilitu, tvorivosť, schopnosť narábať s informáciami a pod. Práve preto sme v našom školskom vzdelávacom programe kládli zvýšený dôraz na vyučovanie cudzích jazykov. Žiaci na I. stupni budú pokračovať i v reformnom 3. ročníku vo vyučovaní anglického jazyka a v 7. ročníku sme sa rozhodli o 1 hodinu posilniť druhý cudzí jazyk. V 7. ročníku sme ďalej rozšírili o časovú dotáciu hodiny informatiky, dejepisu, geografie a slovenského jazyka s prihliadnutím na kultúrno-historickú orientáciu školy so zameraním na cestovný ruch.

Keďže chceme u našich detí i naďalej rozvíjať ich duchovné hodnoty, kladný vzťah k zdraviu a športu, a najmä podporovať zmysluplné trávenie voľného času, i v tomto školskom roku budú môcť deti pracovať v rôznych záujmových útvaroch, ako napr.: volejbalový, florbalový, stolnotenisový, tanečný, turistický, hudobný, či futbalový krúžok, ďalej je to zumba, loptové hry alebo krúžok Zenit. Triedni učitelia si pre svojich žiakov naplánovali i množstvo aktivít a exkurzií. Deti by v tomto školskom roku mali navštíviť jadrovú elektráreň, hvezdáreň, Galériu M. A. Bazovského v Trenčíne, SND v Bratislave, dopravné

ihrisko vo Vrbovom a plánovaný je i lyžiarsky výcvik počas vianočných prázdnin. I keď školský rok 2010/2011 ešte len začína, určite sa budeme tešiť z úspechov našich žiakov a pracovať s nimi s radosťou. Tak ako predchádzajúce roky, i teraz sa budeme snažiť vytvoriť pre deti prostredie – čiže školu, do ktorej chodia s radosťou a tešia sa nielen na svojich spolužiakov, ale i učiteľov.

Mgr. Anežka Ilavská, riaditeľka ZŠ J. M. Hurbana v Beckove
Mgr. Monika Miklánková, zástupkyňa ZŠ
J. M. Hurbana v Beckove.

Marta MÁCELOVÁ, rod. Lompartová

Dnes vám predstavujeme bývalú Beckovčanku, ktorá žije a pracuje v Banskej Bystrici – archeologičku PhDr. Martu Mácelovú, PhD, odbornú asistentku pre staršie dejiny na Fakulte humanitných vied Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici.

Kedy ste odišli z Beckova?

Narodila som sa v r. 1952 na Spiši v Kežmarku, otec bol Spišiak, v roku 1956 sme sa presťahovali do Beckova, odkiaľ pochádzala moja mama. Tu sa narodili aj moje dve sestry Silvia a Mária. V Beckove som chodila do škôlky k p. uč. Križanovej. Prvý ročník základnej školy som začala navštevovať v školskom roku 1958/59 v starej škole (kúria Dubnických), prvou mojou učiteľkou bola Mária Ondriskoá. V 2. ročníku bola triednou Anna Petláková – trieda bola už v novej budove. V priebehu roka nás prevzala nová p.uč. Ruženka Hubinová a učila ma do konca 5. triedy. Práve ona ma formovala ako žiačku a veľa vedomostí a prístup k práci mám vďaka nej. Myslím, že nehovorím len sama za seba. Fantastická baba, veľmi prísna, ale láskavá. Ešte na starej škole sme mali na chodbe posteľné matrace na precvičovanie, učila nás tam kotúle! Nenechala sa odradiť prekážkami. Do ZDŠ v Beckove som chodila až do 9. triedy. ZDŠ mala dobrú úroveň, boli tu kvalitní učitelia, riaditeľ Jozef Barančík držal aj školu, aj deti, podržal aj tých, čo chodili na náboženstvo. Dodnes spomínam na skvelé učiteľky, ako boli: Anna Štefanovičová z Moravkého Lieskového, učila slovenčinu; Evička Martáková-Bumbálová; Mária Sláviková, ktorá začala u mňa formovať príklon k dejepisu, lásku k antike.

Stredná všeobecnovzdelávacia škola v Novom Meste nad Váhom (dnešné gymnázium) bola miestom, kde ma formoval a získal pre archeológiu profesor dejepisu a riaditeľ vtedajšieho Podjavorinského múzea v Novom Meste nad Váhom Jozef Ondrejka. V lete som u neho praxovala v múzeu. Vtedy sa robil archeologický výskum v Pobedime – chodila som tam s ním. Čistila som črepy, robila som v knižnici múzea – asi dva roky. On ma zoznámil s PhDr. Darinou Bielekovou, CSc. Jej prednáška o výskume slovanského hradiska v Pobedime ma chytila. V roku 1970 som zmaturovala, prijali ma na Filozofickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave – odbor archeológia. Hneď som začala robiť u PhDr. Márie Kodoňovej na Beckovskom hrade – začínala som kreslením gotických a renesančných stavebných článkov, ktoré sa stali neskoršie súčasťou lapidária. Bolo to v nultom a v prvom ročníku. Palko Ružička nám vtedy nosil na hrad vodu vo vedrách zdola od kostola a p. Tlstovič bol správcom hradu. Archeologička Štefka Schőnweitzová-Tóthová, ktorá robila výskum spolu s Dr. Kodoňovou, mi bola vedúcou aj na výskume v nasledujúcom roku, a to na Liptovskej Mare, Liptovskej Sielnici a Liptovskej Anne. Tam som sa zoznámila s prácou na stredovekých historických pamiatkach.

Ako ste sa dostali do Banskej Bystrice?

Po skončení školy, po promóciách mojich aj manžela, som sa vydala. Manžel je z Kremnice, študoval elektrotechniku – chvalabohu, nemáme nič spoločné v oblasti profesie, tak sa nám asi preto spoločný život doposiaľ darí bez problémov. Chcela som pracovať v blízkosti domova, ale v okruhu 100 km som nezohnala pre seba miesto, všetko bolo plné, tak som nastúpila do Stredoslovenského múzea v Banskej Bystrici, kde som pôsobila vo funkcii archeológa, potom vedúcej historického oddelenie a zástupkyne riaditeľa – bolo to celých 30 rokov a 30 dní.

Externe som učila od roku 2003 na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici praveké dejiny na katedre histórie a od 1.9.2005 som nastúpila na Fakultu humanitných vied na miesto odbornej asistentky, kde som doposiaľ. Mojou povinnosťou bolo doplniť si 3. stupeň vzdelania, v roku 2009 som ukončila doktorantské štúdium a v roku 2010 som obhájila titul PhD.

Ako archeologička ste sa zmeriavali na výskum v okolí Banskej Bystrice?

V múzeu som uskutočnila veľký počet archeologických výskumov, na starosti som mala okresy Zvolen a Banská Bystrica, výskumy boli zamerané na praveké a najmä na včasnostredoveké osídlenie. V 90-tych rokoch som robila na Hrádku vo Zvolene Môťovej; štyri roky som skúmala slovanské sídlisko v Sliači Rybároch; od r. 1995 som svoje úsilie zamerala na výskum mestského hradu v Banskej Bystrici, jeho opevnenia a na mestské stredoveké parcely.

Je toho veľa, čo ste za tie roky dokázali, ale vo Vašom prípade to bolo ešte zložitejšie.

Problém bol, že sme sa 13 rokov striedali so sestrami v opatrovaní mamy (v rokoch 1992 - 2004) – striedavo bola u nás v Banskej Bystrici a v Bratislave (mama predtým opatrovala 9 rokov otca, ktorý bol na vozíku po mozgovej príhode). Bolo to veľmi náročné, ale spoločnými silami sa opatera dala zabezpečiť.

Aký je vzťah vášho manžela k Beckovu?

Manžel si obľúbil Beckov aj krčmu Pod orechom, považuje to tu za náš druhý domov, hoci je z Kremnice, rád chodí do Beckova. Snažíme sa spoločne so sestrami udržovať rodičovský dom, aby sme sa mali kam vracať.

Je Beckov stále vaším domovom? Udržiavate kontakty, spomínate?

Všetky prázdniny trávime v Beckove na chalupe a raz do mesiaca sem chodievame na víkendy. Aj sme si nechali dom, cítime sa tu stále doma, máme tu také súrodenecké zázemie. Dobre vychádzame s maminou rodinou, s jej sestrou Ankou Kročitou a rodinou Jurka Hlávku. Mamina rodina nám vždy pomáhala a pomáha, možno aj preto sem rady chodíme a stretávame sa s tetami, bratrancami a sesternicami. Možno že, keby sme tu nikoho nemali, bolo by to iné…

Pre nás je Beckov kraj našej mladosti, spomienok na rodičov, ktorých sme dosť skoro stratili. Okolie Beckova zbožňujeme – Skalice, Lipky, spomienky na pasenie husí pri Váhu...

V mladosti som účinkovala v ZPOZ – recitovala som počas celej základnej a strednej školy na svadbách; hurbanovských oslavách a iných výročiach, napr. Dionýza Štúra.

Ako zväzáčka som robila s ostatnými na výstavbe klubových miestností na Ambrovci, napríklad s Miškom Nemčekom. Udržiavam kontakty so spolužiačkami z Nového Mesta nad Váhom, s bývalými kolegami múzejníkmi s dr. Karlíkom, Ondrejkom, Babičovou.

Ludia sa na vás obracajú s objavmi, ktoré náhodou urobili na svojich pozemkoch...

V Beckove ma nebohý Dušan Vacula upozornil na nálezy v Matiáške, ale už bolo neskoro, išlo o nález hrobov, ktoré sú už

zničené. Aj Maroš Lacko mi dal k dispozícii na publikovanie materiál zo Slnečnej ul., bola tam včasnostredoveká slovanská osada (1). Laco Zverbík ma upozornil na mestské opevnenie pri ich dome, ale nie je to územie mojej pôsobnosti, preto upozorním archeológov z trenčianskeho regiónu, ktorí vezmú nálezy do múzea v Trenčíne. Aj pri p. Valovej bol špitál; Ernest Benko mi dal nejaký materiál; pod bytovkou č. 52 bolo germánske sídlisko, ktoré prináleží ku germánskej osade pod skladmi Tesco (Ráta- Pažitné).

Na hrade je slovanská a keltská vrstva, veľmi významné keltské nálezy sú na Obore. Najvýznamnejší nález z Beckova je vo Viedni v Kunsthistoriche muzeu.

Beckov je bohatý na archeologické pamiatky, ale nie všetci sú ochotní poskytnúť materiál na datovanie, publikovanie.

Prezraďte nám niečo z rodinného života, máte deti?

Mám vydatú dcéru, vyštudovala cestovný ruch a spoločné stravovanie a syna, pracuje vo Vojenskom kartografickom ústave v Harmanci, je slobodný. Mám dve vnúčatá, 9-ročného Jakuba a šesťročnú Terezku. Deti nejdú v mojich šľapajach. Keď boli malé, zlostili sa, že mama je často preč. Celá rodina sme hodne cestovali, vozili sme ich po pamiatkach.

Stále veľa cestujeme tak, aby som aj z profesionálneho hľadiska z toho niečo mala, hodne fotografujem, takže prinášam si z ciest trvalé spomienky.

Kam cestujete na dovolenku?

Prešli sme Čechy, Európu a Malú Áziu, napríklad to boli južné Turecko, Kréta, Korzika, Taliansko, Balkán, západné chorvátske pobrežie, Rodos - tam, kde sa spája grécka civilizácia s minojskou; Rusko, Bielorusko; Poľsko, Nemecko, Maďarsko, Rakúsko. Všetky cesty boli orientované na múzeá a pamiatky – najviac ma ťahá Stredomorie. Spájam príjemné s užitočným, lebo prednášam civilizácie Blízkeho Východu (Mezopotámia, Mittani, Frýgia, Lýdia ...) a fotografie z týchto miest môžem použiť do prezentácií pre študentov.

Beckov s rodičmi a sestrou Silviou 1960

Z pracovníčky múzea ste sa stali učiteľkou – vysokoškolskou pedagogičkou. Čo učíte?

Učím muzeológiu, máme študentov z celého Slovenska, aj z Trenčína. Na fakulte učím dejiny Blízkeho východu, pravek, Veľkú Moravu, materiálnu kultúru, textilnú výrobu v stredoveku, umelecké remeslo v stredoveku...

Robím profesionálne výklady pre návštevníkov mesta Banská Bystrica, metodické školenia pre učiteľov okresu BB a ďalšie vzdelávanie učiteľov. A robím stale archeologické výskumy v regióne.

Ako sa cítite na pracovisku?

Mám vynikajúci kolektív, som sama žena medzi 12 kolegami. Dobre si s nimi rozumiem, hoci patrím k starším. Vždy som robila s mladými, aj moja mama bola optimistická, veselá.

Aký najvýznamnejší objav ste vykopali?

Poklad strieborných kvádskych spôn z 1. pol. 5. storočia po Kr. v Sásovskej jaskyni (súčasť Banskej Bystrice). Vykopala som a publikovala obrovský nález tisícov fragmentov gotických a renesančných kachlíc z významnej kachliarskej dielne z Dolnej ulice z Banskej Bystrice – nález bol ocenený MK SR.

Prečo Beckov a jeho okolie nemá svojho archeológa?

Je tu veľa pravekých a stredovekých pamiatok, kapacitne archeológovia nestačia, sú rozptýlení po viacerých lokalitách. V Trenčíne pracovali dvaja archeológovia, ale v súčasnosti v celom okolí pracujú na veľkých investičných stavbách aj archeológovia z Archeologického Ústavu SAV v Nitre. Skúmali aj v Beckove (Ráta), pri výstavbe Tesco v Trenčianskej Turnej, kde sa zistilo veľké lužické pohrebisko s viac ako 2000 hrobmi.

Nie je Vám ľúto že ste nekopali v Beckove?

Je, ale v Banskej Bystrici sa mi narodili deti, tam začali chodiť do školy, manžel sa kvôli mne sťahoval, už sme sa nehýbali.

Aj v Trenčíne má múzeum jedného archeológa; výskumy sa robia - dá sa povedať - iba vyvolané stavebnou činnosťou a plánované akcie, ako sú oprava hradu a záchranné akcie, ale systematický výskum nie. Beckov ma stále láka a keď ma upozornia spolurodáci, rada prídem a pomôžem.

Napriek tomu, že ste už na dôchodku, pracovných plánov máte veľa, prezraďte nám, na čom v súčasnosti pracujete, okrem renovácie rodičovského domu?

Do penzie sa neponáhľam, dostala som zmluvu na ďalších päť rokov učiť na mojej domovskej katedre, snáď prídu aj nové objavy, ak mi zdravie bude slúžiť, chcem sa ešte aktívne podieľať na výskume najstarších dejín Slovenska. Pracujem ako členka poradného orgánu Ministerstva kultúry SR v Archeologickej rade, mám prehľad o jednotlivých lokalitách a pravidelne sa zúčastňujem na odborných komisiách svojich kolegov aj vo funkcii garanta. Čas ukáže, či som ešte potrebná, podľa toho sa zariadim. Viac času chcem venovať svojim vnúčatám a najmä počas budúcich prázdnin im ukázať krásy Považia a okolia Beckova, kde som vyrastala a kde ma to stale ťahá.

Za rozhovor ďakuje Dana Badžgoňová

POZNÁMKY:

1. M. Mácelová, Praveké a včasnohistorické osídlenie Beckova a jeho okolia. BECKOV I. WillArt Nové Mesto nad Váhom 2006, s. 6-15.

POZVÁNKA

STRETNUTIE DÔCHODCOV

Pri príležitosti Mesiaca úcty k starším starosta Obce Beckov pozýva všetkých občanov – dôchodcov na stretnutie, ktoré sa uskutoční v stredu 13. októbra 2010 o 14. hodine v sále Kultúrneho domu v Beckove. Pripravili sme pre vás program, pohostenie a malý darček. Na počúvanie a do tanca hrajú Jozef Sloboda a Štefan Hrehora.

Odvoz je zabezpečený zo zastávok SAD v čase od 13.30 hodiny do 13.50 hodiny a po skončení posedenia na požiadanie.

Nezabudnite! Ak sa zúčastníte, odovzdajte návratky do 4. októbra 2010 na Obecnom úrade. ***(b)***

Spoločenská kronika

NARODILI SA
Patrik Sládek, Karin Dobrovodská, Marko Szijarto, Lujza Janisová, Denis Žovinec

MANŽELSTVO UZATVORILI
Thibaut Pierre Plassat a JUDr. Anna Muríňová

BLAHOŽELÁME JUBILANTOM
50 r.: Viliam Kubán; Zuzana Úradníčková
55 r.: Pavol Krchnavý; Mária Švančareková; Emília Barteková; Mária Hlávková
60 r.: Anton Hlávka; Valéria Syrůčková
70 r.: Ivan Pagáč; Rudolf Trebatický; Anna Hercegová
75 r.: Dominik Šimko
85 r.: Rudolf Ďuriš; Zora Ilavská; Mária Straková; Marianna Šatkovská; Magdaléna Zverbíková

ROZLÚČILI SME SA
Juraj Hlávka, Mária Bielová, Ľudmila Ondrejovičová, Anna Čičmanská, Ing. Jaroslav Muríň, Ján Hladký, Jozefína Pristašová, Viliam Galbavý

SPOMÍNAME
Odišiel rýchlo a nečakane, ako keď vietor v búrke stromy láme.
Bolestný odchod náhly, avšak v spomienkach zostaneš s nami navždy.
Dňa 16. októbra 2010 si pripomenieme 10. výročie od smrti manžela, otca, dedka **ŠTEFANA JEŽKA.**

S láskou spomínajú manželka, synovia, nevesty a vnúčik

Spomienka na Viliama Galbavého (15.10.1945 - 14.9.2010)
Drahý manžel a milovaný náš otecko, veľmi pekne Ti ďakujeme za všetku pomoc, obetavosť a lásku, ktorou si nás obdaril. Veľmi sme si Ťa vážili a vždy budeme vážiť. Bol si príkladom nielen pre nás, ale aj pre naše deti, ktoré Ti ďakujú, drahý deduško, za každú chvíľu, ktorú si s nimi strávil. Nikdy na Teba nezabudnú.
Lúčime sa s Tebou, milovaný manžel, otecko a deduško, veľmi Ťa ľúbime a navždy si Ťa v srdci zachováme.

Manželka Zorka, dcéry Zorka a Inka a vnuci Marek a Samko s rodinami

SPOMIENKA na Petra Suchoňa
Dňa 22.11.2010 bude tomu rok, čo dlhotrvajúca zákerná choroba ukončila životnú púť Ing. Petrovi Suchoňovi.

Menovaný bol pracovitý a skromný človek miluiúci rodinu a prírodu. Rád sa pohyboval s puškou na pleci po beckovskom chotári a bol hrdý na dedovizeň, horu a pole, ktorú zdedil po rodičoch (vnuk Adama Šimka). Všade, kde sa pohyboval, propagoval vrelý vzťah k obci Beckov. Pri prechádzaní okolo Beckova mi vždy telefonicky oznamoval, že míňa majestátny Beckovský hrad – najmä pohľad na osvetlený hrad ho fascinoval.
V obce v nemalej miere spolupracoval s členmi PZ Hurban Beckov. Ako poľovník poľoval vo Švédsku, v Afrike, Srbsku, Maďarsku, ale najlepšie sa cítil v okolí Beckova a Rajeckých Teplíc. Česť jeho pamiatke! ***Pavol Hladký***

Spomienka na Janka Hladkého

Dňa 14. septembra 2010 sme odprevadili na poslednej ceste bohatého života nášho spoluobčana, priateľa a veľkého chovateľa koní – Jána Hladkého (13.11.1939 – 11.9.2010).

Jednalo sa o veľmi robotného človeka, ktorý sa po celý svoj život venoval poľnohospodárstvu. Od svojich 15 rokov nepretržite až do dôchodku pracoval v JRD Beckov. Tu sa väčšinu času, okrem iných prác, venoval chovu koní. Počas letných brigád s radosťou zaúčal do tajov poľnohospodárskej výroby študentov a žiakov škôl. Medzi kolektívom bol veľmi obľúbený. Bol ochotný každému pomôcť, a to kedykoľvek.

Po jeho odchode z poľnohospodárskeho družstva sa tu skončil chov koní. Kone choval i naďalej doma až do posledného dychu. S koníkmi vypomáhal drobným pestovateľom, kde sa nedostali mechanizmy pri obrábaní pôdy a pri zbere úrody.

Ján Hladký bol vášnivým chovateľom poštových holubov. Miloval a vyžíval sa pohľadom na slobodný let jeho krásavcov.

Taktiež miloval aj prírodu, v ktorej prakticky vyrastal. Veľmi bol nápomocný Poľovníckemu združeniu Hurban Beckov pri dorábaní krmiva a kŕmení zveri. Hlavne počas zimných mesiacov na koníkoch vyvážal do hôr seno a jadrové krmivo. Lov zveri však nebol jeho doménou, preto nebol členom poľovníckeho združenia. To však neznamená, že nebol medzi členmi obľúbený, ba naopak.

Taktiež ako občan Beckova bol veľkým fanúšikom Beckovských novín, ktoré prečítal „od A po Z".

Naposledy sa teda lúčia s robotným, ochotným a dobrým človekom spoluobčania a členovia PZ Hurban Beckov.

Miroslav Uherčík, predseda PZ Hurban Beckov a Pavol Hladký, poľovnícky hospodár PZ Hurban Beckov
foto: © Ivana Bubeníková

V behu dnešných dní, každodenných povinností, možno starostí a, našťastie, aj väčších či menších radostí letia roky a možno s údivom zistíme, že tento rok nám číslo nášho veku svieti pekne okrúhlo.

A hoci by to možno niekto nepovedal dňa 4. októbra 2010 sa zaokrúhlilo aj pre našu šéfredaktorku

Danku BADŽGOŇOVÚ
Milá Danka,

v práci, doma a aj na týchto stránkach odvádzaš s láskou a pochopením nielen kus práce ale aj svojho srdiečka. Nech je teda to srdiečko aj naďalej také silné a láskavé pre nás všetkých, ktorých na svojej ceste stretáš...

Veľa ďalších rokov, veľa šťastných krokov, veľa dobrých vecí želáme Ti všetci

Čitatelia BN, redakčná rada, spolupracovníci OcÚ

BLAHOŽELANIE

Sestra Lýdia

Dňa 1. júna 2010 oslávila okrúhle narodeniny sr. Lýdia – inak Gizela Naništová, možno najznámejšia vincentka v obci. Určite si ju pamätá každý, kto zavítal do kláštora Charitného domu I. v Beckove. Milá, usmievavá a zhovorčivá, ochotná každému poradiť, pomôcť, nech ide o čokoľvek. Za naše noviny a ich čitateľov jej – aj keď oneskorene – gratulujeme k okrúhlemu jubileu, k osemdesiatinám a do ďalších rokov želáme veľa Božieho požehnania, zdravia a síl, aby potešila srdcia mnohých hľadajúcich. ***(b)***

SESTRIČKA Z BECKOVA

Tento rozhovor vznikol 26. apríla 2010 počas mojej návštevy u pani Ondrejovičovej. Posedeli sme, zaspomínali na staré časy. V minulom čísle Beckovských novín sme písali o MUDr. Vondrovi, ktorý bol beckovským lekárom do konca roku 1938. Po ňom prišiel doktor Tolnay a práve u neho začínala mladá zdravotná sestra Ľudmila Kedrová z Nového Mesta nad Váhom. Žiaľ, rozprávanie sme už nestihli doplniť o ďalšie podrobnosti zo života „zdravotného strediska“ v Beckove a jeho sestričky. Zlá choroba ukončila život tejto krásnej

ženy, matky a starej mamy, priateľky, aktívnej členky ale aj zakladateľky ZO Jednoty dôchodcov v Beckove. Na rozlúčku sa začítajte, prosím, do týchto riadkov a spomeňte si na človeka, ktorý nás 10. augusta t.r. opustil. S Ľudmilou Ondrejovičovou sme sa rozlúčili v Dome smútku v Novom Meste nad Váhom 16. augusta 2010.

Pamiatka na ňu nech zostane navždy v našich srdciach!

Do Beckova som prišla ako obvodná zdravotná sestra 1. februára 1960 k MUDr. Ľudevítovi Tolnayovi. Dala som si žiadosť na OÚNZ v Novom Meste nad Váhom, a poslali ma do Beckova. Tolnay bol ešte rodinným lekárom a veľmi dobrým lekárom. Predo mnou slúžila u neho sestra Berecová. Dr. Tolnay o pár rokov odišiel z Beckova do Bratislavy, jeho žena tam mala dcéru.

V zdravotnom stredisku v Beckove som robila 25 rokov. Viac práce sme mali na začiatku, aj deti sme očkovali, robili sme preventívne prehliadky. Museli sme starostlivo vypísať obvodovú knihu, bola v nej všetka agenda, napríklad osobné prehliadky, preventíva, evidencia infekčných chorôb, hygiena, vyšetrenia členov Zväzu protifašistických bojovníkov, darcov krvi, pracovníkov štátnych lesov - museli sme ich brať prednostne. Chodila k nám kontrola - ich nezaujímali spokojní pacienti, ale či sa požadovaná robota spravila. Aj deti v škole vyšetrovali sestry. Spomínam si na Milana Stanu, žiaka beckovskej školy, ako pri jednej takejto zdravotnej prehliadke na tabuľu nakreslil kyticu kvetov. Detská lekárka tu vtedy nebola, iba raz do týždňa bola poradňa pre kojencov pri kostole.

K povolaniu zdravotnej sestry som sa dostala po fronte. Do školy som chodila v Prahe dva roky 1945-1946. Tu, na Slovensku, neboli ešte zdravotné školy. Mali sme vrchnú sestru aj riaditeľku školy z Anglicka. V škole bolo všetko moderné, praxovali sme na klinikách a učili nás najväčší odborníci, profesori z lekárskej fakulty. Štúdium bolo náročné, po jeho skončení sme dostali diplom ako absolventi 4-ročného štúdia. Učil nás profesor Jirásek, prednášal chirurgiu, profesor Karásek fyziológiu, prof. Jonáš internu, prof. Lenoch rehabilitáciu, prof. Henner neurológiu... Na prax s nami chodila vrchná sestra. Prihlásilo sa nás asi 150, pri prvej skúške vypadla asi polovica a skončilo nás okolo 40. Po skončení školy som sa vrátila na Slovensko, pracovala som v Bratislave na klinike. Bol to krok späť vzhľadom na vybavenie nemocnice v porovnaní s Prahou. Keď umrel môj otec, ochorela som na pľúca a vrátila som sa domov, do Nového Mesta nad Váhom. Asi rok som bola na invalidnom dôchodku a po vyliečení som prišla do Beckova. To bol ďalší krok späť - tu nebola ani destilovaná voda na sterilizáciu. Museli sme zariadiť, aby nám ju vozili z Trenčína, lebo po vyváraní nástrojov v obyčajnej vode zostával na nich povlak.

Asi po dvoch-troch rokoch Dr. Tolnay odišiel a na jeho miesto nastúpil MUDr. Miroslav Príkazský. Dr. Príkazský bol človek mnohých záujmov, prejavovalo sa to už v Beckove, choval kanárikov, psov, včely... Do Beckova prišiel z trenčianskej nemocnice, z chirurgie. Bol nielen praktickým lekárom, ale aj závodným lekárom v Štátnych majetkoch a posudkovým lekárom. Za jeho pôsobenia zaviedli pohotovostnú službu - pacienti mimo ordinačných hodín a cez sviatky sa obracali na pohotovosť v Novom Meste nad Váhom. Po čase odišiel do Bratislavy, prijal miesto ako röntgenológ u alžbetínok. Po rokoch som počula v rádiu reláciu, v ktorej hovorili, že začal vyrábať husle. Aj svojho syna Petra priviedol k husliam...

z nemocnice v Bratislave

Z Beckova odišiel v priebehu roka 1966, zastupovali ho viacerí lekári, napr. doktorka Baumová asi pol roka. Od Nového roka 1967 prišiel nový lekár, bol ním MUDr. Vladimír Bezék. Až za doktora Bezděka začala v obci pracovať aj detská lekárka, aj zubný lekár. Vtedy sme mávali zástupy v čakárni. Dr. Bezděk bol veľmi svedomitý lekár, ordináciu mával plnú. Pacientom sa venoval, posielal ich napr. po chrípke na vyšetrenia, aj na rtg pľúc. Bol veľmi dobrý diagnostik a pacienta vždy vyšetril.

Po mojom odchode do dôchodku sem prišla ako zdravotná sestra Eva Striežencová, slúžila s dr. Bezděkom až do jeho odchodu na dôchodok v roku 1990. Po ňom prišla MUDr. Andrea Tittelová. Dnes máme ako obvodnú praktickú lekárku MUDr. Lenku Benákovú. Priviedla si novú sestričku Jozefínu Fogašovú a v súčasnosti pri nej pracuje ako sestra Andrea Daneková.

Toľko spomienky bývalej zdravotnej sestričky na beckovské zdravotné stredisko a jej lekárov.

Dana Badžgoňová

Jubilant - pán Rudolf Ďuriš

V evanjelickom a.v. chráme Božom dňa 25. júla 2010 boli nielen sviatočné, nedeľné služby Božie, ale príjemné a vzácne bolo v rámci nich blahoželanie nášmu dlhoročnému zaslúžilému pánovi kostolníkovi, ktorý vo veku 85 rokov neoddychuje na zaslúžilom dôchodcovskom odpočinku, ale je už štyridsať rokov aktívny v službe pre beckovský evanjelický zbor. Skromný, usmievavý, so šikovnými prstami pri pletení košíkov z prútia i oplietaní predmetov drôtikmi – taký je pán Rudko Ďuriš. Želáme mu do ďalších požehnaných rokov dobré zdravie, aby sa aj naďalej mohli jeho pričinením rozozvučať zvony, ktoré nás zvolávajú do chrámu a na stretnutia v rámci bohoslužobného života nášho zboru.

Všetko najlepšie želajú Vaši bratia a sestry z Cirkevného ev.a.v. zboru v Beckove.

Našinec sa vo svete nestratí, ani v Amerike

Kedysi dávno sa na Slovensku ľuďom ťažko žilo a hľadali preto šťastie ďaleko od domova, v krajine za veľkou mlákou, v Amerike. Ani beckovskí rodáci neboli výnimkou, aj keď o tom už možno takmer nikto nevie, nepamätá si. Ani ja by som nevedela, nebyť spomienok a rozprávania mojej mamy a hlavne tety Mariškы Letkovej, nebyť krabice so starými listami, pohľadnicami, fotografiami z Ameriky, na ktorých sú ešte donedávna mne neznámi ľudia.

Carol, Francka, Charlie

Začiatkom minulého storočia, niekedy okolo roku 1910, totiž aj prababičkine tri sestry Rezka, Mariška a Zuzka postupne odišli, možno vtedy ešte netušili že navždy. Kúpili si "šífkarty" a odcestovali za svojím šťastím, aj aby pomohli svojej rodine. Určite mali ťažké začiatky, ale za pomoci iných Slovákov sa im začalo dariť, usadili sa neďaleko New Yorku, v malom mestečku Linden, v štáte New Jersey. Naučili sa anglicky, začali pracovať, založili si rodiny a neustále udržiavali písomný kontakt so svojimi príbuznými v Beckove. Posielali fotografie, písali pohľadnice aj dopisy. Časom tetu Rezku nahradila v písaní jej dcéra Anna, slovenčinu v listoch a pohľadniciach zasa vystriedala angličtina. A tak sa sestra mojej mamy, Anička, vtedy študentka strednej školy, chopila role prekladateľky. Čítala a prekladala listy ujovi a tete Letkovcom, odpisovala na ne v angličtine až asi do sedemdesiatych rokov minulého storočia. Aj vďaka tomu sme pred časom našli jeden z posledných takýchto listov aj s adresou v Lindene, a skúsili napísať. Najskôr sa asi dva roky nič nedialo, pomysleli sme si teda že už sa asi odsťahovali, a že už sme kontakt na nich definitívne stratili. Potom z ničoho nič prišla pošta z Ameriky, hurá, kontakt bol obnovený, bolo to až neuveriteľné! Pochopiteľne, teta Rezka už nežije, a z jej šiestich detí sú dnes nažive už len dve: najstarší syn Charlie (pre nás všetkých Janko) a najmladšia Frances (Francka). Opäť sme si písali listy, s vnučkou tetky Rezky a Franckinou dcérou Carol neskôr aj e-maily.

Mňa osobne viaže s Amerikou aj vzťah k mojim dvom krsniatkam, deťom kamarátky Márie, ktorá sa vydala do USA, a pred dvomi rokmi som sa prvýkrát vybrala navštíviť ich. No a ako to už býva, svet je naozaj malý. Kamarátka Mária žije neďaleko New Jersey (neďaleko na americké pomery, samozrejme), a tak som vtedy absolvovala historicky prvú návštevu príbuzných v Lindene ako "vyslanec" za celú našu rodinu. No a tento rok som svoju návštevu zopakovala, opäť som navštívila kamarátku Máriu a jej rodinu a, samozrejme, príbuzných v New Jersey. Bolo to úžasné, sedela som v kuchyni u tety Francky a spoznávala som ľudí z našich starých fotografií a ich potomkov! Oni si zasa postupne začali spomínať na rôzne zvyky, jedlá, príbehy, aj nejaké jednotlivé slovenské slová a pomenovania rôznych vecí, ktoré používala ich mama, tetka Rezka. Ujo Charlie si dokonca spomenul na slová aj melódiu a zanôtil "Pod tým naším okénečkem..."! To bol pre mňa naozaj silný zážitok, mala som slzy v očiach. Priniesla som im krásne publikácie o Slovensku, brožúrky o našom regióne, aj kuchárske knižky typických slovenských jedál, ktoré vyšli v slovenčine s anglickým prekladom. Francka si s nadšením spomínala, čo všetko jej mama varievala, rozpomínala sa na jednotlivé názvy, a ľutovala, že sa od mamy nenaučila po slovensky a že teraz je už na to prineskoro, bolo to až dojemné. Priniesla som aj "šúpolienkové panenky" , ujo Charlie dostal bábiku znázorňujúcu kosenie trávy ručným kosákom, bola som presvedčená že nikto nebude vedieť čo to je, ale ujo Charlie nesklamal, krásnou slovenčinou všetkým povedal: "To je kosák!"

S Charliem a Frances nad slovenskými knižkami

S Petrom Šutovským

V rámci môjho tohoročného trojtýždňového pobytu v USA som stihla ešte jednu zaujímavú návštevu. Z východného pobrežia som si "odskočila" na stredozápad, do štátu Missouri, kde žije náš ďalší rodák a môj bratranec Peter Šutovský so svojou rodinou. Možno sa dá povedať, že história sa opakuje. Aj on, hoci vtedy už ženatý, pred 16 rokmi odišiel, tiež asi neplánoval, že natrvalo a usadil sa aj s manželkou Miriam a trojročným synčekom Martinkom v Amerike. Postupne si vybudovali zázemie, začalo sa im dariť v práci, aj v osobnom živote, Martin začal chodiť do školy. Amerika sa stala ich domovom. Peter je dnes už profesorom na univerzite v Columbii, štáte Missouri, vo svojom laboratóriu sa venuje neuveriteľne zaujímavým výskumom, Miriam tiež pracuje a pomáha mu v laboratóriu. Syn Martin je už vysokoškolák a nádejný hokejista. Strávila som s nimi nezabudnuteľných 5 dní, mala som možnosť spoznať aspoň čiastočne mesto Columbia, jeho blízke okolie s krásnou prírodou, vinicami, domami. Prešli sme sa campusom - rozľahlým areálom university, kde sa práve dokončievali posledné opravy a rekonštrukcie, aby vynovený privítal svojich študentov v novom školskom roku. Maskotom university je tiger a myslím, že aj Peter má v sebe odhodlanosť a vytrvalosť tigra, ale predovšetkým múdrosť, široké a dobré srdce a spolu s manželkou Mirkou ma zahrnuli srdečnou atmosférou a pohostinnosťou, takou povestnou pre slovanské národy.

Amerika je krásna, zaujímavá a rozľahlá krajina, za krátke tri týždne sa dôkladne spoznať nedá. Ale vďaka všetkým týmto ľuďom, s ktorými nás spájajú rodinné zväzky, som veľa spoznala a naučila sa. Neviem kedy a kde sa s nimi všetkými najbližšie uvidím, ale už teraz sa na ďalšie stretnutia teším!

Ing. Zuzana Fabušová

Tiger - maskot univerzity a Miriam

Až do smrti sa človek učí...

Človek vo svojom zrelom veku pri posudzovaní či hodnotení prínosu školského vzdelávania na kvalitu jeho života a jeho uplatnenia v praxi konštatuje, že neprispieva vždy dostatočne podľa predpokladaného očakávania. Významnejšie snáď iba v uplatňovaní všeobecného vedomostného rozhľadu tvoriaceho základ vyššej úrovne chápania vzťahov a súvislostí, či myslenia vôbec.

Odráža sa to i v skutočnosti, že mnohí z nás sa uplatnili v praktickom živote v niečom úplne inom, ako v tom, na čo získali školskú, častokrát i vysokoškolskú kvalifikáciu. A napokon mnohí i bez školskej kvalifikácie dosiahli schopnosť vykonávať a i vykonávajú činnosti, ktorých výkon predpokladá školskú prípravu, ktorú mnohí nadobudli až po vstupe do života práce štúdiom popri zamestnaní.

Určite aj každý z nás pozná množstvo takýchto príkladov aj zo života našich súčasníkov v rôznych oblastiach profesionálnej praxe. Vari najviac je ich v oblasti umenia a tvoria ju umelci tvorivých dielní tzv. nezávislých umení (napríklad maliari, sochári, spisovatelia), ale tiež mnohí remeselníci.

Nuž, ale vráťme sa o niekoľko riadkov naspäť, k názvu tohto nášho príspevku, k tej nedokončenej vete „až do smrti sa človek učí...“ Možných pokračovaní tejto vety zrejme každý z nás pozná viac. Napríklad by to mohlo byť: „lebo aj tak toho ešte veľa nevie,“ alebo „aj tak zomrie hlúpy“ alebo by to tiež mohlo byť: „Človek sa celý život učí, ale napokon si uvedomí súhlasne s klasikom, ktorý vyslovil výrok: Viem, že nič neviem, že aj keď už toho veľa vie, je toho ešte oveľa viac, čo nevie a nepozná“. Ale niekedy človek vo svojom veku dozrievania popri hodnotení prínosu svojho vzdelávania pre životnú prax sústredí svoju pozornosť na rozvoj svojej osobnosti zamýšľaním sa nad tým, čo prežil, kto a čo pozitívne, ale i negatívne ovplyvňovalo jeho vývoj, čo v ňom sformovalo jeho vzťah k ľuďom, k obklopujúcej ho prírode a napokon i k sebe samému. Uvedomí si to obyčajne v životne zlomových situáciách, v ktorých človek náhodne vstupuje do „školy života“, ktorá, takisto ako maturita či diplom vysokej školy, mení podmienky jeho života. Takouto náhodou sa môže stať nezamestnanosť, v ktorej sa človek ocitne po strate zamestnania v dôsledku svetovej ekonomickej krízy. To ho núti hľadať si nové zamestnanie, preto vstupuje do rekvalifikačného kurzu, ktorý úspešne zakončí a získa kvalifikáciu novej profesie, v ktorej nastúpi do nového zamestnania. Zhodou okolností ide o profesiu, po akej túžil už dávno v minulosti, a tak sa mu splní sen o tom, že profesia sa mu stala jeho koníčkom. Vznikla tu tak symbióza povolania a jeho hobby. Čiže práca sa stala jeho záľubou. Je to v živote človeka jedna z najvýznamnejších zhôd mať možnosť, aby sa práca stala nielen zdrojom zárobku, ale zároveň i činnosťou, ktorá je zdrojom jeho záľuby. Častokrát otázka spokojnosti pracovníka s vykonávanou prácou nie je zo strany zamestnávateľov a vedúcich pracovníkov dostatočne uvedomovaná a docenená. Pritom spokojnosť s prácou je jedným z najvýznamnejších činiteľov výkonnosti pracovníka, kvality ním vykonanej práce a ochoty v prípade potreby vykonávať ju i v sťažených podmienkach práce.

To, čo sme v týchto riadkoch písali o šťastnom jedincovi, ktorí si po prepustení z práce našiel nové zamestnanie, a to také, po akom už dávno túžil, je pre našu súčasnosť síce atypické, ale, dúfajme, že podľa vyjadrenia našich prognostikov o skorom pozitívnom rozvoji našej ekonomiky, je reálne aj vzhľadom na záujem zahraničných investorov podnikať u nás.

V živote je človek niekedy zhodou rôznych okolností prinútený prekonávať prekážky, zažívať nielen slasti, ale aj strasti, bolesti, útrapy a po životných zlyhaniach hľadať a nachádzať nové spôsoby prekonávania ťažkostí, a tak sa vyrovnávať s „osudom“, obrazne povedané. Vo svojej niekedy tvrdej škole života naučiť sa žiť a riešiť úlohy, na ktoré nie je možné získať kvalifikáciu v povinnom školskom vzdelávaní, v ktorom nie sú také predmety zahrnuté v osnovách školy.

Kvalifikáciu pre život všeobecne, a nie iba pre život práce, nie je možné získať iba v škole života. Niektoré potrebné znalosti riešenia životných situácií získava človek i za mlada aj v škole, ale v mnohých sférach života je to iba teória. Jej overenie v praxi nastáva už iba pri vstupe do života praxe, v škole života, ktorú je každý človek pri vyrovnávaní sa s osudom povinný absolvovať. Je všeobecne známe, že iné je poznať niečo teoreticky a niečo iné je prežiť či zažiť to „na vlastnej koži“. Pretože mnohé z toho, čo sme napríklad literárne spoznali v mladosti, teda napríklad aj popisované psychické zážitky hrdinu literárneho diela, ktoré sme v mladosti spoznali (ale osobne nezakúsili), úplne odlišne posudzujeme a chápeme v dospelosti po nadobudnutí životných skúseností. Obzvlášť v porovnaní s rozdielnymi fyzickými či psychickými danosťami mladého človeka či starca.

Nuž, ale napriek všetkému, čo sa o učení hovorí a čo sme o učení a potrebe učiť sa uviedli, záverom treba povedať, že človek sa v živote nielen učí, on stále i zabúda. A keďže svet a s ním i život ide míľovými krokmi vpred, dennodenne pribúda toľko novostí a v slovníku pribúda toľko nových slov, že i keď všetky tie zabudnuté slová (väčšinou sú to mená) sa už nenaučíme, aj tak sa budeme mať do konca svojho života čo učiť (hurikán, tornádo, prívalové dažde, rekonštrukcia hradu, nórske fondy..., ale i veľa ďalších slov, ktoré dnes ešte ani neexistujú).

No a úplne na záver heslo dneška: Do smrti sa človek učí a aj sa učiť bude dokiaľ svet svetom bude!

Štefan Graca

Slovenské národné povstanie - 65. výročie

Podpísanie Mníchovskej zmluvy v roku 1938 dalo znamenie, k čomu sa schyľuje nielen v Európe, ale aj na Slovensku. Do protifašistického odboja na Slovensku po vypuknutí Slovenského národného povstania sa zapojilo do boja proti fašizmu veľa veriacich. Vedľa seba stáli evanjelici, katolíci, pravoslávni či židia. Evanjelická cirkev od samého začiatku poukazovala na nebezpečie od prenasledovania až po deportáciu židovského obyvateľstva do koncentračných táborov.

Netvárme sa a nehovorme, že to bolo dávno, odložme zahmlené okuliare a pripomeňme si nedávne roky. Veľa evanjelických fár poskytlo úkryt a strechu nad hlavou pre partizánov, utečencov, židovské deti, chorých, ranených či vlastencov, ktorí odchádzali do zahraničia, kde sa zapájali do protifašistického odboja. V týchto hektických rokoch, plných neistoty a napätia, dochádzalo k prehliadkam fár a k vyhrážkam. No ani represívne opatrenia vlády nezastavili evanjelikov v kritike režimu. Nastala opačná reakcia, rozširovali sa rady obrancov pravdy a spravodlivosti. Po schválení Židovského kódexu prišlo tvrdé prenasledovanie židovských občanov. Prvý krok k ich záchrane urobili evanjelickí biskupi ešte v roku 1938. Týkal sa úpravy krstenia Židov. Po prijatí Židovského kódexu ešte viac Židov prešlo na evanjelickú vieru v snahe zachrániť si holý život pred väzením či deportáciou.

Roky 1941-42 sa niesli v znamení záchrany a pomoci prenasledovaným osobám. V novembri 1942 sa obrátili biskupi na prezidenta Tisza, ktorý obsahoval, okrem iného, aj pozdrav Pánov „Pokoj vám!“, „Nezabiješ!“, obsah evanjelia „Milujte sa!“, ale i varovný hlas „Kto mečom bojuje, od meča zahynie!“

Prišiel rok 1943 a nastala mobilizácia antifašistických síl, čo sa prejavilo, že veľa evanjelickej opozície spolupracovalo s ozbrojenými skupinami na Slovensku. Spomeniem Pavla Valáška zo Bziniec pod Javorinou, ktorý sa podieľal na zásobovaní partizánskeho oddielu Hurban na čele s Milošom Uhrom.

Po vypuknutí Slovenského národného povstania 29. augusta 1944 v Banskej Bystrici, slovenských evanjelikov nezastihlo nepripravených. Už v prvých dňoch vstupovali do povstania za spravodlivú vec a slobodu. Muži sa hlásili do armády ako duchovní a vojaci, ale aj ako partizáni a ženy ako ošetrovateľky a spojky. Veľa bolo tých, čo poslúchli slová Chalupkovho „Mor ho!“, ktoré povedal profesor Sáva po ústupe povstalcov do hôr. Na evanjelických farách našlo úkryt veľa osôb, ktoré boli hľadané gardistami či nemeckými jednotkami. Evanjelickí farári, riskujúc svoje životy, vystavovali týmto ľuďom falošné krstné listy, poskytovali civilné šaty, lieky a jedlo. Ukrývanie týchto osôb bolo veľmi nebezpečné, o čom svedčí 94 vypálených obcí a stovky obetí.

Miloš Uher padol v boji v Cetune. Svoj život položil i Ján Psotný, evanjelický učiteľ z Beckova a ďalší. Je veľa známych či menej známych príbehov, dopisov. Za všetky odcitujem z listu protestantského kňaza Josepha Mortona, ktorý písal svojej dvojročnej dcére Mimi: „Ja umieram, keď budeš veľká, pochopíš, aké je krásne umrieť za slobodu a samostatnosť vlasti.“

Ľubomír Paulus

Spomienky na roky 1950 – 1968 (4.)

Napísala sr. Cecília M. Kosecová z Kongregácie školských sestier de Notre Dame

8. Život v Úpici

Krútňava, ktorá nás schvátila, víri ďalej... Vízia zakladateľky, bl.Matky Alexie je stále aktuálna: kladivo stále dopadalo na slabé ovsené steblo a chcelo ho zadláviť do zeme. Po každom údere, po každej rane sa steblo znovu vzpriamilo.

V marci 1953 prekvapila svet smrť Stalina. Po našej vlasti sa konali spomienkové smútočné oslavy. Aj my sme sa mali zúčastniť smútočného sprievodu na námestí. Odmietli sme. Práca sa skončila na poludnie, cez vrátnicu nás nepustili, tak sme sa porozchádzali, kde sa dalo po rozsiahlom továrenskom dvore medzi továrenskými budovami. S menšou skupinou sestier som našla úkryt za továrňou pri potoku, ktorý slúžil za zdroj pohonnej sily. Netrvalo to dlho a uniformovaný vrátnik s pelendrekom v ruke nás odtiaľ vyhnal. „Franto, ještě tam máš sestry!“ - ktosi na neho volal. Objavili všetky naše skrýše a my sme sa museli zhromaždiť pred sanitnú budovu a vypočuť si celé rozhlasové vysielanie pohrebu.

Tento rok bol i rokom výročia založenia kongregácie v našej vlasti. 25. augusta 1853 vyplávala lodička kongregácie na more života. Kam dopláva za sto rokov? Do tieňa továrenského komína. V tomto tieni zostávala ešte dlho, lebo domovy dôchodcov v pohraničí, kde sme sa neskoršie dostali, boli všetky zriadené z bývalých tovární. Neskoršie tieto komíny odstránili. Celý jubilejný rok sme si vydávali svoj časopis „Nádej“. Veľa sestier do neho prispievalo, tak sa stalo, že redakčná rada mala vždy dosť príspevkov na uverejnenie. Výstižne sa v ňom zachytával náš život. Vychádzal mesačne.

Necelých šesť rokov sme žili v mestečku na brehu rieky Úpy. Počas týchto rokov sme navštevovali v nedele a sviatky služby Božie vo farskom kostole, takže i tu v Podkrkonoší zaznela naša pieseň z JKS, zvlášť na Vianoce. Azda my samé sme si nevedeli oceniť a nevieme možno i dnes oceniť dielo, ktoré zanechal ako dedičstvo Mikuláš Schneider – Trnavský. Tu si to všimli a dirigent úpického chrámového zboru povedal pri jednej príležitosti, keď si prezrel náš spevník: „Kdybychom to my, Češi, měli! Každá diecéze u nás má svůj kancionál. V tomhle ste nás předstihli!“

Vo všedné dni sme mávali svätú omšu v našej malej, ozaj maličkej, kaplnke. Aby sme mali toto miesto v dome, bola na všetkých miestach nášho putovania prvá starosť.

Druhú vec, čo som si odtiaľ odniesla, bolo ako okázalo oslavovali svojich národných svätých! A čo my? Na prvom mieste je to 15. september – sviatok našej hlavnej Patrónky Matky Sedembolestnej. Nezabudnite na to! A nezabudnite tiež, že v JKS postavil si majster Mikuláš Schneider – Trnavský nezabudnuteľný pomník. Roznecujte lásku a oddanosť k Bohu a k Matke Sedembolestnej, k národu a ku všetkým jeho veľkým hrdinským mužom!

Pomaly sa i tento náš pobyt v Úpici chýlil ku koncu. Na záver spomeniem niekoľko drobničiek.

Závodú dovolenku sme niekedy využili na to, že sme sa trochu ďalej podívali po okolí. Najčastejšie sme chodili na pútnické miesto do blízkych Malých Svatoňovíc, kde sa uctievala Panna Mária Sedemradostná. V tom čase sa tam ale žiadne púte nekonali. My sme chodievali samé, obyčajne pešo. Jedenkrát sa vybrala väčšia skupina nás mladších na dlhšiu túru. Išli sme navštíviť kraj Boženy Němcovej. Počasie v lete tam bývalo veľmi príjemné. Vyšli sme zrána a dali sme sa pešo cez hory, až sme prišli do Babičkinho údolia, do Ratibořic.

J.E. p. biskup ThDr. Ambróz Lazík

Prezreli sme si všetky pamätné miesta a navečer sme sa zase vrátili. Zastavili sme sa ešte na Boušine, kde stála malá kaplnka. Podľa povesti majiteľ lesov mal hluchú dcérku, ktorá sa vybrala sama do lesa, kde zablúdila. Márne ju hľadali, nepočula! Keď tam blúdila lesom, naraz začula hlas zvončekov. Boli to ovečky. Išla za hlasom, a tak ju aj našli s ovečkami. Z vďačnosti na tomto mieste v lese postavili kaplnku, kde vo vnútri je znázornený výjav dievčatko s ovečkami.

Bol krásny augustový deň, nedeľa. Naraz zastavil pred našou ubytovňou čierny tatraplán a z neho vystúpil vysoký muž. Kto iný, ako J.E. najdôstojnejší pán biskup Ambróz Lazík! Bolo to vtedy vzrušenia v celom dome. Sotva sestry stačili prísť dolu na dvor a privítať vzácneho hosťa, už stál vo dverách predstavujúc sa: „Som biskup Lazík, hľadám ctihodné sestričky.“ Odvtedy návštevy otca biskupa boli každý rok. Prichádzal i do pohraničia. Cesta ho viedla do Karlových Varov na liečenie a odtiaľ potom k sestrám do Vejprt.

Naša továreň mala patronát nad určitými JZD a v rámci toho ušlo sa nám i dosť brigád, či to bolo v žatve, alebo sa staval ľan a pri zbieraní zemiakov.

Spomienku venujem i úpickým poštárom, najmä tým, ktorým patril náš okruh. Vychádzali nám v ústrety. Jedenkrát sa stalo, že službu konajúci poštár nenašiel nikoho v suteréne domu. Nechcejúc čakať nechal košík ovocia na chodbe s lístkom: „Žádnej zde není, snad koš nikdo nevezme. Prosím, podepište zítra!“ a odišiel.

Jedenkrát sme požiadali poštára, čo roznášal poštu, aby nám obstaral tlačivo telegramu. Vysvetlili sme mu o čo ide, že si chceme urobiť nevinný žart. Jedným slovom: potrebovali sme, aby to vyzeralo ako úradné tlačivo. Vyhovel nám. Čože nám vtedy bolo! Boli sme mladé, všetko sme brali ľahšie a zvesela. Tak to bolo i v tomto prípade. Keďže predstavené nič proti tomu nenamietali, tak sme sa dali do toho.

Jedna vážená, už vtedy ctihodná sestra často užívala slovo „matej“. Čo len na ňu vymyslieť? Príležitosť sa naskytla. V jej príbuzenstve očakávali prírastok do rodiny. My sme ju naberali, že sa bude volať Matej. Nebolo jej to po chuti, lebo slovom „matej“ označovala niečo alebo niekoho – jedným slovom niečo menejcenné. Tak sme si zmysleli, že jej pošleme telegram a pre tento účel sme potrebovali blanket telegramu, na ktorý sme si dali napísať: „Děťátko sme pokřtili jménem Filip – Matěj!“ Tak hotovo. Telegram bol už v dome, čakali sme iba na vhodnú príležitosť, kedy budeme všetky pohromade. A tá sa naskytla v jednu sobotu. Samozrejme, strojcovia tohto činu vedeli o všetkom, ako to bude prebiehať.

Sedíme ešte pri obede, vtom príde sestra kuchárka a nesie v ruke telegram. No, nám spoza konca stola nebolo viac treba. Museli sme sa premáhať, aby sme sa neprezradili predčasne! Keď vážená st. sestra prečítala telegram adresovaný na ňu vyskočila, sadla si rozrušená a čítala text znova celá už preľaknutá. Tlačivo úradné, žiadna závada, číta znova. My spoza stola sa už nemôžeme dočkať, vstávame, chceme vedieť jeho obsah, gratulujeme potom a smejeme sa... Jej je do plaču, zatiaľ čo celá jedáleň je plná smiechu. Až potom, keď my nie a nie prestať, pochopila! Na stôl sa už nesie torta z krupicovej kaše, ktorou sme to nakoniec oslávili.

Veľa takýchto humorných zážitkov sa uverejňovalo v časopise „Nádej“, ktorý v roku 1953 vychádzal celý rok.

A čo poviete na toto? Adresátka sa zaiste nebude hnevať, keď ju budem menovať. Jedného dňa priniesol poštár list, ktorý bol takto adresovaný:

Sr. Oľga Zahradníková, Ul. Boženy Němcovej, Čechy.

Keď tento list prišiel k nám do Úpice, kde sme bývali na ulici Boženy Němcovej, bolo už na obálke niekoľko pečiatok: Trutnov, Svoboda nad Úpou, Lánov a boli pripojené rôzne poznámky. Pri poslednej pečiatke bola poznámka: „Skusme ještě Úpice.“ A podarilo sa, adresátka bola skutočne v Úpici.

Z tejto listovej zásielky bolo vidno, že pošta si dala prácu, aby adresátku vypátrala, čo sa jej nakoniec podarilo. Bol to zlatý klinec na účet poštárov! Škoda, že sa tento vzácny originál nedochoval.

A železniční zamestnanci v Malých Svatoňoviciach? Zásielky, ktoré prichádzali zo Slovenska od príbuzných sestier alebo dobrodincov, najmä keď už bolo ovocie, dopravovali veľmi svedomite. V tom čase išli do módy maľované kravaty. Dostali ich všetci zamestnanci železničnej stanice od nás počnúc od náčelníka stanice. Ako odvetu nám poslali ozdobené poďakovanie s maľovaným okrídleným „kolom“ a podpismi všetkých zamestnancov. Ani tento „dokument“ sa nezachoval. Bolo to prevedené na veľkom hárku papiera, preto nie div, že pri toľkom a rôznom sťahovaní sa to niekde stratilo alebo to niekto zničil.

Spomínam si na staršieho zamestnanca uhoľných skladov. Vždy, keď nám doviezol uhlie, hovorieval: „Len vydržte, naše sestričky, len vydržte!“ Bol to Slovák. Mal svoje koníčky, ktoré mal veľmi rád a na voze veľký nápis „Paríž“ – tak sa menoval. Keď sme mali odísť z Úpice, boli sme poďakovať vedúcemu uhoľných skladov za to, že tak svedomite a načas nám dodávali uhlie do ubytovne. Prekvapila nás jeho odpoveď: „Snažili sme se alespoň takovým způsobem ulehčit váš těžký úděl.“ Zaiste to bol krásny prejav solidárnosti.

Sem, do týchto končín, neprichádzalo veľa návštevníkov, iba tu a tam zriedka niekto z príbuzných sestier. Jedného dňa objavil sa „Na Veselke“ neznámy pán s baretkou na hlave.

Ako sa stalo, ako nie, dostal sa až na poschodie. Tam sa stretol so sr. Veronikou a hneď sa jej predstavoval: „Som strýko sr. Rastislavy!“ Ona si len pomyslela: „Takých strýkov chodí dnes po svete mnoho“ a dala sa s neznámym do reči, čo a kto je to. Boli sme v továrni, teda ani sr. Rastislavu nemohla zavolať. Keď po dlhšej výmene slov nemohla nič zistiť, pýtala nakoniec od neznámeho osobný preukaz. Ale toto práve neznámy nechcel, ale ďalej len naťahoval v reči sestru, takže obaja sa

dostali do hlasnejšej výmeny názorov. Na tento nezvyčajný dialóg sa otvorili potichu dvere na chodbe a vo dverách sa objavila Ct.sr. Beňadika. Keď ju neznámy zazrel, hneď bolo po všetkom. Ďalej už nemohol pokračovať v hre, sr. Beňadika ho veľmi dobre poznala. Tento neznámy nebol nikto iný ako p. farár z Oravského Veselého, ktorý prišiel navštíviť sestry. Bol ohromne žartovný, veselý – teda využil príležitosť.

Ešte prv, než opustíme mestečko na brehu rieky Úpy a vzdialime sa z tieňa továrenského komína, treba spomenúť jednu udalosť, hoci sa netýka priamo našej skupiny.

Skupina sestier, dnes neviem presne z ktorej rehoľnej spoločnosti, bola ubytovaná v blízkych Hejniciach, pracovala vo vochlovni. Bola to ťažká práca a naviac pracujúci tam okrem sestier boli všetko muži. Tieto sestry odchádzali o niečo skôr než my. Čo myslíte, ako sa s nimi rozlúčili pracujúci tohto oddelenia? Títo robotníci darovali sestrám na rozlúčku strieborné retiazky s krížikom. Myslím, že k tomu nie je treba nič dodať, to hovorí samo za seba.

Chystali sme sa teda už na odchod z Úpice a v blízkych uhoľných baniach v Rtyni zostávali ďalej dolovať čierne zlato mnohí kňazi i laici, aj iné osobnosti, ktorých odsúdili päťdesiate roky. Keďže inú vinu na nich nenašli okrem tej jedinej, že boli odsúdení vraj pre vlastizradu! Vedeli sme o nich a pamätali na nich.

A tu končia zápisky z Podkrkonoší na brehu rieky Úpy od 20. októbra 1951 do 6. marca 1957. Bol tu nový rozkaz – preradiť sestry z tovární do charitných ústavov väčšinou pre mentálne postihnutú mládež. Postupne všetky takéto charitné ústavy prebral štát do svojej starostlivosti.

Náš úpický zápisník

V roku 1952-53, v roku storočnice trvania kongregácie, vydávali sme si svoj časopis „Nádej“. Vychádzal mesačne. Máme zachovaných všetkých dvanásť čísel. Tiež druhá skupina našich sestier žijúcich v tom čase v Šumperku vydávala časopis „Radosť“. Na dokreslenie a doplnenie nášho života v Úpici som zozbierala články a verše, ktoré boli roztrúsené tu a tam v časopise „Nádej“ (uverejňujeme len malú ukážku). Na ich písaní sa podieľali mnohé sestry.

Január 1953 – 6. č. Nádeje

Smena ide na vianočnú dovolenku.

„Sestry, nezabudnyte si zát šetky veci! Uvidýte, že sa sem po svátkoch už nevrátyme. Kto ho vie, kde póme. Nemosí nám tu nyšt ostat. Iste sa nám to aj inde zíde“ hovorí jedna zo sestier posledný deň v práci.

Smena nedočkavo pozerá na hodinky, kedy bude o päť minút 22.hod. Konečne sa malá ručička farbavo prišúchala k desiatej a veľká je jej v pätách. Sestry zarazia stroje. Už len „foršpína“ spieva poslednú zložku rozlúčkovej piesne.

Narýchlo sa všetky prezlečú a teraz začína balenie. Špinavé zástery, plášte, nylóny, závoje zaujmú skromne ešte zvyšné miesto v aktovke. Už dávno sme aktovky tak dosýta nenapráskali! Všetko, čo má akú-takú hodnotu, musí ísť stráviť sviatky na Veselku. Čo sa nevmestí do aktovky, hľadá teplé miesto pod vlniakom alebo sa začína už teraz vetrať na ruke.

„Sestry, len si tu nyšt nenechávajte. Veznyte šetko. Je tma, nykto nebude videt, jak s tým póme“, znie ešte starostlivý hlas tej istej sestričky.

Redakcia Nádeje – Úpice 1957

Jednej sestre sa pri najlepšej vôli už nikam nevmestia kapce. Hoci sú až príliš pochybného veku, vykrivené na všetky svetové strany, sú pre našu sestričku do práce nepostrádateľné. Je na rozpakoch. Rada by ich vziať, ale kam ich dať?

Po dlhšej úvahe sa rozhodne: „Nechám ich predsa tu“. Urobí však pre ne bezpečné opatrenie. Ide práve okolo nej majster. „Pán majster,“ obráti sa na neho: „mám tu kapce. Nechám ich tu, ale dávam vám ich do opatery. Keby nás cez sviatky odviezli, tak ich potom expres-rekomando pošlite za mnou.“ Zamkne pre istotu skriňu a uľahčene si vydýchne. Konečne sa naša smena s veľkým nákladom vypraví na cestu. Pridáme do kroku. Kráča sa im z Ameriky (tak sa volá tá budova, v ktorej smena pracovala) akosi ľahko. Veď zajtra budú už doma! Ťažia ich len špinavé spomienky, ktoré si odnášajú na sviatky vyprať. Už sú pri vrátnici.

„Sestry, podývajte sa ešte raz na fabriku. Možnože ju už nykdy neuvidýme,“ povie ešte sestra a o chvíľu ich pohltí tma. Počuť len stále slabšie zvuky pracovných topánok, ktoré kráčajú v ústrety vytúženej dovolenke. (Lanská)

MÁJ 1953 (Nádej č. 10)
Že sa im chce...

Závodná jedáleň je už prázdna, len za jedným stolom sedia dvaja lepšie oblečení páni. Každý má pred sebou pohár piva, ktorý striedavo dvíhajú k ústa, aby uhasili smäd. Ako vidím, nemajú vymeranú polhodinovú prestávku na obed, ako ostatní robotníci, ktorí chvatom bežia od svojich strojov, aby sa v rýchlosti naobedovali a trochu sa porozprávali.

Predavačka v kantíne umýva poháre a stavia ich na pult. Práve skončila, keď prišla jedna robotníčka kúpiť si limonádu. Chce ju obslúžiť. V tom prichádza sestra, nesie na rukách kus vrecoviny a vraví: „Toto vám posielajú z konfekcie.“ Posluhovačka odobrala vrecovinu, poďakovala a položila vedľa. Sestra odišla. Tu k sluchu kupujúcej i vysluhujúcej nesie sa zaujímavý rozhovor pánov sediacich pri pive: „Že sej im chce nosit ten habit. Musí im v tom být teplo!“ „Což tyto, ale těm v tech mokrých sálech. Divím sej im. Taková hezká ženská! Opravdu hezká, víš, já sem si ji tak trochu prokoukl. A jak vypadá tá její hlava! Vždyť to musí mít těžké, takovou velkou hlavu!“ „No jo, těžkou hlavu. Věřím, když máš pod čepici...“ Aký bol ďalší rozhovor, už nevieme. Robotníčka už zaplatila a preliala limonádu do svojej nádoby a musela sa ponáhľať k strojom.

A naša odpoveď?

Len nakrátko. Hej, chce sa nám nosiť ten habit, i keď je v ňom teplo, i keď je hlava niekedy ťažká, lebo náš odev je nám – najmä teraz, navonok záväzkom vernosti Tomu, komu sme zasvätili celý svoj život.

Sledovali sme živo i to, čo sa dialo i u nás doma, vo vlasti. Pozornosť si zaslúžilo vydanie latinsko-slovenského misála. Nádej to uviedla týmto krátkym príhovorom:

„S radostným srdcom berieme do rúk nové výtlačky prvého latinsko-slovenského misála. Ďakujeme dobrotivému Pánu Bohu, že nám doprial tejto vytúženej radosti. Nech vždy, kedykoľvek naše oči budú čítať z týchto posvätných riadkov, aj naše srdcia naplnia sa opravdivou chválou jeho lásky a dobrotivosti.“

Jún-júl 1953 (Nádej č. 11-12)
(posledné čísla tohto časopisu)

Toto dvojčíslo približuje naše brigády. Sú zachytené nielen perom, ale aj maľbou. Pravda, tu podávam len to, čo je zachytené perom.

Úpice - redakčná rada Nadeje

Naše brigády

„Zajtra sa ide na brigádu.“ povedal ktosi. „Nachystajte sa na to!“ A tak sme i my, sestry, pozháňali kdečo, aby sme boli čo najvhodnejšie vystrojené do ľanu. Jeden piatok v júni nastúpila značná časť robotníctva našej továrne Juta na brigádu. Spočiatku sme chodili ako obyčajne do práce o pol siedmej. Neskôr mal ktosi dobrý nápad a navrhol chodiť o pol piatej. Súhlasili sme s tým, lebo sme dúfali, že časove tým získame.

Náš brigádnický deň vyzeral asi takto: Prvá polhodina po vstávaní musí byť čo najdôkladnejšie využitá. Lebo treba zanechať všetko v priadku, urobiť návštevu pred Sviatostným Spasiteľom, v rýchlosti sa naraňajkovať, nachystať desiatu, zobrať svoj „ranec“ a „parazól“, ktorý je najpotrebnejšou vecou, zastrčiť kus vrecoviny pod pazuchu a trapom bežať na križovatku pri moste. Na schodišti sa začína ranná modlitba. Keď autobus nejde príliš zavčasu, počas vyčkávania sa modlíme ranné hodinky. Obyčajne ich skončíme až v autobuse. Tam začneme i rozjímanie. To skončíme až na poli pri práci. Nástup do práce je niekedy problémom. Niekto chce začať z jedného kraja a iný z druhého, niekto chce od lesa, iný od lúky. No nakoniec sa nájde predsa niekto rozumný, brigádnici si dajú povedať a začnú „dělat“. My sestry si urobíme jednu partu. Nebývame sami, vždy sa k nám ktosi pridá. Parta sa musí držať v jednej línii. Beda tým, ktoré zaostanú. V najhoršom prípade, keď už dotyčné pri všetkom úsilí za nejaký čas nedobehnú ostatné, tieto im idú veľkodušne oproti, až sa všetko vyrovná. Ranný výkon býva obyčajne najväčší a najlepší. Po 8. hodine sa ide na desiatu. Pri práci si zaspievame a pomodlíme sa. Okolo 11. hodiny býva obed s hodinovou prestávkou. Po ňom už práce nebýva mnoho. Začíname sa pomaly zberať. Keď zaznie povel skončiť, ponáhľame sa vyčkávať autobus. Ak treba čakať a v blízkosti sa nachádza voda, využijeme to. Urobíme svoju prvú očistu. Domov sa vraciame opálené a unavené. Keď prší, bývame celé zablatené. Trvá to potom dosť dlho, kým sa ako-tak dáme do poriadku.

I pri všetkých ťažkostiach sme rady, že môžeme ísť von do Božej prírody na čerstvý vzduch.

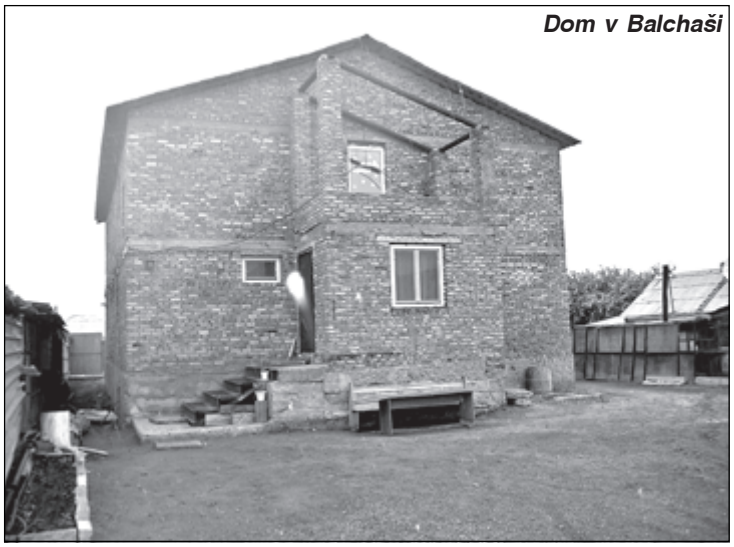
Píše sa rok 1990 – teda presne 40 rokov od nášho vyvezenia a sústredenia. Kto by to bol na začiatku povedal...! V živote nielen národa, ale aj v našom vlastnom nastal obrat, môžeme slobodne žiť a pracovať.

Keď sme r. 1951 prišli do Úpice, z ľudí, ktorí sa k nám nebáli priblížiť (lebo vtedy bolo nebezpečné stýkať sa s rehoľnými sestrami a kňazmi-rehoľníkmi) bol i malý asi desaťročný chlapec so svojou matkou. Menoval sa Richard Sachr. Pravidelne chodieval do kostola a pri tom miništroval. Keď pán dekan Abendroth mával u nás v ubytovni sv. omšu, brával si so sebou vždy Rišánka. A toto meno prevzali sme i my. Bol to jednoducho náš Ríško či Rišánek. Ale čo sa nestalo? Karty sa prevrátili, z Rišánka sa stal Richard a z nášho miništranta Ríška JUDr. Richard Sachr, federálny minister vnútra a člen federálnej vlády. Pri uvádzaní ministrov do úradu v novinách stálo: JUDr. Richard Sachr, aktívny katolík, člen Čsl. strany lidovej. Teda vernosť Bohu, vernosť zásadám, ktoré plynú z Božích príkazov sa vypláca!

(pokračovanie v ďalšom čísle)

MISIA V KAZACHSTANE

Kazachstan je rozsiahla krajina v strednej Ázii, 60 krát väčšia ako Slovensko. Do decembra 1991 bola súčasťou Sovietskeho zväzu. Nové hlavné mesto Astana je veľmi moderné, krásne vybudované a veľmi rýchlo sa rozvíja. Všetci Kazachovia sú na naň veľmi hrdí. Do roku 1999 bola hlavným mestom Alma-Ata, ležiaca na juhu krajiny, blízko hraníc s Čínou. V tejto krajine žije asi 15 mil. obyvateľov rôznych národností.

Dom v Balchaši

Najpočetnejšou skupinou sú Kazachovia, tvoria asi polovicu obyvateľstva, potom Rusi, Ukrajinci, Nemci a mnohé ďalšie národnosti. V Kazachstane žije cez 100 rôznych etník v pokoji. Môžeme sa pýtať, prečo taká rôznorodosť? Kazachstan bol za čias Sovietskeho zväzu krajinou, v ktorej bolo vybudovaných množstvo trestaneckých táborov, do ktorých boli vyvážaní väzni zo všetkých zväzových republík, ale aj z iných európskych krajín a nebolo ich málo. Mnohé mestá vznikli z trestaneckých táborov. Aj mesto Balchaš, v ktorom pôsobia naše sestry, má len 70 rokov a vzniklo z trestaneckého tábora postaveného na brehu Balchašského jazera. Pani Oxana, Ukrajinka, ktorá má teraz už 84 rokov, ho ako trestankyňa 10 rokov budovala. Po vypršaní trestu sa tam s mnohými inými bývalými trestancami na príkaz vlády musela usadiť. Založila si rodinu a doteraz tam býva.

Ako sme sa dostali do Kazachstanu, krajiny vzdialenej 5000 km, my, Školské sestry de Notre Dame? Sestry Slovenskej provincie už dávnejšie túžili ísť pracovať do misií. Čakali sme na príležitosť, ktorú nám Boh pošle, aby sme mohli radostnú zvesť evanjelia šíriť aj medzi tých, ktorí Boha nepoznajú. Ako spoločenstvo sme sa dlhšie modlili, aby nám dobrý Boh ukázal cestu. Na veľkonočný utorok v roku 2003 sme dostali list do arcibiskupa Jána Pavla Lengu z Kazachstanu. Pozýval nás pracovať a žiť medzi ľuďmi svoj život viery v jeho Karagandinskej diecéze v meste Balchaš. Toto pozvanie nás na jednej strane prekvapilo, na druhej sme ho brali ako naplnenie našej túžby pracovať v misiách. Zo zemepisu sme vedeli, že Kazachstan leží kdesi za Uralom v strednej Ázii, ale nič viac. Nasledovalo asi ročné rozhodovanie sa, modlitba, komunikácia s arcibiskupom, až v apríli 2004 sme vycestovali do Kazachstanu, aby sme si pozreli budúcu misiu, dohodli sa na podmienkach. Keď sme prišli do Karagandy, spomenula som si, že v škole sme sa kedysi učili, že v jej okolí sú veľké náleziská čierneho uhlia. Vtedy mi ani nenapadlo, že raz sa tu ocitnem.

Zaujímavé bolo aj stretnutie na biskupstve. Pán arcibiskup poveril jednaním svojho vikára, otca Atanazija. Keď sme sa už na všetkom dohodli, tak sa nás spýtal na meno nášho zakladateľa. Odpovedali sme mu, že nás v Čechách založil málo známy kňaz Gabriel Schneider. On nám povedal, že aj jeho priezvisko je Schneider. S tým našim nemal síce nič spoločné, ale vnímali sme to ako Božie potvrdenie, že nás tam chce mať. Rozhodnúť sa pracovať v Balchaši v Kazachstane nebolo pre nás jednoduché, pretože sme si uvedomovali, že sestrám bude mnoho chýbať a budú musieť žiť oveľa jednoduchšie ako sa žije na Slovensku. Rozhodnutie, aj keď ťažké, padlo a tak od septembra 2004 sme otvorili našu misiu. Prvé sestry, ktoré išli do Kazachstanu boli sr. Jana, sr. Salome a sr. Veronika a sprevádzala ich sr. Xavera. Začali bývať na fare, lebo kúpený domček nebol ešte upravený na bývanie. No Vianoce už slávili vo svojom dome hneď vedľa kostola. Po čase zistili, že dom treba opravovať, pretože pod jednou časťou boli veľmi slabé základy a steny začali praskať. Vytvorila sa špára, cez ktorú bolo vidieť von. Pán arcibiskup rozhodol, že sestry budú zatiaľ bývať v dvojizbovom byte v bytovke a na mieste starého domu sa postaví nový. Na Vianoce 2008 sestry sa presťahovali do novostavby, aj keď nie celkom dokončenej, ale na prízemí sa už dalo bývať. Boli rady, že už sú vo svojom. Na dome sa ešte aj teraz pracuje. Treba dokončiť schodište, lebo zatiaľ je len provizórne, celý dom omietnuť, osadiť parapetné plechy a množstvo drobností, ale dá sa tam už slušne bývať a môžu už na poschodí aj prijímať návštevy, čo je tam kvôli veľkým vzdialenostiam veľmi frekventované.

Mesto Balchaš má asi 70 tis. obyvateľov, väčšinou Kazachov a čo sa týka náboženstva moslimov. V celom Kazachstane moslimovia tvoria asi 47 % obyvateľov, pravoslávni asi 44 %, zvyšné percentá tvoria protestanti, baptisti a asi 2 % katolíci. Aj keď katolíci žijú v menšine, katolícke náboženstvo je štátom uznané. Misionári sa tak môžu venovať katolíkom. V roku 2001 bol blahej pamäti Svätý Otec Ján Pavol II. na oficiálnej návšteve v Kazachstane. Získal si srdcia aj neveriacich. Dnes, keď niekomu poviete, že patríte do Cirkvi na čele s pápežom Jánom Pavlom II., hneď vás vedia zaradiť.

Naše sestry pracujú vo farnosti, venujú sa deťom, mladým, ale aj dospelým a starším. Sú tam jednoducho pre všetkých. Do kostola chodí tak asi 30 až 40 ľudí. Čo je zvláštne, týmto ľuďom chýba vytrvalosť. Z pôvodných veriacich, ktorí začali chodiť do kostola, keď tam sestry prišli, sú len tri babičky, dve mladšie panie a zo päť dievčeniec a detí, ostatní sa kdesi stratili, ale prišli noví. Každú nedeľu po obede je katechéza pre dospelých, mladých a pre deti. Pre dospelých ju robí kňaz, pre mladých a pre deti sestry. V týždni chodia na katechézu do rodín, lebo rodičia sú veľmi zaneprázdnení. Žije sa tam veľmi ťažko. Rodičia musia pracovať aj v dvoch zamestnaniach. Priemerný plat je tam okolo 15-20 tis. tenge, čo je 150-200 euro a ceny potravín sú ako u nás. Energie sú o niečo lacnejšie, ale z jedného platu sa dá len veľmi ťažko vyžiť. Rodiny sú rozbité. Sestry hovorili, že poznajú len jednu rodinu, ktorú tvoria otec, mama a tri deti. Veľa rodín je takých, kde ide o druhé i tretie manželstvo alebo, že ženy žijú samé s deťmi.

Privítanie v Kapčigaj

Aspoň raz za mesiac chodievajú na „posiolky“, dediny, ktoré patria do ich farnosti, a sú vzdialené aj niekoľko sto kilometrov. Najbližšie mestečko kam chodievajú je Akžal, vzdialený asi 150

km. Žije tam jedna rodina s dvomi deťmi. Mladšia dcérka je pokrstená a otec sa pripravuje na krst. Mama a starší syn je pravoslávny. Ďalšia dedina, Koktenkoľ, je vzdialená 350 km. Keď tam idú za veriacimi, nestačí im jeden deň, pretože prejsť túto vzdialenosť po zlých cestách, urobiť katechézu, odslúžiť sv. omšu, povenovať sa ľuďom a vrátiť sa domov, sa nedá stihnúť. Obyčajne tam prespia v jednej rodine. Raz sa im cestou domov večer pokazilo auto. Zostali sami bez pomoci, v stepi, nemohli sa pohnúť. Najbližšie mesto je vzdialené cez 100 km. Povedali si, že v aute prespia do rána a ráno uvidia, čo sa dá robiť. Ráno sa zobudili na vravu pri aute. To prišli nejaký miestni ľudia, že stoja na ich pozemku a musia im za to zaplatiť. Videli cudzincov, tak chceli

Balchaš - moslimský cintorín

z toho vyťažiť. Našťastie kňaz, ktorý tam pracuje spolu so sestrami, národnosťou je Nemec, ale sa narodil v Kazachstane, sa vedel s nimi dohodnúť. Nakoniec všetko dobre dopadlo, privolali si pomoc z Karagandy, tí ich odtiahli a v meste dali auto opraviť.

V ďalšej filiálke, Agadyr, vzdialenej asi 200 km, bývala jedna babička, ale tá v lete zomrela. Zaujímavé bolo, ako našli túto babičku. Kňaz, otec Jevgenij, ktorý pôsobil v Balchaši sedem rokov, prišiel raz za ňou. Hovoril jej, že je katolícky kňaz, ale mu nechcela veriť, pretože už 60 rokov nevidela žiadneho kňaza. Stále sa však modlila ruženec a modlitby, ktoré si pamätala z detstva. Aby ju presvedčil, odslúžil u nej doma sv. omšu. Jej sa to nepozdávalo a bála sa, že je to nejaký bludár, pretože ona si z detstva pamätala inú sv.omšu. Keď so svojou mamou chodila do kostola, obrad sv. omše bol iný, ešte pred II. vatikánskym koncilom. Ona nevedela, že spôsob slúženia svätej omše sa zmenil, nemal jej to kto povedať. Otec Jevgenij bol už bezradný, siahol do vrecka, vybral kľúče od auta, že teda ide preč. V tom mu vypadol z vrecka ruženec. Keď babička zbadala ruženec, rozplakala sa a uverila mu, že je pravým katolíckym kňazom. Veľmi sa tešila, lebo si myslela, že aj zomrie bez toho, aby stretla kňaza a tak mohla prijať sviatosti. Uctievala Pannu Máriu, a ona jej vyprosila milosť pekného záveru života.

Od septembra minulého roka naše sestry začali pracovať aj na druhom mieste v Kazachstane, v mestečku Kapčigaj blízko Alma-Aty v detskom domove. Istý taliansky katolícky kňaz, otec Masimo, tam prišiel pracovať do farnosti. Všímal si, že po uliciach sa potulujú deti, o ktoré sa nikto nestará. Začal v spolupráci s niekoľkými ženami pre ne variť v nedeľu obed. Deti sa mohli prísť v nedeľu po bohoslužbách naobedovať. Istý čas to tak išlo, deti prišli, najedli sa, pohrali a odišli. Raz tam zostali tri deti do večera. Otec Masimo im večer hovorí, aby už išli domov. Oni mu odpovedali, že nemajú kam, oni nikoho nemajú. Tak zostali na fare. Po čase sa k nim pridali ďalšie. Teraz sú v Kapčigaj 4 domy, v každom okolo 20 detí a aspoň dvaja dospelí. Jeden dom pre väčších, ktorí už navštevujú strednú školu, majú v Alma-Ate.

Otec Masimo veľmi prosil, aby mu naše sestry prišli pomôcť starať sa o tieto deti. Rozmýšľali sme, zvažovali, až nakoniec pred rokom sme v Kapčigaj otvorili druhú komunitu. Naše dve sestry pracujú v dome sv. Kláry, majú 22 detí, z toho 14 predškolákov, takže sa majú čo obracať. Pomáhajú im dve panie, matky tam umiestnených detí. Deti v domove sú siroty žijúcich rodičov. Keby nemali rodičov, museli by byť ísť do štátneho detského domova. Za ten rok sa raz stalo, že dvom sestrám zomrela mama, a tak ich sociálna služba prišla zobrať a premiestniť do štátneho domova. Deti nechceli ísť, plakali, držali sa sestier okolo krku, ale nič nepomohlo. Sociálne pracovníčky boli neoblomné, a tak deti museli odísť. Sestrám to tiež bolo veľmi ľúto, ale nemohli si pomôcť.

Celé dielo žije z milodarov, ktoré zadovažuje otec Masimo cez dobrých sponzorov. Od októbra minulého roka tam pracuje jeden kňaz zo Slovenska, otec Andrej. Otec Masimo má z prepracovanosti rôzne zdravotné problémy, tak sa lieči a zotavuje v rodnom Taliansku.

Práca či služba v Kapčigaj je úplne iná, ako tá na Balchaši, ale krásna. Formovať srdce a dušu detí, ktoré nám Boh zveril, to je veľká úloha i dôvera z jeho strany. Z našej strany je tu zas veľká vďačnosť, že ho môžeme milovať práve cez srdcia a životy týchto opustených detí.

V máji tohto roku som strávila v Kazachstane spolu s našimi sestrami mesiac. Momentálne tam pracujú štyri sestry: dve v Balchaši – sr. Jana a sr. Alena a dve v Kapčigaj – sr. Consoláta a sr. Margita. Veľmi som si uvedomovala, že naša prítomnosť v tejto vzdialenej krajine je Božie dielo. Človek by to nedokázal vymyslieť. Božie réžia je iná ako tá ľudská. Sme vďačné, že nám Boh tak dôveruje a poveruje nás úlohami, ktoré sú nad ľudské sily.

Ešte jeden zaujímavý postreh z tohtoročného pobytu v Kazachstane. Boli sme tam spolu s našou provinciálnou predstavenou, sr. Noemi. Vracali sme sa z Kapčigaj na Balchaš, čo predstavuje cestu asi 700 km z juhu na sever, asi 10 hodín cesty autom. Pri ich kvalite ciest a teplote okolo 35°C sme túžobne očakávali cieľ našej cesty – Balchaš. Obidve sme s prekvapením skonštatovali, že v komunite sestier máme pocit domova, aj keď Slovensko je vzdialené 5000 km. Rozmýšľala som nad tým, prečo je to tak? Prišla som k záveru, že keď sme tam, kde nás chce mať Boh, sme stále doma a aj prežívame pocit domova, lebo On je náš milujúci Otec.

Sr. Metoda Piatničková

Ak sa chcete dozvedieť viac o živote a práci sestier v Kazachstane, pozrite si našu webovú stránku: www.sestrynd.stranka.info. Na modrej lište si kliknite potom na KOMUNITY a už ľahko nájdete BALCHAŠ či KAPČIGAJ.

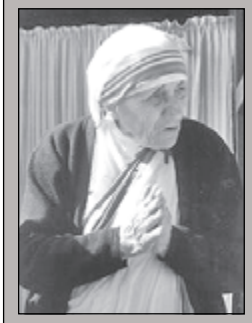
Starí páni zvíťazili v Opatoviciach

Dňa **24.7.2010** sa zúčastnilo futbalové mužstvo starých pánov futbalového stretnutia pri príležitosti 90. výročia založenia futbalového oddielu v Opatoviciach pri Vyškove. Pozvanie sme prijali od beckovského rodáka p. **Vladimíra Bezděka**, ktorý pôsobil v Opatoviciach ako aktívny hráč, momentálne ako funkcionár. Vo veľmi priateľskej atmosfére vyhrali starí páni Beckova nad svojimi rovesníkmi z Opatovíc 5:2. ***Jaroslav Zbudila***

Matka Tereza - sto rokov od narodenia

„Nehľadajte veľké veci. Len robte malé veci s veľkou láskou." ***Matka Tereza***

Agnes Gindzaová Bojadzuová sa narodila 26. augusta 1910 v Úskűbe (dnes Skopje) v rodine albánskeho obchodníka. Jej otec zomrel, keď mala sedem rokov. Mala dvoch súrodencov. Absolvovala štátne gymnázium v Skopje. Už v dvanástich rokoch počúvala listy misionárov z Indie a v osemnástich sa s jezuitskými misiami opäť stretla. To ovplyvnilo jej rozhodnutie vstúpiť do rehole loretánskych sestier (IBVM - Institut Beata Virgine Maria), ktoré mali v Indii misijné stanice. Noviciát začala v Indii 1. decembra 1928 v Darjeelingu. Prijala meno podľa sv. Terézie od Dieťaťa Ježiša 6. januára 1929. Učila v dievčenskej škole Sv. Márie v Kalkate dejepis a zemepis 17 rokov a zároveň sama študovala na vysokej škole.

Prvé sľuby zložila 24. mája 1931 a o 6 rokov večné sľuby. Až v roku 1946 nastala radikálna zmena v jej živote, bolo to v čase krvavých sporov medzi hinduistami a moslimami v Kalkate. V septembri, cestou na duchovné cvičenia vo vlaku do Darjeelingu, počula človeka, ktorý kričal, že je smädný a hladný. Na jeho slová nemohla zabudnúť. „Správa bola jasná. Mala som opustiť kláštor a pomáhať chudobným, pričom som mala žiť medzi nimi. Bol to príkaz." O dva roky 18. augusta 1948 opustila so súhlasom Ríma a predstavenej múry kláštora a vydala sa do ulíc, aby pomáhala najbiednejším umierajúcim. Obliekla si biele sárí so svetlo modrým lemovaním a krížom na ramene. Absolvovala trojmesačný ošetrovateľský kurz v Patne. Po návrate 21. decembra 1948 otvorila prvú školu pre chudobné deti. V roku 1948 získala indické občianstvo.

Postupne sa k nej pridávali pomocníčky a získali aj priestory pre umierajúcich bez rozdielu vyznania. Ich snaženia boli podporené aj Vatikánom, Kongregácia Misionárok lásky (MC) vznikla v Kalkate 7. októbra 1950 a zo sr. Terézie sa stala Matka Tereza, oficiálna predstavená. K trom rehoľným sľubom (chudoba, čistota a poslušnosť) pridala aj štvrtý – službu najbiednejším.

„Nech každý môj čin je niečím krásnym pre Boha."

Od 1. februára 1965 sa stali rehoľnou spoločnosťou s pápežskými právami.

V 60-tych rokoch sa jej činnosť zamerala aj mimo Indiu, domy vznikali po celom svete.

„Ľudia si myslia, že sme sociálni pracovníci. Nie sme, slúžime Ježišovi. Slúžime Ježišovi 24 hodín denne."

Zomrela 5. septembra 1997 vo veku 87 rokov na následky srdcovej choroby. Po celý týždeň bolo jej telo vystavené v chráme sv. Tomáša a bola pochovaná štátnym pohrebom. Celosvetovo populárnou sa stala od roku 1969, kedy uviedla britská televízia BBC dokument o jej živote a poslaní. V roku 1979 dostala Nobelovu cenu mieru, ako aj mnohé ďalšie vyznamenania. Stýkala s významnými ľuďmi, jej misionárky podporovali ľudia z celého sveta. Samozrejme, mala aj veľa odporcov a neprajníkov, ktorým prekážalo jej prísne chápanie viery, odmietanie potratov, spôsob pomoci biednym, ale aj nepoužívanie liekov na utíšenie bolesti. Misionárky lásky majú dnes aj mužskú vetvu, spoločne v reholi pracuje v 120 krajinách sveta asi 500 misií a v nich asi 4000 žien a 500 mužov. Dom Misionárok lásky je otvorený aj v SR v Čadci, kde sa starajú o bezdomovcov. Matka Tereza bola blahorečená už dva roky po smrti (Ján Pavol II.). (b)

Stretnutie zvončekov

„Prosím Vás, neviete, prečo je u sestričiek Notre Dame toľko áut?" pýtajú sa Beckovčania jeden druhého, keď práve prechádzajú okolo.

„To veru neviem."

„Ale ja viem!" ozve sa za chrbtom pýtajúceho sa.

„A čo také?"

„Dnes, v sobotu 28. augusta 2010, si dali stretnutie dievčatá zo speváckeho zboru Zvonček."

„Ale, veď ten už nie je v činnosti."

„Viem, nie je, ale či si nemôžu spríomniť a pripomenúť svoje začiatky, aj svoju činnosť takým pekným posedením na pár hodín?"

„Samozrejme, že môžu."

„Ale nielen to! Ten spevácky zbor tu bol a pôsobil, a koľko kultúry vniesol do bežného života nielen Beckova, lebo tieto dievčatá prešli kus nášho Slovenska, mestá a dediny. Ale predovšetkým tu bol pre Beckov, domovskú obec. Pamätáte sa na prvé vystúpenie Zvončeka s operetou Desať vnúčat starej mamy?"

„Pamätáme, pamätáme a hralo sa to tu dvakrát!"

„A boli vraj aj v Slovenskej televízii vystupovať?"

„Boli, boli, dokonca museli mať na to, aby ich škola uvoľnila, ospravedlnenky zo Slovenskej televízie. Celkom tak."

„Ach, ako si to všetko pamätáte?"

„Akoby aj nie, veď som priama účastníčka tohto slávneho zboru, teší ma to a dokonca som na to hrdá! Žiaľ, niektoré veci sa v živote neopakujú."

Tak nejako sa hovorilo

A viete, kedy bol tento zbor založený? Dobre počúvajte: Už v roku 1984 začali prvé malé stretnutia. V roku 1986 už to bol slušný spevácky zbor, ktorý pracoval v ilegalite. Až v roku 1990 vystúpil na verejnosti, a to prvým vianočným programom. A potom sa to rozbehlo. O rok na to sa zbor predstavil na Deň matiek operetou Desať vnúčat starej mamy. A potom sa už Zvonček rozozvučal naplno.

Keď sa v sobotu 28. augusta 2010 dievčatá stretli, bolo to ako kedysi, keď každú sobotu o 14. hodine prichádzali na nácvik.

Ďakujem na tomto mieste miestnej predstavenej Školských sestier de Notre Dame, že dovolila a umožnila, aby toto stretnutie mohlo byť práve u sestier. Bolo to veľmi srdečné a milé stretnutie a ďakujem za to všetkým „dievčatám", ktoré prišli a vytvorili veľmi milú a srdečnú atmosféru stretnutia.

Nemôžem zakončiť inak, ako veršami:

„Piesne, vy moje piesne!
Ste prejav radosti,
ste prejav tiesne!

Vo vás je bolesť,
vo vás je krása,
vo vás je, čo srdce k Bohu povznáša!"

Sr. Cecília M. Kosecová

POĎAKOVANIE

Vážený pán starosta a obecné zastupiteľstvo obce Beckov!

Pri príležitosti stretnutia prvých zakladajúcich členiek Speváckeho zboru Zvonček chceme vám všetky poďakovať.

Poďakovať za to, že Zvonček mohol prekročiť aj hranice Beckova a svojou činnosťou šíril krásu piesne i hovoreného slova nielen spevom, ale aj operetou Desať vnúčat starej mamy od Anny Ivanovej.

Za to, že Zvonček prekročil hranice Beckova a dostal sa až do nášho hlavného mesta, do Bratislavy, do Karlovej Vsi, viackrát i do Slovenskej televízie. Bol to iste veľký úspech, ale bez podpory a pomoci obce i školy by to nebolo možné.

Dnes, pri príležitosti tohto zvláštneho stretnutia, vyslovujeme vám, pán starosta a obecné zastupiteľstvo, srdečnú vďaku.

Za členky Speváckeho zboru Zvonček sr. M. Cecília Kosecová, 28. augusta 2010.

Aj my sme sa snažili piesňami prebúdzať v poslucháčoch Lásku, Dobro a Pokoj! „Maj v láske spev, v ňom mizne všetok bôľ i hnev!"

U sestričiek

Stretnutie sa konalo 28.8.2010 v Charitnom dome Školských sestier de Notre Dame v Beckove. Stretlo sa 12 bývalých členiek zboru, ktoré zbor zakladali (Martina Uková, Mária Pollákova, Monika Gulášová, Beáta Kadlecová, Marta Mičáková, Anna Gábová, Zuzana Szijartová, Zuzana Benovičová, Lucia Kubišová, Marcela Pekarovičová, Petra Šutovská, Dana Ondrčková).

Repertoár spevokolu tvorili najmä piesne sr. Cecílie, ktorá napísala hudbu aj text. Týmto stretnutím sme sa jej chceli poďakovať za všetku energiu, čas a talenty, ktoré nám dlhé roky venovala.

Dana Ondrčková

Čo jeee to? No predsa biblický tábor v Matejkovej!

V dňoch 22. – 28. 8. 2010 sme sa s deťmi z Cirkevného zboru Beckov zúčastnili v poradí už 6. letného biblického tábora. Opäť sme navštívili nám už dobre známu

Matejkovú pri Brezovej pod Bradlom. Tábora sa zúčastnilo 26 detí z Beckova, Kálnice, Beckovskej Viesky, Bratislavy, Bernolákova a Levíc a 6 dospelých. Tento rok sa k nám pridali aj ďalšie dve deti z Bratislavy spolu s ich p. kaplánkou Evkou, možno nabudúce ich bude viac.

Náš tábor niesol názov „VÍŤAZNÝ BEH“. Celý týždeň sme hovorili o životnom behu apoštola Pavla s Ježišom Kristom, a o tom ako sa z veľkého prenasledovateľa kresťanov stal horlivý nasledovateľ Ježiša Krista. Každé ráno sme za zvuku táborovej zvučky mávali ranný tréning a vztyčovali sme táborovú vlajku. Doobeda sme mali lekciu o apoštolovi Pavlovi a tvorivé dielne, kde mohli deti vyrábať medaily, zápisníky, mačky a chlapci hrávali futbal. Po obede sme sa stretávali pri Denníku pretekára.

Boli to stíšenia, kde sme sa rozprávali o Pánovi Ježišovi a o tom ako Ho máme nasledovať.

Každý deň sme hrávali tzv. Veľkú hru, kde deti súťažili v štyroch tímoch: Efez, Lystra, Korint a Ikonia. Názvy týchto tímov predstavovali mestá, ktoré apoštol Pavol navštívil. Deti súťažili v športových disciplínach a zbierali body pre svoje tímy. Večery sme trávili pri ohni, piesňach alebo na seminároch.

V pondelok sme sa boli kúpať v neďalekom kúpalisku a v stredu sme si spravili výlet do Brezovej pod Bradlom. Boli sme na námestí a navštívili sme aj evanjelický kostol, v ktorom nám p. farár Ján Lichanec s manželkou Líviou, tiež farárkou, povedali krátke dejiny ich cirkevného zboru, ktorý si práve vtedy pripomínal 400 rokov od jeho založenia.

K táboru patrí samozrejme aj obľúbená nočná hra, a tak sme jednu pre deti pripravili. A dokonca aj naša mládež pripravila nočnú hru pre vedúcich, za čo im ďakujeme.

Veľmi sa chceme poďakovať našej hlavnej vedúcej, pani farárke Monike Cipciarovej, ktorá tento tábor zorganizovala a zabezpečila všetky potrebné veci a našla si aj s manželom Mirkom čas, ktorý nám v tábore venovali.

Chceme sa poďakovať aj naším „tetám“, tete Ruženke Bandúrovej a tete Renátke Benko, ktoré sa celý týždeň starali o prípravu raňajok a výdaj stravy.

Ďakujeme aj naším ďalším hlavným vedúcim Radke Prokopenskej a Evke Germanovej z Bratislavy. My mladší sme pomáhali pripravovať hry a viesť stíšenia.

A nezabudnime na Toho, ktorému patrí naša najväčšia vďaka, nášmu láskavému Bohu, ktorý je v nebesiach. Ďakujeme Mu za to, že nám dával sily na organizáciu tohto tábora a za to, že viedol naše ústa, keď sme k deťom hovorili. Ďakujeme Mu aj za pekné počasie aj napriek zlým predpovediam a za čas, ktorý sme strávili s Ním a s kamarátmi.

A tak ako apoštol Pavol žil, usilujme sa aj my, aby sme na konci nášho pozemského života spolu s ním mohli povedať: „Dobrý boj som dobojoval, beh dokonal, vieru zachoval. Už mi je pripravený veniec spravodlivosti“ 2.Tim 4, 7.

Tánička Filipová, Dávid Jaroščiak, Jozef Štekel

Zborový výlet do Žiliny

Členovia evanjelického a.v. cirkevného zboru z Beckova a Kálnice prežili prvú slnečnú prázdninovú sobotu v Žiline. Vycestovali spoločným autobusom na podujatia, ktoré prebiehali v rámci II. Evanjelických cirkevných dní od 29. júna do 5. júla 2010 z príležitosti spomienky na 400. výročie Žilinskej synody. Program bol bohatý a účastníci výletu si mohli vybrať sledovanie duchovných, kultúrnych aj športových podujatí, ktoré sa konali v chráme Božom, ale i pod holým, slnečným nebom na námestí i na ihrisku. V sobotu – 3. júla, sledovali na Mariánskom námestí spomienkové služby Božie – „Potvrď, Bože, čo si vykonal pre nás...“. Popoludní sme tu sledovali televízne služby Božie. Kazateľom slova Božieho bol Miloš Klátik, generálny biskup ECAV na Slovensku. Po ich skončení bolo v priestoroch Sobášneho paláca uvedené hudobno-slovné pásmo Jána Ľahkého „Evanjelium a poézia“.

K sprievodným podujatiam patrilo aj otvorenie príležitostnej poštovej priehradky. Mali sme možnosť poslať svojím známym jedinečný suvenír – pohľadnicu s príležitostnou pečiatkou s logom II. Evanjelických cirkevných dní. Počas sprievodných akcií boli po vernisáži zdarma sprístupnené výstavy v Považskej galérii, v budove Starej radnice, v oblastnom archíve v Bytči a mnohé ďalšie. Z originálnych dokumentov sme sa mohli dozvedieť, že Žilinská synoda zriadila samostatnú evanjelickú cirkev augsburského vyznania na území dnešného Slovenska v dňoch 28.-30. marca 1610 v Žiline. Politicky znamenala prvé inštitucionalizované uznanie slovenskosti istého územia (budúceho Slovenska) vtedajšieho Uhorska.

Ing. D. Jarábková

Služby Božie

a ostatné stretnutia v Cirkevnom zbore ECAV na Slovensku Beckov:

- Hlavné nedeľné Služby Božie bývajú v Beckove o 8.30 hodine a paralelne býva nedeľná besiedka pre deti, ktorým sa tu im prístupným spôsobom zvestuje evanjelium. Príďte spoločne s deťmi do Božieho chrámu! Besiedka je určená pre deti od 4 do 12 rokov. Je dôležité, aby sa deti s Božími pravdami oboznamovali už od útleho detstva. Najbližšie budeme prisluhovať spoveď a Večeru Pánovu na Službách Božích 17. októbra 2010.

- Ak chcete spoznávať ďalšie, Vám ešte neznáme nápevy piesní z nášho Evanjelického spevníka alebo z Funebrála, príďte medzi nás v stredu o 18. hodine na faru.(V advente budú v tomto čase adventné večierne.)

- Služby Božie s Večerou Pánovou pre najstarších členov cirkevného zboru budú 17.10.2010 o 14. hodine. Nezabudnite si priniesť Kancionál (starý spevník). Dovoz a odvoz môžeme zabezpečiť, ak nám to oznámite včas.

- Nedeľa, 31.10.2010, budú Služby Božie venované Pamiatke Reformácie (493. výročie).

- Milí rodičia, ak máte doma malý talent (4 – 20), ktorý sa nehanbí spievať, pripojte ho k nám k radostnej oslave Pána Boha. Radi by sme vytvorili detský spevokol. Nácviky bývajú každú 2. sobotu o 11.hodine na fare (najbližšie 16.10.2010).

- Milá mládež, pripojte sa spoznávať Božie slovo na našich stretnutiach dorastu (štvrtok o 16.h) a mládeže (piatok o 17.h).

Mgr. Monika Cipciarová

ROZHOVOR NA FARE

Zmeny – významné či celkom bezvýznamné formujú naše životy, či si ich pripúšťame viac, alebo menej... Niektorí ich vítame ako niečo nové, nové výzvy, zážitky, poznatky, niektoré zmeny „spracovávame“ dlhšie, zvlášť, ak sa to týka takých zásadných medzníkov v živote ako je nová práca, sťahovanie sa do nového bydliska, založenie rodiny, narodenie dieťaťa ...

V rozhovore, ktorý vznikol na evanjelickej fare sa môžete dočítať, ako sa so svojimi životnými zmenami vyrovnali manželia **Monika a Miroslav Cipciarovci:**

Na beckovskej fare po dlhom čase opäť počuť detské džavotanie, rozvetvila sa vám rodinka?

Nemyslíme si, že sme rozvetvená rodinka. To môžu povedať tí, čo majú aspoň tri detičky. Skôr sa tu žiada podeliť sa s vami o skúsenosť s vypočutím modlitieb. Za rodinu som sa modlila. Modlila som sa aj za manžela, ktorý by dokázal prijať moje poslanie... Môj manžel a naša dcérka sú darom od Pána Boha. Ale po poriadku. Príchodom do Beckova som viac osamela. Na predchádzajúcom pôsobisku som si zvykla na to, že na faru každý deň prichádzali ľudia. Či už „starí“ a pravidelní účastníci cirkevno-zborového života alebo „noví“ ochotní pridať sa, alebo tzv. ročiaci či zvedavci alebo hostia, ktorí sa prišli pozrieť na areál Zborového centra s kostolom. Počas týždňa bývali aj pravidelné stretnutia pri Božom slove s dospelými alebo s mládežou. Alebo cirkevníci prišli „iba tak“ - na kus reči pri kávičke. Človek nemal čas premýšľať v samote. Bol rád, keď mohol byť chvíľu sám. Aj tu som sa za svojho manžela modlila. A Pán Boh namiesto dávania skúšal moju vieru tým, že som musela z Levíc odísť. Brala som to tak, že mi Pán Boh niečo berie. Ale na druhej strane mi dal „vlastný“ cirkevný zbor, čo ma v mnohom a denne obohacuje. Ale tu to bolo inak. Intenzívne som vnímala akýsi zvláštny odstup od farára. Spočiatku na faru nikto neprišiel – samozrejme okrem tých, ktorí prichádzajú nahlásiť sobáš, krst alebo pohreb a nepočítam spolupracovníkov, ktorí prišli kvôli povinnostiam, ktoré majú v cirkevnom zbore. A nerátam ani čas, keď som učila náboženstvo. V tomto čase mi zomrel aj otecko. Vnímala som to, že Pán Boh mi opäť niečo berie.

Samotu som cítila viac, ako predtým. A prišla aj krádež auta, ktoré mi slúžilo najmä pre cirkevné záležitosti. Poplakala som si. A potom som si povedala, možno sa stalo lepšie, lebo veď, čo ak by sa mne alebo inému bolo niečo stalo. Pán Boh dal, Pán Boh vzal.

V skúškach a v samote mi veľmi pomáhali modlitby, keď som nahlas či potichu predkladala Pánu Bohu svoj život, aj svoju budúcnosť. A jedného dňa som si povedala, že veď Pán Boh vie, čo je pre mňa najlepšie: „Bože, ak chceš, aby som bola sama, daj mi silu a schopnosti, aby som to tak prijala a daj mi toľko práce, aby som nemyslela na samotu. Ak však máš pripraveného muža pre mňa a moju službu, zariaď to podľa svojej vôle.“ – asi takto približne zneli moje prosby. A raz som si povedala, že už nebudem Pána Boha „obťažovať“ svojimi prosbami. A prestala som sa modliť za tieto veci, veď Pán Boh vie, čo mi treba ...

Dôkazom vypočutej modlitby je môj všestranný manžel.

Takmer rok si užívate rodičovské starosti a hlavne radosti...

Kým je dieťa takéto malé, aj povinnosti sú menšie a prekrýva ich obrovská radosť z každého okamihu prežitého s maličkou Leou. Túto radosť si naozaj užívame naplno. Keď pozorujeme dcérku, začíname si uvedomovať, že sa nám ako rodičom už začínajú povinnosti nielen vo veciach výchovy, ale aj viery.

Manželov otec hovorieval: ja som svojim deťom ukázal, že takáto cesta existuje, lebo som to mal vštepené do srdca od svojich rodičov, a ak sa budú chcieť uberať inou cestou, nech idú, ale nikdy mi nebudú môcť vyčítať, že som im neukázal cestu k Pánu Bohu.

Aj my ako veriaci rodičia túžime po tom, aby Pán Ježiš Kristus hral v živote našej dcéry hlavnú úlohu a túto cestu jej aj my chceme ukázať. Preto ju začíname viesť k modleniu a neskôr ju čítaním biblických príbehov a účasťou na Službách Božích a Nedeľnej besiedke chceme naučiť, aby Mu vo všetkom dôverovala. Uvedomujeme si svoj sľub daný pri Krste Svätom a myslíme na to, že prvé roky dieťaťa formujú celý jeho ďalší život. Kresťanská výchova človeku neuberie, ale pridá. Preto si myslíme, že ani autoritu ako rodičia nestratíme, ale práve naopak, získame ju práve tým, že ukážeme svojmu dieťatku, že sa vieme skloniť pred najvyššou autoritou, pred Pánom Bohom.

Ešte stále sa aj my ako manželia mnohému učíme. Aj my sa vieme pohnevať, aj zvýšiť hlas. Ale potom je dôležité nájsť opäť k sebe cestu. Učíme sa, že nie až po troch či piatich dňoch. Viera v Pána Boha nás vychováva, pomáha nám priznať si chybu, ospravedlniť sa a odpustiť si. Verte, že ani vo farárskej rodine to nie je vždy jednoduché. Je to zápas. Ale dôležité je víťazstvo, ktoré prichádza skrze vieru.

Ešte stále nie je u nás bežné stretnúť „otecka na materskej“?

Pre niekoho možno úsmevné, že muž je na rodičovskej dovolenke, ale uznajte, že nebola iná možnosť, len tá, aby som zostal pri dcérke ja, aj keď práca mi veľmi chýba. Od malička som bol vedený k práci, najmä s otcom sme stále mali čo robiť. Cirkevný zbor manželku potreboval, Lea bola maličká, rodinu tu nemáme a nechceli sme ju zveriť niekomu druhému. Chápal som to ako svoju povinnosť. Cez prázdniny to bolo celkom fajn. Cirkevno-zborové povinnosti však manželke zaberajú dosť času a sú pre ňu dôležité. Počas školského roka budeme tráviť s dcérkou viac času. Iba veriaci človek sa dokáže takto prispôsobiť, keď si uvedomí, že povinnosti v cirkevnom zbore sú dôležitejšie ako obľúbená práca.

Manžel na „materskej“ a manželka rozdelená medzi povinnosťami v domácnosti, v cirkevnom zbore, v školách...

Veeeeľmi rozsiahla otázka až téma. Skúsim odpovedať.

Zatiaľ vidím, že sa mi množí prádlo, čisté alebo špinavé ... a v iných povinnostiach mi pomáha hlavne manžel, ktorého baví najmä varenie a záhrada. Pravidelne varí v nedeľu a nepravidelne v týždni. Ešte som si nezvykla, že muži jedia radi, veľa a pravidelne! (smiech)

Alebo napríklad okná, tie som umývala tento rok po dvoch rokoch (aj sa dosť zle umývajú, boli sme v očakávaní a sú aj dôležitejšie veci).

Počas materskej dovolenky som intenzívne premýšľala o svojej službe v cirkevnom zbore, o našich aktivitách v Beckove a v Kálnici. A teraz, počas prázdnin, som doťahovala niektoré veci, aby sme mohli v septembri začať. Pre farára a v našom prípade pre farárku (o to skôr) je veľmi potrebné, aby v cirkevnom zbore mala spolupracovníkov, ktorí prídu a neopýtajú sa „treba pripraviť...?“, ale oznámia: „pripravíme to a to“. Prospešná a jednotiaca aktivita a aktívna spolupráca sa cení všade. Preto aj ja si myslím, že bez spolupracovníkov by to nešlo. Ďakujem Pánu Bohu za všetkých, ktorí sú zapálení pre prácu!!! A prosím za ďalších s dobrými nápadmi, ale aj s ochotou prísť a zapojiť sa. Lebo o našich obciach (Beckov, Kálnica, Kočovce a Nová Ves nad Váhom) veľmi naliehavo platia slová Pána Ježiša Krista: „žatvy je síce mnoho, ale pracovníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby vyslal robotníkov na svoju žatvu.“ Ale prosíme a modlíme sa najmä za poslucháčov, aby mali otvorené a rozšírené srdcia pre Božie veci. Mám túžbu, aby nám prestalo ísť o sympatie, či antipatie, ale aby sme každý jeden mysleli na slová ap. Pavla: „všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej.“ Mám túžbu, aby nám išlo o spoločnú cestu za Pánom Ježišom Kristom a o spoločnú radosť z toho, čo pripravíme a čím budeme obohatení.

Do rodiny sa človek narodí a členom Božej rodiny sa stane prijatím Krstu Svätého, ale členom rodiny cirkevného zboru sa stávame zapojením sa do života konkrétnej skupiny veriacich. Krst Svätý prináša spasenie, členstvo v cirkevnom zbore nám prináša spoločenstvo. Každý, kto je povolaný k životu, je zároveň povolaný aj veriť a povolaný aj nie-

kam patriť. Sme stvorení ako spoločenské bytosti, aby sme sa priatelili, žili v rodinách a v spoločenstvách, aj v spoločenstve cirkvi. Cirkev však nie je budova, ale telo, nie je organizácia, ale organizmus. Vnímam to tak, že toto dodnes mnohí nevedia pochopiť a majú o cirkvi svojské predstavy a domnienky, často o tom uvažujem. Cirkev je Božím plánom pre tento svet. Pán Ježiš povedal: „postavím cirkev a brány pekelné ju nepremôžu". Biblia nazýva cirkev „Kristovou nevestou" a „telom Ježiša Krista". Kto hovorí, že nepotrebuje cirkev, ale v Ježiša verí, akoby hovoril Ježišovi: milujem Ťa, ale Tvoju ženu nemám rád; Teba prijímam, ale Tvoje telo odmietam ... Ba aj diabol má rád osamelých, nezapojených veriacich, izolovaných od Božej rodiny.

Čo Vás v cirkevnom zbore najviac „zamestnáva", robí radosť, a aké sú Vaše túžby alebo prekvapenia vo Vašom poslaní a ako vyzerá teraz u vás nedeľa...

V cirkevnom zbore stále prebieha dlhodobá zbierka na opravu kostola a práve v týchto dňoch žijeme prípravami na rekonštrukčné práce elektrického rozvodu v kostole a v Kálnici budeme na jar opravovať podlahu v modlitebni. Je to dobré a požehnané, že aj v Kálnici je miesto, kde sa môže schádzať veriaci ľud, pretože cirkev nemôže len čakať, že ľudia prídu do nej, je treba vyjsť von, za ľuďmi. Ani Ježiš Kristus nečakal v Jeruzaleme, aby za Ním chodili, ale On chodil za ľuďmi, aby im zvestoval evanjelium o Božej láske. Len ako zariadiť to, aby bol človek blízkym aj pre cirkevníkov v Kálnici, ako je na fare cirkevníkom v Beckove?

Vyučovanie náboženstva na troch základných školách si tiež vyžaduje dostatok času. Niekto by si mohol myslieť, však ste to vyštudovali, tak vám je hej, vy to urobíte „len tak". Áno, stane sa, že človek príde po iných povinnostiach do školy a musí ako sa hovorí „improvizovať". Ale príprava je naozaj nevyhnutná a veľmi dôležitá. Najväčšiu radosť mi robia biblické tábory, ktoré organizujeme už niekoľko rokov pre deti alebo aj stretnutia detí a mládeže na fare. Kiežby sa pridali aj rodičia a spolu s deťmi prichádzali k zdroju lásky a pokoja a pre každotýždňové požehnanie.

Každého človeka sa snažím vidieť Božími očami, teda takého, aký je. Pri mnohých som zistila, že majú skôr odstup – od farára, od duchovných vecí, od cirkvi a aj od Pána Boha. Bolo by dobré, aby sme prestali mať farára zidealizovaného, aby sme si prestali myslieť, že je nenahraditeľný a neomylný. Myslím si, že my sa snažíme byť priateľskí a mať priateľov, žiť s ľuďmi, ale zostať aj svetlom v mnohých oblastiach života.

Všade, aj v Beckove, aj v Kálnici a v okolí rozšírená snaha o nezávislosť a individualizmus majú za následok narušené vzťahy a mnoho duchovných sirôt. Prekvapuje ma, že to ľudia nevidia, a že v dnešnej dobe sú toľkí presvedčení, že je možné byť kresťanom aj bez pravidelného prijímania Božích právd v spoločenstve cirkvi. Trápi ma prístup niektorých k duchovným a cirkevno-majetkovým veciam. A zaráža ma tiež, keď si niekto dovolí verejne hovoriť, že sa niečomu v cirkevnom zbore zabúda venovať pozornosť, ale pritom on sám neprejavuje žiadny záujem o zborovú prácu a život v cirkevnom zbore. Je pred každým jedným, aby zvážil svoje reči, svoj osobný prínos a účasť na živote v cirkevnom zbore.

Nedeľa je stále pre nás sviatočným dňom, keď sa zvestuje aj pre nás Slovo Božie a prisluhujú sa sviatosti a, samozrejme, odkladá sa akákoľvek iná práca. Ja sa od rána pripravujem na bohoslužby a keď prídem o 12. hodine čaká ma navarený obed, polievka aj druhé. Zákusok sa už potom snažím dorobiť ja, ale nie vždy. Popoludní si s dcérkou oddýchneme. Ideme sa prejsť. Alebo ideme k našim rodinám. Alebo ste nás mohli stretnúť na futbale. A večer asi ako v každej normálnej rodinke.

Obaja ste sa k nám prisťahovali, ako ste si u nás zvykli?

Pán Cipciar: Život sa mi zmenil o 180°. Farársky život som poznal len z tej druhej strany. Teraz je to naopak a žijem ho dosť intenzívne. Opustil som rodinu, známych, priateľov a prostredie, v ktorom som vyrastal. Zanechal som prácu – čiže obrovská zmena! Proste niečo úplne nové. Urobil som to preto, aby sa manželka mohla venovať službe, ktorú si vybrala už dávno predtým, ako sme sa spoznali. Začiatky boli pre mňa ťažké, nepoznal som tu nikoho, nemal som priateľa. Teraz je to trošku iné. Už mi ľudia odpovedia aj na pozdrav – spoznávame sa. A mám aj kamarátov, s ktorými sa môžem stretnúť, prehodiť pár slov, a ktorí ma prijali za kamaráta. Ak si niekto myslí, že urobiť takúto zmenu v živote je ľahké, nech to skúsi na vlastnej koži, ...ale už niekde inde (smiech).

Pani Cipciarová: Takže, cirkevný zbor sa stal mojím domovom od novembra 2004. Začiatky som vám už priblížila. Neskôr Pán Boh požehnal skupinku mládeže, ktorá začala prichádzať na faru. A teraz s manželom a dcérkou je to už zase celkom niečo iné, krásne. Ale keď pozorujem manžela, ktorý si v Brezne vybudoval miesto pre rodinu, ale nemohol ju tam doviesť, a tu vidí ľudí, ako si budujú a opravujú svoje príbytky (aj po nedeliach) – vnímam to ako obeť z jeho strany a chápem jeho obavy (t. č. nás to, čo vybudoval, živí). Ale som mu za všetko veľmi vďačná.

Nie je to jednoduché, veď prežijeme na fare, či na farách produktívny vek a vo svojom... no neviem, ak dá Pán Boh život a zdravie, možno v dôchodku si to užijeme. Neviem, nakoľko nás chápete. Ak nám Pán Boh požehná detičky, chceme ich viesť k

tomu, že svoj prechodný domov majú na fare, kde žijú, ale svoj vlastný domov budú mať v Brezne. Všetko je to v Božích rukách – aj naša služba aj naše životy.

Oboch nás nadchýna pohľad na to nádherné ľudské dielo vybudované na Božom diele – Beckovský hrad vystavený na mohutnej skale. Je v tom skrytej nielen veľa námahy, driny a mnoho životov, ale kedykoľvek sa na hrad pozrieme, vidíme v ňom symboliku biblických slov, že Hospodin mocností je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov.

A čo by ste radi dodali na záver?

Popri zázemí rodiny máme ako veľký dar milosti rodinu cirkevného zboru. Potešilo by ma, keby aj v našom cirkevnom zbore čím viacerí mohli nachádzať záštitu, útočište i pomoc v etických problémoch, v krízach, v ťažkostiach, ale nielen v nich. Mali by sme tu v prvom rade nájsť takú pomoc, ktorú človek potrebuje, aby nebol sám. Aby nebol sám so svojimi duchovnými a ľudsky existenčnými problémami. Aby nebol sám v živote ani pri smrti, v radosti ani v smútku. Potešilo by ma, keby najmä stredná generácia, tak neuveriteľne odcudzená cirkvi, videla a spoznala vo svojich životoch konanie a pôsobenie živého Pána Boha a bola za to vďačná a našla si svoje miesto v našom spoločenstve.

Dnes už môže cirkev slobodne slúžiť Slovom Božím a slobodne môžeme poznávať Božie pravdy. A potom aktívnym životom živého spoločenstva sa z vďačnosti chcieť aj finančne podieľať na zachovaní dedičstva predkov ako sú kostol, modlitebňa a fara. Týmto by som chcela dať do láskavej pozornosti finančnú zbierku na rekonštrukciu Božích stánkov, do ktorej, keby sa istým malým príspevkom pridali všetci, mohlo by byť dielo skoro dokončené Pánu Bohu na slávu a pre nás k radosti a k úžitku.

Pozývame evanjelikov a priateľov našej cirkvi na Služby Božie, deti na besiedku, mladých na dorast a mládež, sestry do Spoločenstva evanjelických žien, mladé mamičky na materskej dovolenke na ich stretnutia; tých, čo radi spievajú, k spevu duchovných piesní; či na zborové výlety, najstarších členov cirkevného zboru pozývame v októbri na krátke bohoslužby s Večerou Pánovou (dovoz/odvoz vieme zabezpečiť na požiadanie) ...jednoducho pozývame Vás k budovaniu živého spoločenstva evanjelického cirkevného zboru. Pozývame Vás, pridajte sa ku zborovým aktivitám a Váš život už nebude ako doposiaľ, bude bohatší, krajší a radostnejší. V budúcom roku nás opäť všetkých čaká sčítanie obyvateľstva, je preto na nás, aby sme sa hrdo prihlásili k našej drahej evanjelickej cirkvi. V cirkevnom zbore je potrebné tiež obnoviť našu evidenciu, pre naše potreby, ale najmä pre vyššie cirkevno-organizačné jednotky. Pridajte sa aj tým, že zodpovedne vyplníte Evidenčnú kartu člena ECAV (aj jej 2. časť), ktorú Vám doručia ochotní cirkevníci a pridajte sa tiež svojimi modlitbami v domácnostiach.

Boh Vám žehnaj ...

Za rozhovor ďakuje

Lenka Martišová

MAJSTROVSTVÁ REPUBLIKY V KULTURISTIKE A FITNESS

V Kultúrnom dome v Beckove sa **13. júna 2010** konali Majstrovstvá Slovenskej republiky v kulturistike juniorov, klasickej kulturistike, fitness junioriek a bodyfitness junioriek, ktoré boli nominačným pretekom na majstrovstvá Európy. Z poverenia SAKFST bol usporiadateľom oddiel kulturistiky v Beckove, v spolupráci s Fitnesscentrum P+D Jarábek Trenčín. Do malebného prostredia pod Beckovským hradom viedli v povolebnú nedeľu cesty 50-tich pretekárov z celého Slovenska. Pri prezentácii rozhodcovia meraním a vážením rozdelili pretekárov do kategórií a zápolenie sa začalo. Dovtedy kamaráti a oddieloví kolegovia sa na pódiu stali rivalmi a súperili

o čo najlepšie umiestnenie. Štáb rozhodcov mal pri udeľovaní bodov neľahkú úlohu, pretože od posudzovania veľmi kvalitných postáv a precízne pripravených zostáv pretekárov záviselo rozhodnutie o reprezentovaní na medzinárodných súťažiach. Práve o to sa snažila a v predsúťažnej príprave s trénerom Pavlom Jarábkom doťahovala formu na maximum aj naša bodyfitnesska **Adela Ondrejovičová**. Mala pred sebou jediný cieľ – prebojovať sa na Európu. Napätie pri vyhlasovaní výsledkov bolo zjavné aj v beckovskej časti divákov, pretože Adela má po mamine domácu beckovskú krv. Jej početní fanúšikovia a oddieloví kolegovia z FC P+D Jarábek Trenčín ju sledovali s očakávaním čo najlepšieho umiestnenia. Veď len nedávno jej medaila o vlások unikla na republikovej súťaži vo vyššej kategórii žien. Teraz však bola pripravená zabojovať, predviesť svoje kvality a dokázať rozhodcom, že je hodná byť členkou reprezentačného tímu. Podarilo sa to. Strieborná medaila pre Adelu Ondrejovičovú v kategórii bodyfitness bola predzvesťou úspechu aj pri nominácii. Po konzultácii s trénerom Pavlom Jarábkom si reprezentačný tréner MUDr. M. Čížek predvolal Adelu a potvrdil jej účasť na Majstrovstvách Európy, ktoré sa mali konať v Donetsku na Ukrajine. ***Ing. D. Jarábková***

Skončil zaujímavý kurz - BRUŠNÉ TANCE

Posledný krát sa stretli 27. mája 2010. Na to, či bol kurz úspešný, sa ani netreba pýtať – šťastné úsmevy dievčat a žien hovoria každému, že 10 týždňov ubehlo ako voda a keď bude príležitosť, prihlásia sa aj na pokračovanie. Odmenou i výzvou bol záverečný tanec cvičiteľky p. Janky Kriváknovej z Nového Mesta nad Váhom. ***(b) Foto: I. Martišová***

FUTBAL - VÝSLEDKY

JESENNÁ ČASŤ 2009

Prípravné zápasy:

1.	21.5.2009	Hrádok - BECKOV	6 : 3	Mikulička, Hazda, Šimko Pe.
2.	13.6.2009	Ratnovce – BECKOV	5: 3	Kanáloš M., Hazda, Mikulička
3.	13.6.2009	Banka (D) – BECKOV	8 : 2	Kanáloš M., Šimko Pe.
4.	15.8.2009	BECKOV – Banka	4 : 3	Mikulička 3, Hazda
5.	16.8.2009	N. Ves - BECKOV	1 : 2	Mikulička, Šimko Pe.
6.	20.8.2009	BECKOV – detský tábor MVSR	16 : 1	Kanáloš R., Kanáloš M. 2, Mikulička 3, Šimko Pe. 2, Hazda 4, Jaroščiak 2, Šimko Pa., Martiš
7.	6.9.2009	BECKOV - Čachtice	7 : 1	Hazda 3, Šimko Pe., Mikulička, Štefánik, Wilfert

Strelci gólov v príprave: (celkové skóre 37:25)
Mikulička - 10; Hazda -10; Šimko Pe. - 6; Kanáloš M. - 4; Jaroščiak - 2; Kanáloš R. - 1; Šimko Pa. - 1; Martiš - 1; Štefánik - 1; Wilfert - 1.

Majstrovské zápasy:

1.	23.8.2009	Kočovce – BECKOV	0 : 15	Šimko Pe. 4, Mikulička 3, Kanáloš R., Hazda 3, Štefánik 3, Martiš
2.	30.8.2009	BECKOV – Chocholná	10 : 0	Šimko Pe. 4, Mikulička, Badžgoň, Šimko Pa. 2, Hazda 2
3.	6.9.2009	Voľno	:	
4.	12.9.2009	BECKOV – V. Bierovce	4 : 3	Mikulička, Šimko Pe., Hazda, Šimko Pa.
5.	20.9.2009	Bošáca – BECKOV	0 : 1	Šimko Pe.
6.	27.9.2009	BECKOV – Skalka	6 : 2	Jaroščiak M., Badžgoň, Mikulička 3, Hazda
7.	4.10.2009	Ivanovce – BECKOV	3 : 3	Mikulička, Štefánik, Hazda
8.	11.10.2009	BECKOV – Drietoma	4 : 3	Mikulička, Jaroščiak M., Šimko Pe., Hazda
9.	18.10.2009	Záblatie – BECKOV	9 :0	

Strelci gólov v majstrovských zápasoch: (celkové skóre 43:20)
Šimko Pe. - 11; Mikulička - 10; Hazda - 9; Štefánik - 4; Šimko Pa. - 3; Badžgoň - 2; Jaroščiak M. - 2; Kanáloš R. - 1; Martiš - 1;
Strelci gólov celkovo (za celú jesennú časť): (celkové skóre 80:45)
Mikulička - 20; Hazda - 19; Šimko Pe. - 17; Kanáloš M. - 4; Štefánik - 5; Šimko Pa. - 4; Jaroščiak M. - 4; Kanáloš R. - 2; Martiš - 2; Badžgoň - 2; Wilfert - 1.

JARNÁ ČASŤ 2010

Prípravné zápasy:

1.	7.3.2010	Čachtice - BECKOV	1 : 1	Hazda
2.	21.3.2010	Bzince p.J. - BECKOV	0 : 4	Hazda 3, Mikulička
3.	28.3.2010	BECKOV – Nová Ves	6 : 0	Hazda 2, Mikulička 2, Šimko Pe., Kanáloš M.

Strelci gólov v príprave: (celkové skóre 11 : 1)
Hazda - 6; Mikulička - 3; Šimko Pe. - 1; Kanáloš M. - 1.

Majstrovské zápasy:

1.	4.4.2010	BECKOV - Kočovce	11 : 0	Hazda 5, Jaroščiak, Šimko Pe., Štefánik, Mikulička, Ševčík, Kanáloš M.
2.	11.4.2010	Chocholná – BECKOV	0 : 9	Jaroščiak, Šimko Pa., Martiš, Šimko Pe., Mikulička 2, Hazda 3
3.		Voľno		
4.	23.4.2010	V. Bierovce – BECKOV	3 : 2	Kanáloš M., Šimko Pe.
5.	2.5.2010	BECKOV – Bošáca	2 : 0	Hazda, Šimko Pe.
6.	9.5.2010	Skalka – BECKOV	0 : 4	Šimko Pe., Mikulička 2, Hazda
7.	16.5.2010	BECKOV – Ivanovce	9 : 1	Jaroščiak, Šimko Pe. 2, Mikulička 2, Hazda 2, Kanáloš M. 2
8.	23.5.2010	Drietoma - BECKOV	2 : 2	Hazda, Kanáloš M.
9.	30.5.2010	BECKOV - Záblatie	2 : 3	Kanáloš M., Jaroščiak

Strelci gólov v majstrovských zápasoch: (celkové skóre 41:9)
Hazda - 13; Šimko Pe. - 7; Mikulička - 7; Kanáloš M. - 6; Jaroščiak - 4; Štefánik -1; Ševčík - 1; Šimko Pa. - 1; Martiš - 1.
Strelci gólov celkovo (za celú jarnú časť): (celkové skóre 52:10)
Hazda - 19; Mikulička - 10; Šimko Pe. - 8; Kanáloš M. - 7; Jaroščiak - 4; Štefánik - 1; Ševčík - 1; Šimko Pa. - 1; Martiš - 1.

Ani jeden mladý človek nie je tak nešikovný, aby nedospel k úspechu aspoň v jednej veci, ak je vytrvalý. ***Leonardo da Vinci***

Ak začne človek bojovať sám so sebou, potom stojí za niečo.
Robert Browning

Dvojnásobné zlato

pre **Adelu Ondrejovičovú** a trénera európskeho formátu **Pavla Jarábka** na Juniorských IFBB Majstrovstvách Európy v kulturistike a fitness 18. - 20.6.2010 – Donetsk (Ukrajina)

Po kvalifikovaní sa na Majstrovstvá Európy 19-ročná Adela Ondrejovičová z Trenčína, zverenkyňa trénera Pavla Jarábka, dosiahla v priebehu pár dní dva obdivuhodné úspechy – vybojovala zlatú medailu v bodyfitness nad 163 cm a titul absolútnej majsterky Európy.

Dosiahnuť takéto úspechy v bodyfitness sa jej podarilo za dva a pol roka, keď sa predtým venovala atletike. S ňou však skončila a nastúpila k trénerovi Pavlovi Jarábkovi na bodyfitness. Na európsky šampionát nastúpila medzi silnú konkurenciu pretekárok z Ruska, Ukrajiny, Nemecka a iných štátov. Naše predpoklady o jej kvalitách sa potvrdili a nakoniec získala titul majsterky Európy a medzi víťazkami so všetkých kategórii vybojovala titul absolútnej majsterky Európy. Po tomto fantastickom úspechu jej naďalej riadi tréningy tréner Pavol Jarábek, ktorý ju neustále povzbudzuje a motivuje. Veď má pred sebou ďalší cieľ – účasť na Majstrovstvách sveta v Turecku.

Ing. D. Jarábková

Vzácny úlovok

Dňa 2. septembra 2010 poľovnícky hospodár PZ Hurban Beckov **Pavol Hladký** na rannej posiedke v našom chotári ulovil 200 bodového jeleňa, nepravidelného šestnástoráka. Bodovanie previedol poverený člen RgO SZP v Trenčíne Karol Abel z Lúky nad Váhom. Strieborná medaila – dobrá starostlivosť prináša ovocie.

Ing. Marek Jambor

FOLKLÓRNY DEŇ V SLAVKOVE

Družobná obec Slavkov usporiadala **14. augusta 2010** svoj prvý „Folklorní den ve Slavkově“. Pozvanie obce Slavkov prijali aj predstavitelia našej obce a folklórneho dňa sa zúčastnili starosta Karol Pavlovič, niektorí členovia obecného zastupiteľstva a celkovo asi 50 účastníkov. Pre našich občanov bol poskytnutý autobus zdarma priamo do Slavkova. Priaznivci folklóru z Beckova uvideli vynikajúce vystúpenia folklórnych súborov z Čiech aj Slovenska, spevácke súbory, cimbalovú muziku i dychovú hudbu.

Súčasťou bol aj jarmok ľudových remesiel.

Na futbalové ihrisko prišlo vyše tisícky divákov a vystúpilo okolo 350 krojovaných účinkujúcich. Veľkému obdivu sa tešila aj prehliadka krojov z dvadsiatich regiónov, zo Slovenska prišlo päť párov.

Dúfame, že všetci zúčastnení mali príjemné zážitky a zúčastnia sa na ďalšom stretnutí s folklórom opäť o rok.

Foto: © J. Straka

Folklórny deň v Slavkove vznikol vďaka finančnej podpore z eurofondov - Mikroprojekt „Folklorní tradice putují přez hranice“. Program podporili Program cezhraničnej spolupráce, Bíle-Biele Karpaty, Obec Slavkov a Obec Beckov. ***(b)***

Obecný športový klub v Beckove

POZVÁNKA

pre chlapcov a dievčatá do 13 rokov

Dovoľujeme si pozvať všetky deti, ktoré majú záujem prísť medzi nás a venovať sa futbalu, nech zavítajú v stredu alebo v piatok o 17.30 h na futbalové ihrisko v Beckove, kde prebiehajú tréningy. Veľmi radi privítame každého chlapca a dievča do 13 rokov.

Tešíme sa na vás!

Tréneri Peter Hazda a Roman Pastorek

Žiaci - sezóna 2009/2010

Do novej sezóny sme vstupovali s obavami, nakoľko sme boli nováčik súťaže, ale naše obavy sa nenaplnili a práve na-

opak, stali sme sa favoritom súťaže. Chlapci vytvorili veľmi dobrý kolektív a to nám mnohokrát pomohlo vyhrávať, samozrejme v prvom rade to bola ich futbalová zručnosť a dobrá pripravenosť od trénera Romana Pastorka. Krásne 2. miesto určite potešilo všetkých, nielen hráčov, ale aj rodičov a priaznivcov futbalu. Sezónu sme ukončili 1. ročníkom Žiackeho futbalového turnaja, ktorý bol veľmi vydarený. Zúčastnili sa ho 4 mužstvá. Na 1. mieste sme sa umiestnili my, 2. miesto Moravské Lieskové, 3. miesto Bzince pod Javorinou a 4. miesto Chocholná –Velčice. Dúfam, že sa nám v tejto tradícii podarí pokračovať a vyrastie nám v Beckove veľa futbalových talentov. Zároveň sa touto cestou chcem všetkým rodičom a fanúšikom poďakovať a dúfam, že nám zachovajú priazeň aj v ďalšej sezóne. ***Peter Hazda***

Beckovské noviny - vydáva: Obecný úrad Beckov. Adresa redakcie: Obecný úrad Beckov, č. tel.: (032) 7742 722, E-mail: redakcia-bn@ismo.sk. Redakčná rada: Mgr. Dana Badžgoňová, šéfredaktorka; Ing. Darina Jarábková, Lenka Martišová, Ľubomír Paulus, Mgr. Martina Striežencová, Iveta Martišová. Vychádza vo vydav. DELTA, Jiří Foldyna, tel. 0905 259 315, e-mail: delta@ismo.sk. Za vecnú správnosť príspevkov zodpovedajú autori. Evidenčné číslo Beckovské noviny - EV 2878/09. V súlade s § 6 ods. 3 zákona č. 167/2008 Zb.(tlačový zákon) uverejňujeme, že vlastníkom novín je obec Beckov. Obec Beckov nájdete na internetovej stránke www.obec-beckov.sk
© DELTA

Beckovské hody 2010

všetki foto J. Straka